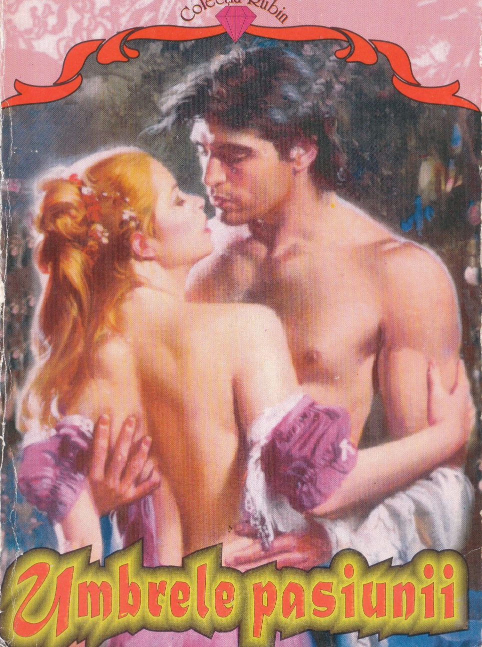
Lesley Gregg

Colecţia Rubin

Umbrele pasiunii

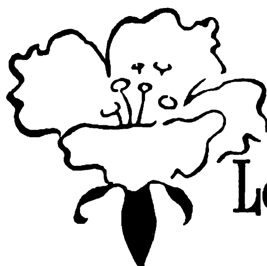
Lesley Gregg

Umbrele pasiunii

Pathway to Paradise
by Lesley Gregg

ISBN 973-96235-6-5

Lesley Gregg

Umbrele pasiunii

Traducere de Silvia Averescu

Editura DECODA
1994

— La lumina lunii noi sîntem întotdeauna foarte apropiați, Sarah, îi șopti el în ureche. Și în noaptea asta este lună plină.

Mîinile îi alunecară spre pîntecele ei și îi aduse spatele către pieptul lui lat, în timp ce buzele sale depuneau cu blîndețe mici sărutări pe pielea gîtului, pînă jos spre umeri. Apoi o întoarse spre el, își duse mîinile sub bluza ei și i-o scoase pe deasupra capului. Incapabilă să se opună, Sarah își ridică brațele și se jucă prin părul său des cu degetele. Încet, foarte încet, fața lui se apropie. Îi simți pe piele, răsuflarea fierbinte și buzele i se deschiseră. Ușor și aproape în joacă, gura lui o atinse pe a ei și apoi, trecu delicat peste față. Apoi îi simți mîinile pe abdomen. O dezbrăcă de șort și de slipul pe care-l mai avea pe ea, trăgîndu-le în jos, peste șolduri.

Acum, Sarah se găsea goală în fața lui și nimic n-o mai putea apăra de atingerea mîinilor sale.

Capitolul I

Cîţiva nori se întrevedeau la orizont. În rest, cerul era de un albastru strălucitor şi, în acest început de după-amiază, soarele ardea nisipul alb.

Apa de turcoaz a Mediteranei scălda lin stîncile, înconjurîndu-le cu valuri prelungi ce apoi se revărsau pe plajă. Ceva mai departe, în largul mării, se zbenguiau surfiştii. Velele lor erau ca nişte pete vesele de culoare pe infinita întindere, ce părea că se uneşte printr-o uşoară ceaţă cu cerul.

Majoritatea turiştilor încă nu reveniseră pe plajă de la masa de prînz. Numai o familie cu un

copil mic se distra în apa nu prea adîncă, iar puţin mai departe, stătea întinsă pe cerşaful ei de plajă, o femeie tînără cu o carte deschisă lîngă ea.

Sarah Hewitt încă dormea cu cîteva minute mai devreme. O trezise ţipătul strident şi vesel al copilului. Acum îl privea şi un zîmbet îi juca pe buze.

Era bucuroasă de acestă gălăgie care o adusese înapoi în realitate. Oricum, era prima ei zi de plajă şi, deşi Sarah se bronza repede şi fără probleme, era sigură că nu i-ar fi făcut bine prea mult soare din prima zi.

Purta un costum de baie roşu-strălucitor, strîmt, care de-abia ascundea ceva din corpul ei zvelt. Avea picioare lungi, bine formate, o talie subţire şi sîni care ei i se păreau mereu prea mari.

Sprijinită într-un cot, părul blond-cenuşiu îi cădea pînă la umeri şi-i încadra faţa ovală, cu pometi înalţi. Avea ochi căprui, mari şi o gură plină, moale.

— Da, exact aşa mi-am închipuit, o sperie deodată o voce joasă, bărbătească. Perfect. Exact ceea ce-mi trebuie!

Sarah îl văzu pe străin apropiindu-se. Derutată, se ridică şi-şi ţinu strîns cu o mînă sutienul pe care-l lăsase uşor dezlegat.

În faţa ei stătea un bărbat înalt şi chipeş a cărui siluetă era încadrată de razele soarelui. Deşi, din cauza luminii, Sarah nu-i putea vedea prea bine faţa, simţea iradiind din direcţia

străinului, o ciudată fascinaţie. Îi văzu pieptul lat, păros, şortul strîmt şi picioarele lungi şi musculoase.

— Exact ceea ce-am căutat, îl auzi ea spunînd, în timp ce străinul îngenunchia pe nisip drept în faţa ei şi venea spre ea ca şi cum ar fi dorit să o cuprindă în braţe.

Sarah se arătă atît de surprinsă încît era incapabilă să se mişte. Doar îl privea. Un cîrlionţ din părul lui îi căzuse pe frunte.

Ochii albaştri şi luminoşi contrastau puternic cu pielea bine bronzată şi cu părul închis la culoare.

— Într-adevăr perfect, murmură el privind-o intens în tot acest timp, astfel că Sarah se înroşi.

Cînd îşi întinse mîna spre ea, străinul zîmbi. Precaut, îi mîngîie obrajii cu vîrfurile degetelor şi apoi îi puse mîna pe bărbie. Atingerea o scoase pe Sarah din starea ei de încremenire. Se trase înapoi şi se întrebă derutată de ce, pe neaşteptate, îi trecuseră mici fiori pe spate.

În mişcarea sa violentă, uită complet de sutien. Doar după ce privirea bărbatului s-a îndreptat spre sînii ei goi şi ochii i-au început dintr-odată să strălucească, ea întinse repede mîna după bucăţica de material pentru a-şi acoperi corpul.

— De fapt, ce vă trece prin minte?

Vocea ei suna pierit şi crezu că-şi poate auzi inima bătînd puternic. Străinul nu răspunse. Privirea lui era încă îndreptată spre sîni, apoi reveni încet spre faţa ei.

Nesigură, se uită în jur şi constată cu uşurare

că bărbatul şi femeia cu copil mic încă se mai jucau în apă. Dacă acest străin ciudat nu voia să plece, măcar era în apropiere cineva pe care-l putea ruga să o ajute.

Sarah îşi încheie grăbită sutienul şi-şi încălţă sandalele.

— Încotro vreţi să plecaţi? întrebă bărbatul care nu-şi luase nici o clipă privirea de la ea şi care încă stătea în genunchi pe nisip, în timp ce Sarah se ridicase şi căuta să-şi adune lucrurile.

— Lăsaţi-mă în pace! se răsti ea.

— Dar n-aveţi voie să plecaţi! Eu nici măcar nu ştiu unde vă pot găsi.

O prinse iarăşi de mînă, o ţinu strîns, ridicîndu-se şi el în acelaşi timp şi o privi în ochi:

— Spuneţi-mi la ce hotel locuiţi!

Vocea sa sună atît de poruncitor, de parcă ar fi fost obişnuit ca femeile să-i asculte comenzile.

Sarah nu era în stare să se elibereze din strînsoarea lui. Privi faţa bărbatului şi-i văzu sprîncenele lungi, arcuite, care îi încadrau ochii albaştri. Sarah se simţea ciudat, lipsită de apărare, cu genunchii gata să-i cedeze.

Apoi îl auzi vorbind din nou. De această dată, vocea lui sună mai blînd, aproape rugînd-o:

— Trebuie să vă am! spuse străinul. Trebuie, pur şi simplu, să vă am!

Vocea joasă a bărbatului o înfioră.

Vrea să se culce cu mine, gîndi Sarah, şi ochii i se lărgiră de spaimă. Aşa cum o privea acest bărbat, cum mîinile lui îi stăteau pe umerii goi strîngîndu-i puternic, avea impresia că şi-ar vrea

realizată dorinţa imediat, aici şi acum.

Mai degrabă indignată decît speriată, Sarah se desprinse în sfîrşit din mîinile lui şi făcu un pas înapoi.

— Ce vă trece de fapt prin minte? Lăsaţi-mă în pace! se răsti la el şi dădu să plece.

Străinul o urmă.

— Dar nu înţelegeţi?! protestă el prinzînd-o de mînă şi obligînd-o să se întoarcă spre el. Nici măcar nu ştiu unde locuiţi. Spuneţi-mi unde vă pot găsi!

Pe măsură ce timpul trecea, Sarah devenea tot mai furioasă. Îşi scutură capul astfel încît părul blond-cenuşiu îi flutură violent pe umeri. Străinul văzu acest lucru şi-i apăru o licărire ciudată în ochi.

— Dispăreţi imediat!

Sarah se grăbi să meargă mai departe.

Totuşi, bărbatul continuă s-o urmărească. Cu picioarele sale lungi, fără a obosi, ţinu pasul cu ea prin nisipul afînat.

— Dar eu vă doresc cu adevărat, încercă el încă o dată. Acum, după ce v-am văzut, vreau să vă am cu orice preţ!

Sarah ajunse în sfîrşit la locul unde îşi parcase automobilul închiriat. Îşi aruncă lucrurile înăuntrul maşinii şi urcă grăbită la volan.

În timp ce porni motorul, aruncă o scurtă privire înapoi. Îl văzu pe străin stînd cu mîinile în şolduri, clătinînd din cap şi rîzînd.

Cînd ajunse în faţa hotelului, picioarele încă îi

mai tremurau. Un moment, rămase în maşină nemişcată şi respiră adînc. Mii de gînduri îi veneau în minte. Să meargă la poliţie şi să anunţe cazul? Dar ce-ar avea, de fapt, de relatat? Sigur, străinul fusese insistent, dar, în realitate, nu s-a întîmplat nimic. În afară de aceasta, nu avea nici un martor şi, în plus, era străină în această ţară a cărei limbă nu o putea vorbi şi nici înţelege.

În cele din urmă, coborî oftînd din maşină, îşi luă lucrurile şi încuie portiera. Doar cînd se îndreptă spre intrarea hotelului, deveni conştientă de faptul că nu se îmbrăcase. Nu se cădea să meargă doar în costum de baie prin holul hotelului şi, astfel, să se expună tuturor privirilor, dar nici să se îmbrace în faţa intrării nu era cu mult mai bine.

Cu capul plecat, traversă grăbită holul, văzînd cu coada ochiului că bărbaţii întorceau capetele s-o privească. După ce ajunse la lift, Sarah respiră uşurată.

Bun început de concediu am avut, gîndi ea furioasă. Mai întîi nebunul de pe plajă, care mi-a stricat după-amiaza şi apoi, capac la toate, alergătura aceasta în costum de baie prin holul hotelului.

Camera ei era la capătul coridorului. Din balconul mare avea o splendidă privelişte asupra mării. După ce închise uşa, Sarah ezită o clipă. Să facă un duş, sau, mai bine, să-şi continue în balcon plaja întreruptă atît de brusc.

Cel puţin aici am liniştea necesară, gîndi ea, în

timp ce-şi aranja şezlongul. Nu mă va deranja nimeni cu propuneri indecente.

În timp ce se instala comod în şezlong, închizînd ochii, Sarah mai revăzu o dată, în gînd, întîmplarea de pe plajă. Spre surprinderea ei, constată că îi mai trecuse din supărare, dar simţea, în schimb, o tensiune ciudată şi neliniştitoare.

Cu ochii închişi, Sarah îşi scutură capul. Niciodată nu s-a gîndit că i s-ar putea întîmpla aşa ceva. Chiar în prima ei zi de concediu, un om total necunoscut îi vorbise la plajă şi, într-un mod foarte direct, încercase s-o facă să înţeleagă că cea mai mare dorinţă a lui era să se culce cu ea imediat şi chiar în acel loc. Ce altceva ar fi vrut să insinueze? *Eu trebuie să vă am. Pur şi simplu, eu trebuie să vă am!* Mai clar nici nu se putea.

Deodată i se păru că simte din nou, pe faţă şi pe umeri atingerea străinului. Pentru o clipă, Sarah dădu frîu liber fanteziei şi-şi imagină ce s-ar fi întîmplat, de fapt, dacă ar fi acceptat propunerea bărbatului.

Ar fi fost şi acum în braţele lui puternice şi ar fi simţit pe piele părul creţ de pe pieptul lui lat? Prostii! Nemulţumită, îşi scutură capul. Cum de ajunsese la aceste gînduri nebuneşti?

Se foi neliniştită pe şezlong, străduindu-se din răsputeri să se calmeze. Analizînd ceea ce se întîmplase în prima zi, i se păru că va avea un concediu deosebit de pasionant. Sarah nu era foarte sigură că şi-ar dori o astfel de emoţie. Şi, în orice caz, ea venise aici pentru a-şi clarifica

sentimentele şi nicidecum pentru a se lega la cap cu noi probleme.

Deşi se gîndise mai demult să-şi ia, în sfîrşit, concediu, călătoria ei spre Cipru a fost rezultatul unei hotărîri neaşteptate. Prietena ei, Mandy Partridge, lucra la un birou de turism, iar Sarah a rugat-o să o anunţe de îndată ce va apărea o renunţare de ultim moment. Îi era indiferent locul. Pentru ea, important era să plece şi să se îndepărteze cît mai mult.

După numai două zile, Mandy i-a telefonat şi i-a spus că primise o ofertă pentru Paphos, în Cipru şi că trebuie să fie la aeroport în după-amiaza următoare dacă nu vrea să rateze această ocazie.

Sarah a acceptat imediat şi i-a explicat tatălui ei, cu care conduce un magazin de antichităţi în Canterbury, că are nevoie urgentă de puţină odihnă. El a îmbrăţişat-o şi i-a urat drum bun.

Sarah se gîndea cu multă dragoste la tatăl ei. De cînd îi murise mama, de mai bine de zece ani, ei nu se mai aveau decît unul pe celălalt. Tatăl său era bucuros că singura lui fiică s-a implicat în munca de la magazin împreună cu el şi nu şi-a manifestat deloc dorinţa de a practica altă profesie.

Dar, hotărît lucru, nici tatăl ei, nici magazinul comun nu erau motivele pentru care se refugiase în acest concediu. Motivul esenţial era Charles, prietenul ei, cu care voia să se logodească şi pe care-l cunoscuse cu mai mult de doi ani în urmă, cînd ea avea nouăsprezece ani.

Fără să vrea, Sarah oftă. Cum a putut Charles să-i facă una ca asta?

Charles locuia într-un mic oraş, port la mare, la nord de Canterbury. Pleca în fiecare zi la Londra unde lucra la o mare firmă de consilieri juridici care se specializase în colaborarea cu societăţi, mai ales cu societăţi ce acţionau în străinătate.

Meseria lui era atît de extenuantă şi îi lua aşa de mult timp, încît Sarah nu-l vedea decît rareori în cursul săptămînii. Iar acest lucru se întîmpla şi datorită faptului că ea rămînea adesea peste ora normală de închidere a magazinului.

Stabiliseră să se logodească foarte curînd, în următoarea perioadă de timp, după ce Charles va fi avansat şi va face astfel un pas important în cariera sa.

Singura problemă era familia lui Charles. Părinţilor săi nu le convenea legătura lor. Ei au adus-o, într-o perioadă relativ scurtă de timp, într-o stare foarte proastă şi credeau — bineînţeles, fără să discute nimic despre asta cînd Sarah era de faţă — că fiul lor ar fi putut face o partidă cu mult mai bună.

Oricît de mult ar fi rănit-o pe Sarah această nerostită temere a lor, iubirea ei pentru Charles era destul de puternică pentru a le acorda vreo atenţie.

Apoi, cu două săptămîni înainte, Sarah a plecat cu maşina la Londra să viziteze o expoziţie de obiecte de artă islamică, unde dorea să achiziţioneze pentru un client o carte foarte valoroasă, legată în piele.

Cartea a fost prezentată cam la începutul licitaţiei şi, pentru că aproape nimeni nu a părut să fie interesat, Sarah a putut să-şi pună cu grijă cartea la loc sigur, în poşetă, mai repede decît s-ar fi aşteptat.

S-a hotărît dintr-o dată să-l surprindă pe Charles la birou şi apoi să meargă împreună undeva la masă. Era chiar pe punctul de a coborî din maşină pe partea străzii opusă biroului cînd, brusc, s-a oprit.

Charles tocmai ieşea din clădire, dar nu singur, ci în compania unei femei tinere şi drăguţe, cu păr roşcat. Rîzînd, el a luat-o cu o mînă pe după umeri, iar ea l-a privit cu o faţă strălucitoare.

Sarah stătea acolo împietrită şi privea de peste drum la cei doi ce-şi păreau atît de fideli, dovedind că nu erau pentru prima oară împreună, că între ei era o legătură foarte strînsă. Sarah a văzut cum ea a oprit un taxi şi, în timp ce femeia a urcat, Charles — Charles al ei — i-a dat o palmă uşoară peste fund.

Lacrimi de durere i-au apărut în ochi cînd a pornit maşina şi s-a înscris, buimăcită, în traficul intens.

Seara i-a telefonat lui Charles. El i-a spus că fusese pe drumuri toată ziua şi că îşi petrecuse după-amiaza cu un client din West End, de unde venise direct acasă abia atunci.

— Cum, după expoziţie ai venit la mine la birou?

Vocea îi era mai ascuţită decît de obicei.

— Da, exact în momentul cînd părăseai clă-

direa.

Charles, înţelegînd, n-a mai încercat să o amăgească. I-a spus că femeia a fost o colegă cu care se întîlnea din cînd în cînd, de cîteva luni.

Francheţea lui a lăsat-o pe Sarah mută de uimire. Numai după un timp, ea a murmurat:

— Dar de ce, Charles, de ce? Mereu mi-ai spus că mă iubeşti, iar în cîteva săptămîni urma să ne logodim.

— Penny este foarte drăguţă, după cum ai văzut şi tu, răspunse Charles. Şi eu mă simţeam măgulit cînd ea şi cu mine... Dar numai atît, doar trupeşte, Sarah. Dragostea mea pentru tine n-are nici o legătură cu asta.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Dar, Sarah, tu trebuie totuşi să înţelegi. Pe tine te iubesc şi cu tine vreau să mă însor. Numai acest lucru contează pentru mine.

Îi venea greu să-şi înfrîngă lacrimile ce începeau să se ivească.

— Îmi pare rău, Charles, a răspuns ea cît a putut de calm. Chiar cu riscul ca tu să mă consideri foarte conservatoare, eu nu pot accepta mai departe această situaţie. După ce lămureşti lucrurile, poţi să mă cauţi din nou.

În cursul următoarelor zile, Charles a încercat mereu să vorbească la telefon cu ea. I-a trimis flori şi i-a scris scrisori pe care ea le rupea. A rugat-o să fie înţelegătoare şi a implorat-o să nu fie supărată pe el.

În acele zile, Sarah şi-a întărit hotărîrea de a dispărea pentru o perioadă, încercînd să clarifice

în linişte situaţia şi să se gîndească în ce mod va continua relaţia lor.

Faptul că-l văzuse pe Charles cu o altă femeie a durut-o, dar şi mai mult o durea că el a încercat s-o mintă şi, după aceea, a mai şi pretins înţelegere pentru comportarea sa.

Sarah oftă adînc. Închise ochii şi razele calde ale soarelui îi mîngîiară uşor pielea. După mai mult de o oră, se întinse somnoroasă şi auzi muzica ce-i ajungea la urechi.

Se ridică încet, îşi luă iar sutienul şi se apropie de balustrada balconului. Priveliştea văzută de aici era minunată. Către stînga, plaja se pierdea după o cotitură a falezei, în timp ce la dreapta, ducea direct către micul oraş Paphos.

De dimineaţă, Sarah plecase de la hotel împreună cu doi nou-veniţi spre biroul de închiriat autoturisme, de unde şi-a făcut rost de maşină. Prea multe nu văzuse din oraş şi din împrejurimi, doar micile şi drăguţele bistrouri care au fermecat-o pe loc.

Merse înapoi în cameră, se dezbrăcă de bikini şi intră să facă un duş. Apa caldă i se scurgea pe piele spălîndu-i uleiul de plajă.

Apoi îşi uscă părul, alese o bluză de vară fără mîneci, cu un decolteu adînc şi ieşi iar în balcon.

În lumina soarelui ce apunea, piscina hotelului scînteia într-o culoare turcoaz. Pe margine erau înşiruite mici mese cu umbrele de soare şi chelneri cu jachete albe se grăbeau încolo şi încoace pentru a servi tot mai numeroşii clienţi.

Sarah se hotărî să coboare şi să bea ceva îna-

inte de cină. Apoi se va hotărî dacă era mai bine să rămînă la hotel şi să mănînce aici sau să încerce unul din coloratele bistrouri locale.

Cînd vru să se îndepărteze de balustradă, privirea îi căzu pe o siluetă bărbătească musculoasă, puternic bronzată, ce se îndrepta către piscină. La început nu-i veni să-şi creadă ochilor, dar era, fără îndoială, străinul de mai înainte, de pe plajă, care încă mai purta doar şortul strîmt. Ea strînse balustrada mai tare şi se aplecă ceva mai mult în afară, fiind convinsă că imediat va veni un chelner să-l alunge afară pe acest bărbat.

— Totuşi, nu poate fi adevărat! O, Doamne, fă ca el să locuiască tot aici! murmură Sarah şi privi încordată în jos.

Străinul se îndreptă spre o masă mică şi, deodată, două femei săriră de pe scaunele lor şi-l îmbrăţişară strîns pe după gît.

Bărbatul le cuprinse de umeri, le conduse înapoi la masă şi se aşeză împreună cu ele. Chelnerul sosi şi preluă foarte amabil comanda. După aceea, bărbatul se trase înapoi, dar îşi păstră în continuare braţele în jurul umerilor ambelor femei, care îşi trăseseră scaunele foarte aproape de el.

Sarah îşi aminti că le văzuse pe acele femei dimineaţă, în hotel şi chiar le admirase atît fizicul cît şi îmbrăcămintea foarte modernă şi foarte scumpă. Una din ele era brunetă, iar cealaltă avea părul lung şi roşcat. Ambele erau aşa de drăguţe încît toţi bărbaţii întorceau capetele după ele.

Sarah îşi scutură încet capul. Cum de a insistat bărbatul acesta aşa de mult pe plajă, cînd astfel de frumuseţi îl aşteptau aici, în hotel? Precis că şi-a permis doar o glumă pe seama ei.

Totuşi, părea prea serios şi prea stăruitor pentru a fi numai o glumă. Cel mai bine ar fi să-l ocolească pe cît posibil în caz că ar locui într-adevăr la acelaşi hotel.

Jos, lîngă piscină, bărbatul în jurul căruia i se învîrteau toate gîndurile se ridică deodată, lăsă cele două femei la masă şi merse către locul unde apa era mai adîncă. Sarah văzu cum se dezbracă de şort, dînd la iveală un slip de un albastru strălucitor. El păşi pe marginea piscinei şi, cu o formidabilă săritură ca de ştiucă, plonjă în apă.

Furioasă pe ea însăşi, Sarah se întoarse brusc şi părăsi balconul. Cum de şi-a îndreptat ochii plini de admiraţie spre corpul zvelt al străinului, spre şoldurile sale înguste, spre abdomenul plat şi spre pieptul lat? Era iritată din cauză că ea, de fapt, îşi dorea să nu mai aibă de-a face cu oameni de genul acesta.

Puţin mai tîrziu, Sarah îşi conducea maşina pe şoseaua de lîngă coastă, spre portul oraşului Paphos. Observă cu plăcere faptul că nu se vedeau nicăieri hoteluri uriaşe, iar noile clădiri,

amplasate de-a lungul ţărmului, rămîneau, de asemenea, de dimensiuni normale. În mod evident, oficialităţile cipriote se străduiau să păstreze atmosfera locală chiar şi în detrimentul turismului.

Sarah parcă maşina aproape de port şi merse fără nici un ţel pe străduţele colorate. Nu era singura turistă, dar, pentru că sezonul nu începuse de mult, locul nu era supraaglomerat, ceea ce o încîntă foarte mult.

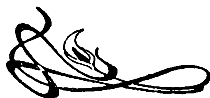
Clădirea veche pe care o remarcase încă de dimineaţă era într-adevăr o cetate, la care se putea ajunge traversînd un pod de piatră peste un canal îngust. Sarah merse pînă la intrare şi memoră orele de vizită pentru a reveni într-una din zilele următoare. În afară de asta, voia să meargă, chiar de a doua zi dimineaţa, la biroul de informaţii turistice pentru a-şi procura prospecte şi hărţi.

Greci, romani, cavaleri ai cruciadelor, reflectă ea, toţi trebuie să fi trecut prin Cipru pentru că peste tot sunt vizibile urmele diferitelor culturi. Zîmbi cînd deveni conştientă că acum se interesa de noul mediu, deşi doar cu puţine zile înainte crezuse că nu se va mai putea bucura de viaţă.

Cam la jumătatea străzii ce ducea prin port spre litoral, un pelican de pe zid îi atrase atenţia. Merse spre el şi deja voia să întindă mîna să atingă această copie fidelă a naturii, cînd, deodată, pasărea începu să se mişte.

Sarah făcu un pas înapoi speriată, dar imediat

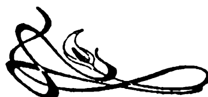
începu să rîdă. Restaurantul căruia îi aparţinea zidul se numea *Restaurantul Pelican* şi ea hotărî să ia aici cina.

—Ce se pregăteşte? întrebă Sarah, cînd chelnerul o conduse la o masă de lîngă plajă şi arătă curioasă un cuptor ce părea făcut din cărămizi de lut.

—O specialitate cipriotă, îi explică tînărul, cu un zîmbet larg. Un miel care, mai întîi este marinat şi condimentat şi apoi prăjit la cuptor. Acest fel de mîncare se numeşte *kleftiko*. Doriţi să-l încercaţi?

Sarah aprobă şi comandă drept garnitură cartofi prăjiţi, salată şi vin roşu. Totdeauna, oriunde îşi petrecuse concediile, încercase cu entuziasm mîncarea specifică locului. Nu avea nimic împotriva obiceiului vest-european de a mînca repede şi aproape cu indiferenţă, dar în vacanţă se bucura că era scutită de mezelurile *Curry* şi de cartofii prăjiţi.

Capitolul II

Cînd Sarah s-a întors la hotel era trecut de ora nouă şi deja se întunecase. Seara îi plăcuse şi, în plimbarea sa pe străzile oraşului vechi, văzuse mai multe magazine mici pe care dorea să le viziteze în dimineaţa următoare.

Barul hotelului era lîngă holul de la intrare şi, fiindcă nu gustase încă din acel *Brandy Sour*, pe care Mandy îl lăudase atît de mult, Sarah intră şi se aşeză la o masă lîngă fereastră.

Chelnerii de pe această insulă păreau a fi toţi foarte tineri, foarte prietenoşi şi chipeşi, cu părul lor închis la culoare şi ochii lor negri. Nu făcea

excepţie nici cel care venise la masa ei pentru a lua comanda.

Brandy-ul rece i-a fost servit într-un pahar înalt şi avea un gust excelent. În timp ce sorbea încă o înghiţitură, Sarah le văzu stînd lîngă bar pe femeile spre care se îndreptase străinul de pe plajă în acea după-amiază. Privi grăbită prin încăpere şi respiră uşurată nevăzînd nici urmă de el.

— Atît de singură iarăşi? îi sună dintr-o dată în urechi o voce joasă. Aţi avea ceva împotrivă, dacă m-aş aşeza la masa dumneavoastră?

Pentru o clipă, Sarah speră ca acea voce să fie doar o iluzie. Dar, cînd văzu că scaunul de lîngă ea este tras înapoi, ridică şi ea capul. Necunoscutul schimbase şortul cu pantaloni şi cămaşă, fără ca acest lucru să-l facă mai puţin atrăgător. Îl fixă cu privirea şi se întrebă de unde are acest bărbat neruşinarea de a o deranja.

— Aţi plecat atît de repede în această după-amiază, încît nici n-am putut vorbi cu dumneavoastră. Prezenţa mea vă este chiar atît de neplăcută?

Sarah nu mai înţelegea nimic.

— Mai şi întrebaţi? De fapt, eu cred că astăzi după-amiază m-am exprimat destul de clar.

— Sînt surprins, răspunse el liniştit. Sînt surprins că dumneavoastră puteţi spune şi altceva în afară de *dispăreţi*.

Se aşeză în faţa ei şi, cînd genunchii săi o atinseră pe sub masă, Sarah se trase înapoi.

— O femeie ca dumneavoastră n-ar trebui să

fie singură, spuse el şi se întrerupse pentru a da chelnerului comanda. Din cîte îmi dau seama, vă petreceţi aici concediul, continuă străinul după ce chelnerul plecase. Cît timp veţi rămîne aici?

Dacă ar fi fost să dea ascultare primului său impuls, Sarah ar fi dorit să se ridice şi să-l lase, pur şi simplu, să stea singur la masă, sau ar fi vrut să cheme pe cineva căruia să i se poată plînge că acest bărbat o supără din nou. Dar, în loc de aceasta, rămase pe loc, simţindu-se vrăjită de privirea lui.

— Nu înţeleg de ce v-ar interesa pe dumneavoastră acest lucru? şopti ea după un timp şi-şi dădu silinţa să-i ocolească ochii care, în această lumină, păreau aproape violeţi.

Nu voia să se lase cuprinsă de fascinaţia pe care o emana acest necunoscut. Aşa cum arăta şi se comporta, cu siguranţă că era un playboy din Jet-Set, care-şi făcuse un obicei din a colecţiona, în glumă, femei, precum alţii colecţionau timbre poştale. Nu, acest străin nu era potrivit pentru a-i reda liniştea şi pacea de care avea acum nevoie.

El îşi sprijini coatele pe masă, îşi împreună degetele şi, privind spre ea, spuse:

— Cînd v-am văzut astăzi la plajă, am ştiut sigur că dumneavoastră sînteţi cea mai potrivită. Pur şi simplu trebuie să vă am! Aveţi în dumneavoastră ceva ce eu caut de multă vreme. Ceva ce n-aş fi putut descrie, pînă cînd nu v-am zărit stînd întinsă pe plajă.

Străinul o privi atît de intens... cum nici un alt

bărbat n-o făcuse înainte şi totuşi, Sarah avu impresia că, în realitate, el n-o vedea. Ce voia de la ea? În nici un caz nu putea fi vorba de ceva serios. Acest *Pur şi simplu, trebuie să vă am* era fără echivoc. Nu, acest individ era de-a dreptul un neruşinat!

— Eu cred că trebuie să întrerupem conversaţia, răspunse ea cît putu de calm. Nu sînt pregătită să ascult în continuare astfel de lucruri.

Se părea că bărbatul nu înţelege deloc. Fără jenă, el îşi întinse mîna peste masă şi îi prinse bărbia, răsucindu-i capul într-o parte.

— Exact aşa, mormăi el în acest timp. Exact aşa mi-am imaginat.

Spre disperarea ei, Sarah aproape că şi-ar fi dorit să-i sărute vîrfurile degetelor care alunecau lin peste buzele ei pline... chiar acolo, în barul plin de lume, unde fiecare ar fi putut să vadă ce făcea.

— Justin, aici erai! Vrei să ne laşi cumva să stăm singure la bar toată seara? Dragule, tu realmente ne cam neglijezi! Nici măcar nu mai putem socoti cîţi greci chipeşi am cucerit în ultima oră.

Justin îşi luă mîna cu părere de rău, de pe faţa lui Sarah, dar nu înainte de a mîngîia uşor, încă o dată, buzele sale. După o ultimă privire spre chipul ei înroşit, îşi roti capul şi se uită la femeile

care stăteau lîngă masă.

— Meg, Lynda, eram în drum spre voi, dar am fost reţinut de această persoană încîntătoare, spuse el şi arătă spre Sarah. Aşadar, aţi avut greutăţi? Nu v-aţi putut apăra de grecii cu sînge fierbinte?

— Am avut ceva necazuri, răspunse roşcata.

— Iar cei ce-şi petrec concediul sînt şi mai obraznici, fu de părere bruneta. Unii chiar cred, odată ce se văd plecaţi de acasă, că-şi pot permite orice.

Şi, spunînd aceasta, privea neîncetat la Sarah care avea impresia că vorbele îi erau adresate chiar ei.

Sarah se ridică şi încercă să afişeze un zîmbet spunînd:

— *Minunata persoană* nu vrea să vă deranjeze mai departe. Vă rog să mă scuzaţi.

Însă, înainte să poată face un pas, Justin sări în picioare şi o prinse de braţ.

—Dar... nu puteţi pleca. Nu vă ştiu nici măcar numele; şi încă nu v-am spus ce doresc de la dumneavoastră.

Vocea îi era fermă şi plină de sine. Cu siguranţă că era obişnuit să primească totdeauna ceea ce îşi dorea.

Sarah se uită mai întîi la mîna care-i strîngea braţul şi apoi la faţa lui.

— Ştiu sigur ce doriţi dar nu sînt interesată.

Neînţelegînd, bărbatul ridică din sprîncene, apoi zîmbi şi, dintr-o dată, începu să rîdă în hohote.

— Acum înteleg. V-aţi gîndit că...

Se întrerupse şi rîse pînă ce-i dădură lacrimile.

Sarah stătea acolo mînioasă şi-l privea ţintă. Doar cu cîteva momente mai devreme, vîrfurile degetelor lui îi mîngîiaseră buzele, iar acum acest om ce stătea rîzînd în faţa ei afirma că l-ar fi înţeles greşit.

— Iarăşi una din nevinovatele tale glume, dragule? întrebă bruneta lăsîndu-şi o mînă pe braţul lui. Hai, spune-ne, să rîdem şi noi, ce ţi-a făcut mica *persoană minunată* de te amuzi atît de tare?

Sarah profită de zăpăceala generală pentru a fugi. Merse repede prin hol şi ajunse la lift în ultima secundă, înainte ca uşile să se închidă. Prin deschizătura ce devenea tot mai îngustă, ea mai văzu că Justin o urmărise.

Ajunsă în camera ei, îşi dădu frîu liber supărării. Cum de a putut admite să cadă iar în mrejele fascinaţiei acestui bărbat? S-a făcut de rîs în faţa celor două femei. Toţi păreau să se amuze copios pe seama ei. Simţi cum creşte în ea o furie oarbă.

După cîteva minute furia începu să slăbească şi o cuprinse un sentiment de nesiguranţă. Să fi înţeles greşit, totuşi, întreaga situaţie? Un bărbat ca el, atît de atrăgător şi, evident, obişnuit să aibă trecere la femei, nu avea nevoie să piardă aşa mult timp cu o îndărătnică. Deci, ce naiba urmărise?

Deodată, Sarah scrîşni din dinţi. Dacă îşi propusese încă de la început să o facă de rîs? Dacă

făcuse toate astea cu scopul de a se distra pe seama ei? În mod sigur, acum stătea jos, în barul hotelului împreună cu cele două femei şi se sufoca de rîs în timp ce le povestea cît de stupid reacţionase. Cu teamă la început, apoi entuziasmată ca o adolescentă, doar pentru că i-a mîngîiat buzele. Nu, nu trebuie să se mai gîndească la asta!

Sarah cunoştea genul acesta de oameni. Nu scăpau nici o ocazie să se amuze pe socoteala altora. Părinţii lui Charles erau un exemplu grăitor. Ei o tratau pe prietena fiului lor cu o anumită indulgenţă înjositoare şi, de îndată ce ea se întorcea cu spatele, şuşoteau cu mîinile la gură.

De exemplu, frumoasele antichităţi din magazinul tatălui ei erau considerate de familia lui Charles drept lucruri vechi, iar cînd discutau despre prieteni şi cunoscuţi zîmbeau cu o falsă bunăvoinţă şi spuneau: *Dar, Sarah, nu-i aşa că tu nu vrei să-i cunoşti mai îndeaproape? O persoană ca tine nu are ce căuta într-un magazin de vechituri.* Da, Sarah cunoştea această aşa-zisă înaltă societate, dar experienţa nu o ajuta să-şi îmbunătăţească situaţia actuală. Pînă acum, nici un străin n-o scosese astfel din apele sale.

Intră în baie şi se pregăti de culcare. Era obosită, dar această oboseală nu putea să-i abată gîndurile de la... Justin. Se întinse în pat.

Nu-şi dădu seama după cît timp a adormit, dar, pînă şi în vis, credea că simte vîrful degetului pe buzele sale şi avea iar acea dorinţă de a le săruta...

În dimineața următoare, Sarah se trezi devreme și coborî la piscina care, la această oră matinală, era toată la dispoziția sa.

Mai tîrziu, se îmbrăcă și plecă în oraș, voioasă că se obișnuia tot mai mult cu mașina închiriată și recunoscătoare faptului că și în Cipru se circula pe aceeași parte a străzii ca și în Anglia.

Acasă, Sarah bea dimineața doar o cafea și mînca un măr sau o banană și, din cînd în cînd, o felie de pîine prăjită. De aceea nu-i era deloc foame acum. În prețul cazării era inclus și micul dejun, dar ea dorea mai mult să meargă de dimineață în localitate și apoi să ia o masă frugală într-o cafenea de pe stradă.

Hoinări de-a lungul străduțelor înguste și se plimbă pe lîngă prăvăliile mici pînă ajunse la biroul de informații turistice. Acolo își făcu rost de hărți și prospecte pe care le studie amănunțit, mai tîrziu, la o ceașcă de cafea.

După cum se așteptase, în jurul orașului Paphos se găseau cîteva vestigii antice care meritau să fie văzute. Mozaicuri, un teatru roman și multe altele. Se hotărî să le viziteze după-masă, iar dimineața să și-o petreacă la cum-

părături.

Îi plăcu în mod deosebit un magazin cu o mare varietate de articole din piele. Poşetele, borsetele, pantofii, valizele, jachetele şi mantourile erau cu mult mai ieftine decît în Anglia şi, în afară de asta, erau de o calitate ireproşabilă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Cînd Sarah întinse mîna să ia o jachetă de piele, un bărbat mic de statură, chel veni lîngă ea foarte repede.

— Presupun că aveţi nevoie de mărimea 36, spuse bărbatul, aruncîndu-i o privire profesională.

Vorbea limba engleză cu un accent australian, deşi după înfăţişare părea să fie cipriot.

—Pentru început aş dori doar să privesc, răspunse Sarah, bătînd în retragere, ceea ce nu-l împiedică pe vînzător să caute o jachetă pe mărimea ei şi apoi s-o invite să o probeze.

Sarah o îmbrăcă, iar bărbatul, gata să o ajute, îi încheie fermoarul înainte de a face un pas înapoi pentru a o lăsa să se privească o clipă în oglindă.

—Vă vine ca turnată, fu el de părere. Şi nu e nici pe jumătate atît de scumpă ca în Europa.

Sarah se învîrti în faţa oglinzii mari pentru a se putea admira din toate părţile. Jacheta îi plăcu deosebit de mult, dar se întrebă dacă avea într-adevăr nevoie de ea.

Vînzătorul o imploră să încerce şi diferite alte modele, dar prima îi plăcea din ce în ce mai mult. Sarah zîmbi. Era evident că bărbatul ştia că, oricît s-ar fi opus ea, îi va veni tot mai greu să pără-

sească magazinul fără a cumpăra o jachetă.

Prima avea cu adevărat o croială foarte frumoasă şi un material atît de rezistent încît ar fi avut posibilitatea să o poarte mult timp. În afară de aceasta, preţul era foarte scăzut.

— O poşetă asortată sau poate o pereche de pantofi? întrebă vînzătorul în timp ce împacheta jacheta şi o punea într-o sacoşă.

Sarah scutură din cap.

— Nu, mulţumesc, răspunse.

Era gata să-l întrebe de unde are accentul australian. Dar lăsă deoparte această idee. Sigur vor trece ore pînă cînd va putea pleca din acest magazin, dacă omul va începe să-i povestească.

Bucuroasă de chilipir, vizită şi alte prăvălii şi-şi cumpără în final şi o bluză tricotată, drăguţ ornamentată care i-a plăcut la nebunie.

Către prînz era iarăşi în camera ei de hotel şi se simţea foarte bine, eliberată de griji şi dornică de distracţie. Probă încă o dată bluza şi jacheta, după care le aşeză pe amîndouă în dulap, în timp ce se întreba încotro să meargă mai întîi în această după-amiază.

O bătaie în uşă o întrerupse din gînduri. Cînd o deschise, privirea îi căzu pe un buchet mare de flori ce aproape cuprindea întreaga deschizătură

a uşii. Buchetul îl ţinea un bărbat pe care îl ştia prea bine.

— V-am văzut venind şi m-am grăbit să vă prind înainte de a părăsi iar hotelul.

Vocea îi era liniştită şi inocentă, ca şi cum ar fi fost absolut normal să-i oferi flori femeii pe seama căreia ai făcut haz de două ori cu o zi în urmă.

Sarah era atît de surprinsă, încît el intră şi aşeză pe pat florile, înainte ca ea să spună măcar un cuvînt.

— Acestea sînt pentru dumneavoastră, spuse el zîmbind. Florile vor să vă dea de înţeles că doresc să vă cunosc mai bine. De aceea nu le-am trimis printr-un curier, ci le-am adus eu însumi.

— V-aş ruga să părăsiţi imediat camera cu tot cu florile dumneavoastră! răspunse Sarah rece şi stăpînită.

Simţea cum, în adîncul ei, creştea furia. Cum putea cineva fi atît de obraznic?

— Eu sînt Justin Lefevre, iar dumneavoastră vă numiţi Sarah Hewitt, nu-i aşa? spuse el fără a da ascultare rugăminţii ei. Pînă acum n-am făcut cunoştinţă.

— Cum de mi-aţi aflat numele?

— De la recepţia hotelului, fireşte. Recepţionerul a fost foarte amabil după ce i-am dat ceva, răspunse Justin frecîndu-şi degetul mare de cel arătător şi surîzînd.

Sarah se îndreptă către telefonul de pe noptieră spunînd:

— Voi avea eu grijă să nu mai fie nimeni serviabil în privința mea. În orice caz, nu pentru avantaje financiare.

Şi, luînd receptorul în mînă, adăugă:

— Sînt sigură că patronului acestui hotel nu i-ar veni prea bine la socoteală dacă ar afla cum clientele sale sînt ofensate de un gigolo.

Din doi paşi o ajunse, îi luă receptorul din mînă şi-l aşeză înapoi în furcă.

—Chiar vreţi cu adevărat să faceţi asta? o întrebă de parcă ar fi vorbit unui copil prost crescut. Tot ce doresc este să discut cu dumneavoastră.

Sarah consideră că este sub demnitatea ei să se lupte pentru telefon.

— Bine, dacă nu vreţi să ieşiţi, atunci eu trebuie să plec, spuse ea şi, cu capul ridicat, dădu să treacă pe lîngă el spre uşă.

Dar, înainte de a ajunge acolo, Justin o prinse de umeri şi o răsuci spre el.

— Ce trebuie să fac pentru a mă asculta măcar un moment?

Sarah crezu că îi surprinde în voce o notă de exasperare.

— Şi eu ce trebuie să fac ca să plecaţi odată?

— Poate ajută asta, îl auzi şoptind.

Îi văzu zîmbetul de pe chip şi sclipirea din ochi, dar cînd înţelese ce plănuia Justin, era deja prea tîrziu.

Într-o clipă o strînse în braţele sale puternice. Cu o mînă îi cuprinse spatele, iar cu cealaltă îi aduse capul mai aproape. Îşi înfipse degetele în părul ei lung şi des şi nu-i lăsă nici o posibilitate

de a-şi întoarce capul în altă parte atunci cînd îşi apropie tot mai mult gura de faţa ei.

Buzele sale erau puţin întredeschise, cînd simţi dintr-o dată apăsarea gurii lui. Îi împinse umerii cu mîinile şi încercă disperată să se elibereze din îmbrăţişarea lui Justin, dar nu avu succes.

Sărutul lui era puternic şi provocator; aproape că-i luase respiraţia. Sarah simţi cum i se înmoaie genunchii şi cum picioarele păreau să n-o mai asculte. Totuşi, cu cît se împotrivea, cu atît mai mult totul în ea tînjea să se apropie cît mai strîns de acest bărbat. Încă îi mai apăsa umerii cu palmele, dar acum doar pentru a-şi păstra echilibrul, nu pentru a-l respinge.

În sfîrşit, Justin îi dădu drumul; şi atunci, capul îi căzu pe pieptul lui lat. Parfumul trupului său îi pătrunse în nări. Închise ochii şi constată cu stupoare că nu-şi dorea nimic altceva decît să fie iarăşi sărutată.

Nu mai avea putere asupra propriului ei corp. Nu şi-l mai putea stăpîni pentru a reacţiona cu răceală şi reţinere în apropierea lui. Dacă Justin ar fi luat-o acum şi ar fi dus-o în pat, nu ar fi fost în stare să protesteze.

— Poate că acum mă vei auzi, murmură el ascunzîndu-şi faţa în părul ei.

— Da.

Răspunsul veni atît de firav, că el abia îl putu desluşi. Încetul cu încetul, Sarah revenea la realitate. Se eliberă de Justin şi făcu un pas înapoi cu capul plecat. În ciuda coniacului, nemaisimţind căldura lui, avu brusc un fior rece.

Ce făcuse? Niciodată n-ar fi trebuit să îngăduie unui bărbat cu totul necunoscut să o sărute. Acum îşi putea prea bine închipui cum le va povesti Justin, rîzînd, celor două femei despre cea mai recentă cucerire a sa. La naiba! Cum de-a putut permite să se întîmple aşa ceva? Îi era nespus de greu să-şi ridice capul pentru a-i întîlni privirea. Şi, cînd, în sfîrşit, făcu acest lucru, crezu că citeşte în ochii lui albaştri o convingere plină de aroganţă că dacă ar fi dorit ar fi putut să o posede.

Un simplu sărut, care pentru el nu însemna mai mult decît o strîngere amicală de mînă, a emoţionat-o aşa cum nu i s-a mai întîmplat niciodată pînă acum. Cum de putuse tocmai acest fel de om, pe care-l detesta atît de mult, să trezească în ea asemenea sentimente? Acest Justin Lefevre era încrezut, neruşinat şi fără suflet şi, pe lîngă toate acestea, foarte versat în privinţa femeilor. Un playboy ca la carte!

— Eu lucrez aici ca fotograf, îl auzi ea spunînd.

O privi şi, astfel, ea putu să observe în ochii lui o sclipire amuzată. De regulă mă ocup de fotomodele, dar acum sînt pe insulă în căutare de peisaje pentru o campanie publicitară de articole cosmetice.

— Foarte interesant, replică Sarah absentă cînd el tăcu. Dar eu nu înţeleg totuşi ce legătură

au toate acestea cu mine.

În timp ce vorbea, simţi cum îi urcă din nou sîngele în obraji.

— Şi, înainte de toate, nu ştiu cum de aceasta vă dă dreptul să mă deranjaţi şi... şi să faceţi ceea ce aţi făcut mai devreme.

Justin ridică mîinile ca pentru a se apăra.

— Cînd te-am văzut ieri la plajă, începu el şi rămase la această formă de adresare pentru a o face mai încrezătoare, am ştiut imediat că faţa ta, buzele tale, forma bărbiei tale sînt exact ceea ce am căutat pentru reclama rujului de buze. Profilul tău este un amestec perfect de femeie fatală şi de fetiţă ingenuă, încît am înţeles brusc că, în sfîrşit, am găsit persoana potrivită.

Sarah nu crezu nici un cuvînt. Desigur că el folosise deseori acest truc şi avusese astfel succes. Cîte tinere fete au căzut în plasă, sperînd ca pozele lor să apară într-adevăr în reviste. Oare el chiar se aştepta ca ea să fie la fel de naivă?

— Şi cele două femei de aici din hotel sînt probabil asistentele dumneavoastră, nu? întrebă ea cu răceală.

—Te referi la Meg şi Lynda? Nu. Una lucrează la agenţia de publicitate, iar cealaltă, la firma de cosmetice, o lămuri Justin cu răbdare. Înainte de a stabili termenele pentru fotografii, am dorit să ne întîlnim puţin aici toţi trei, pentru ca mai tîrziu să economisim timp şi bani. După ce vom fi de acord în privinţa decorurilor, îmi aleg modelele şi vin înapoi în Cipru cu ele.

Suna atît de convingător încît Sarah se întreba dacă nu cumva exista un strop de adevăr în ceea ce spunea el. Dar asta nu îndepărta neîncrederea atît de uşor.

—Şi, fireşte că perspectiva de a fi fotografiată de tine ar trebui să mă facă aşa de entuziasmată, că n-aş putea face altceva în afară de a-ţi cădea în braţe şi de a mă arunca în pat cu tine.

Justin se întunecă la faţă. Sarah avu impresia că el ar fi preferat să o ia şi să o scuture bine, dar îşi recăpătă într-o secundă autocontrolul.

—Nu încerca să mă sperii de moarte, răspunse el resemnat. Nici n-am avut intenţia să-ţi propun aşa ceva, sau să te strîng în braţe şi, de altfel, tu nici nu ştiai că sînt fotograf.

Pe faţă îi apăru iar acea expresie arogantă, iar vocea îi era triumfătoare.

Sarah îi ocoli privirea. Îşi muşcă buzele. Era mai furioasă pe ea însăşi decît pe Justin.

—De unde pot să ştiu că spui adevărul? întrebă ea încet.

Justin îşi băgă mîna în buzunarul din spate al pantalonilor şi scoase o carte de vizită pe care i-o întinse fără un cuvînt. Justin Lefevre, fotograf, scria pe aceasta împreună cu o adresă din Londra.

—O.K., zise ea şi oftă, în timp ce-i dădu cartea de vizită înapoi. Totuşi nu pot crede că tocmai faţa mea este aceea pe care o cauţi.

—Sarah, eu sînt profesionist, ştiu despre ce vorbesc. Am avut o vagă idee despre chipul de

care am nevoie pentru aceste poze, dar toate fotografiile pe care le-am văzut la diferite agenţii, pur şi simplu nu corespundeau cu imaginea dorită de mine.

— Dar eu nu sînt fotomodel, îi aruncă Sarah. Ce vrei să faci cu o începătoare ca mine?

Acum îl credea pe Justin, dar găsea complet nebunească ideea de a poza în faţa unei camere.

— Asta se rezolvă, ridică el mîinile implorator. Pozele pe care vreau să ţi le fac acum sînt oricum doar de probă. De îndată ce am materialele corespunzătoare, aduc fotomodelele aici şi începem treaba serios.

—Dar eu de ce să pozez acum? întrebă Sarah ezitînd. De ce tot acest teatru cînd tu vrei, de fapt, să lucrezi cu profesioniste?

— Pentru că figura ta este exact aceea pe care am căutat-o. Aş dori să te fotografiez în faţa tuturor decorurilor pe care le-am ales şi apoi să prezint pozele celor cu care am încheiat contracte.

Justin îşi băgă mîinile în buzunare şi merse spre uşa ce ducea în balcon.

— Pentru majoritatea fotografiilor finale trebuie, fireşte, să aduc fotomodele ce deja sînt cunoscute, ca reclamele să aibă într-adevăr succes. Dar, pentru început, am nevoie de tine şi, probabil, cîteva poze vor fi atît de bune că vor putea să apară în afişe publicitare mai mici.

Era atît de hotărît şi de convingător de parcă nici nu s-ar fi gîndit că ea ar putea să-l refuze.

— Dar eu vreau să îmi petrec aici concediul,

încercă Sarah încă o dată, deşi simţea că rezistenţa i se clătină. Cu cine ai fi făcut aceste fotografii, dacă nu m-ai fi întîlnit cu totul întîmplător?

—Probabil cu Meg sau cu Lynda, răspunse el şi se îndreptă către ea. Putem începe mîine. Vin să te iau după micul dejun.

Justin veni lîngă ea.

—Hmm, mormăi el gînditor, în timp ce o înconjura şi o admira din toate părţile.

Sarah se simţea ca o piesă din vitrina magazinului tatălui ei, atent privită de un client.

—Nu ştiu dacă eu..., începu ea ezitînd.

Avea de gînd să-i spună că n-ar vrea să lucreze pentru el, dar Justin nici n-o ascultă.

—Vino dincolo, la lumină! comandă el şi o prinse de braţ, trăgînd-o înspre uşa balconului. Da, aşa e mai bine.

O aşeză în plin soare, merse înapoi cîţiva paşi şi-şi plimbă iarăşi privirea asupra corpului ei.

—Capul puţin mai sus şi întors spre stînga!

Sarah îi ascultă docilă indicaţiile, deşi se simţea cel puţin ridicolă. Justin veni mai aproape, îi atinse părul cu mîna, i-l îndepărtă de pe frunte şi-i aranjă pe faţă cîteva şuviţe.

Atingerea mîinilor sale o zăpăci, dar Justin era atît de adîncit în munca sa, că păru să nu observe absolut nimic. Sarah se străduia să nu uite că gesturile lui nu aveau nimic de-a face cu tandreţea. Tot aşa, sau aproape la fel, atinsese, cu siguranţă, nenumărate femei înaintea sa.

—Trebuie să facem ceva cu părul tău, îl auzi

ea murmurînd, ca şi cînd ar fi vorbit cu el însuşi. Aici trebuie să fie mai spre spate şi apoi...

Justin îşi trecu mai departe degetele prin părul ei, iar Sarah spera din toată fiinţa ca el să nu-i observe tremurul.

—Aşa e bine, spuse el în sfîrşit şi se dădu înapoi pentru a-şi admira opera. Mîine dimineaţă nu trebuie să faci decît ceea ce-ţi voi spune şi n-o să fie nici o problemă.

Gînditor îşi trecu mîna peste bărbie.

—Trebuie să-ţi iei cu tine un costum de baie şi..., îi numi încă vreo cîteva lucruri pe care să le aibe întreaga zi la îndemînă. Totu-i clar? întrebă el în încheiere şi ieşi din balcon fără a-i aştepta răspunsul.

—Da, şopti Sarah.

Era buimăcită mai ales pentru faptul că, în ultimele minute, fusese de acord cu toate cererile lui. Era evident că Justin fusese obişnuit ca totul să decurgă aşa cum îşi imaginase. N-a întrebat-o nici măcar o dată dacă toate acestea corespundeau cu planurile ei sau dacă avea în definitiv, vreun plan. Acest om era imposibil. Prima impresie n-o înşelase.

În orice caz, trebuia să recunoască faptul că acest lucru o stimula. Devenea o treabă interesantă; iar Justin, în pofida aroganţei sale, era un bărbat foarte atrăgător, cu care precis nu avea cum să se plictisească. În afară de asta, încercă Sarah să se liniştească, sînt o persoană liberă şi pot să-i întorc spatele şi să plec dacă ceva n-o să-mi placă.

— Deci ne-am lămurit, adăugă Justin şi se pregăti să plece.

Interesul pentru compania ei dispăruse vădit după ce obţinuse ceea ce dorise.

— Ne întîlnim jos, la micul dejun, la ora opt şi după aceea începem imediat. Ai grijă să-ţi aduci toate lucrurile.

Sarah simţi un impuls de a-i arunca un tăios: *Da Sir*, dar, în loc de asta, dădu tăcută din cap.

Pe neaşteptate, se aplecă şi-o sărută, înainte ca ea să poată reacţiona.

— Exact aşa trebuie să arăţi, spuse surîzînd după ce se desprinse de ea. Această expresie de surprindere, voluptate şi inocenţă este exact ceea ce îmi trebuie.

Apoi, Justin dispăru.

La început, Sarah a fost foarte nervoasă. Ce gîndea acest bărbat? Chiar credea că o poate săruta oricînd dorea? Totuşi, iritarea îi trecu repede şi făcu loc unei schimbări amuzante. Justin Lefevre a intrat ca o furtună în viaţa ei şi, în decurs de cîteva clipe, i-a sucit capul cum n-ar fi crezut că va fi posibil vreodată.

Şi, dacă era foarte cinstită, Sarah trebuia să mărturisească faptul că sărutul lui Justin, cu buzele sale cărnoase, provocatoare şi reacţia corpului ei la acest sărut au contribuit foarte mult la hotărîrea de a-i accepta oferta. Obrajii i se înroşiră cînd îşi imagină, pentru o secundă, că simte iar gura lui.

— Şi cînd te gîndeşti că m-a sărutat doar ca să-mi ţin, în sfîrşit, gura, îşi spuse ea încet,

zîmbind. Aşa de frumos nu mi-a închis gura nimeni pînă acum.

Sarah nu era, de fapt, fără experienţă în privinţa bărbaţilor dar, în mod cert, acestui Justin Lefevre nu-i putea face faţă. O scotea din minţi fără să i se poată împotrivi.

Cu un oftat adînc, Sarah îşi scutură capul. Soarele străluceşte, Sarah, îşi zise ea revenind la realitate. Un prînz uşor şi apoi o după-amiază pe plajă erau lucrurile cele mai potrivite pentru a-i abate gîndurile.

Agitaţia datorată cumpărăturilor de dimineaţă şi întîmplarea de acum îi făcură o foame teribilă. Coborî în sala de mese şi comandă o salată mare.

La masa alăturată stătea o pereche de căsătoriţi mai vîrstnici care o salutară, apoi începură să lege o conversaţie. După masă, bău cu ei o cafea în barul hotelului.

Se prezentară ca domnul şi doamna Saunders. Veneau dintr-o mică localitate din Anglia, de lîngă graniţa cu ţara Galilor. În timpul discuţiei, Sarah a dedus că domnul Saunders fusese ofiţer în aviaţia britanică ce era cantonată aici în Cipru.

—Trebuie să fi fost plăcut să trăieşti aici, fu de părere Sarah.

—Da, era frumos, chiar dacă uneori mă simţeam cam izolată, răspunse doamna Saunders zîmbind. În ciuda acestui lucru, am iubit insula de la bun început şi de aceea revenim aici în fiecare an.

—Am rămîne pentru totdeauna aici, adăugă domnul Saunders cu vocea sa groasă, dacă n-am avea acasă nepoţi de care nu vrem să ne despărţim, deşi cîteodată, nu-i aşa, parcă ar fi nişte mici drăcuşori, se adresă surîzător soţiei sale.

Aceasta dădu afirmativ din cap.

—De altfel, dimineaţă am fost împreună la Stîncile lui Venus, spuse ea. Era locul nostru cel mai drag încă de pe timpul cînd locuiam aici.

—Ne aminteşte de vremurile tinereţii, spuse domnul Saunders şi îi cuprinse drăgăstos umerii cu braţul. Este într-adevăr un loc minunat.

Sarah află de la acest cuplu prietenos că Stîncile lui Venus se aflau pe strada de la Paphos către Simassol şi că ar exista acolo o plajă foarte frumoasă. Pentru că cei doi vorbeau cu un aşa entuziasm despre stînci şi îi spuneau că erau doar la o jumătate de oră cu maşina, se decise să-şi petreacă acolo după-amiaza.

Cînd sosi, constată că familia Saunders nu exagerase cu nimic. Era un loc încîntător, cu o plajă lată, iar nisipul se întindea printre două formaţiuni de stînci. Singura dovadă a turismului era o tonetă de îngheţată ce se afla în locul de parcare aşteptîndu-şi clienţii. Stîncile lui Venus

constau într-un fragment impunător de piatră de forma unei cupole de dom, în faţa căruia erau încă trei stînci mai mici care ajungeau pînă în apa mării.

Dacă într-adevăr locul acesta a fost vreodată vizitat de zeiţa iubirii, chiar că foarte greu ar fi putut găsi un loc mai bun — nisipul alb al plajei, stîncile sălbatice şi, în faţa lor, apa albastră a mării Mediterane. Şi, la toate acestea, se adăuga soarele strălucitor. Orice zeiţă şi-ar fi dorit să stea aici cîteva clipe.

Sarah se hotărî să înoate. Îşi lăsă geanta şi cearceaful să alunece pe nisipul fierbinte, se dezbrăcă, se descălţă şi fugi către apă.

Întreaga după-amiază şi-o petrecu înotînd, citind şi stînd întinsă la soare pe plaja retrasă. Era aproape singură. Locul părea plin de mister. Sarah mulţumi în gînd familiei Saunders.

Pe la ora şase reveni la hotel. Umerii şi coapsele o ardeau uşor —un indiciu sigur că a stat prea mult la soare, cu toate că abia începuse concediul.

Cînd trecu prin holul hotelului spre lift, răzbătu de la bar un rîs ascuţit de femei. Aruncă o privire prin uşa deschisă şi-l văzu pe Justin cu cele două tinere, stînd la bar şi amuzîndu-se. O prinse pe brunetă cu o mînă şi o trăgea spre el. Dacă cei trei făceau din nou haz pe seama ei? Poate el tocmai le povestea ce se întîmplase în camera ei.

Sarah îşi propusese ca, în această seară, să mănînce la hotel, dar perspectiva de a-l întîlni pe

Justin şi pe prietenele sale a făcut-o să-şi schimbe planurile. Luă hotărîrea să plece în localitate cu maşina şi să încerce versiunea cipriotă a mîncării *Monsaka*, care-i plăcuse foarte mult într-o călătorie în Grecia.

Mai tîrziu, în timp ce stătea la o măsuţă în faţa unui restaurant din port şi privea la agitaţia din jur, gîndurile îi reveneau la Justin. Ce voia să-i mai facă? Cînd stătea în faţa ei, Sarah uita de toate; îl uita pe tatăl său şi magazinul lor de antichităţi... şi pe Charles...

Capitolul III

În dimineaţa următoare, cînd Sarah coborî, Justin Lefevre era deja în sala de mese. Tocmai comandase micul dejun şi observînd-o, privea concentrat cum ea venea drept spre masa lui traversînd încăperea. Sarah era în mod vizibil conştientă de privirea lui cercetătoare.

— Bună dimineaţa, spuse el fără a zîmbi şi se ridică pentru a-i aranja scaunul.

Sarah era mulţumită că putea să se aşeze. Privirea lui o făcuse nesigură. Îşi comandă o cafea şi un corn.

— Am sperat să te văd şi aseară, spuse Justin.

Ar fi fost o ocazie bună să te prezint Lyndei şi lui Meg. Unde-ţi petreci serile, de fapt?

Un zîmbet îi apăru deodată pe buze şi Sarah avu, ca şi în ziua anterioară, impresia că o lua peste picior.

— Am fost la Paphos, răspunse ea şi se feri de privirea lui. Cînd sînt în străinătate, încerc bucuroasă mîncarea autohtonă.

— Dar puteai gusta aşa ceva şi aici, la hotel.

— Da, e adevărat, dar îmi place mai mult să stau într-un bistrou şi să privesc lumea.

— Aşadar, ai vrea să cunoşti ţara şi oamenii, nu-i aşa?

Deveni serios.

— Acest lucru îl fac şi eu cu multă bucurie cînd călătoresc. Justin zîmbi iarăşi. Unii oameni nu înţeleg aceasta şi se lamentează cînd nu este totul ca la ei acasă. Sînt fericit, că, în fine, avem ceva în comun.

Chelnerul aduse micul dejun şi Sarah văzu cu surprindere că Justin comandase doar cu puţin mai mult decît ea.

— Pentru început aş dori să mergem la Stîncile lui Venus, îl auzi ea spunînd. Fotografiile ies bine acolo doar în zori, înainte ca soarele să se ridice prea sus pe cer.

— Am fost acolo ieri după-amiază, spuse Sarah fără a-l privi.

Totdeauna cînd privirile li se întîlneau, îşi amintea cît de emoţionată fusese în braţele lui şi se temea că el i-ar putea ghici gîndurile.

— Da? Şi eu care m-am întrebat unde te-ai

ascuns toată ziua, răspunse Justin şi gustă cafeaua. Dar, în orice caz, vom merge apoi de-a lungul ţărmului pînă la Templul lui Apolo. Ţi-ai luat şi costumul de baie?

Sarah arătă tăcută spre geanta pe care o lăsase lîngă ea, pe scaun. Era ciudat, dar o durea faptul că pe Justin nu părea să-l intereseze ce făcuse ea cu o zi înainte şi avea numai munca lui în gînd. Ei bine, pentru azi nu-i rămîne altceva de făcut decît să-i fie model, dar hotărî că va fi pentru prima şi ultima oară.

Un chelner veni lîngă masă şi aşeză zîmbind cîteva banane pe farfuria din mijloc.

— Aşa se obişnuieşte aici, o lămuri Justin în timp ce-i întinse o banană. Bananierii cresc pe insulă şi este o mică atenţie, nu prea costisitoare din partea hotelului.

— Eu găsesc, totuşi, foarte drăguţ acest lucru, îi răspunse Sarah.

Tonul lui dispreţuitor o enervase.

— Hmm, se încruntă el.

Era evident că nu-i plăcea să fie contrazis, pentru că după aceea n-a mai scos nici un cuvînt şi a rămas îmbufnat pînă s-a ridicat şi a plecat afară.

Se purta de parcă această mică întîmplare îl afectase. În restul dimineţii, a fost rece şi lipsit de afecţiune faţă de Sarah, ceea ce nu-i calmă nervii, totuşi.

Sarah crezuse că Justin conducea, ca şi ea, o maşină închiriată. De aceea, fu uimită cînd, ieşind din hotel, văzu în faţă aşteptînd-o un

Mercedes cu tot cu şofer.

— Urcă mai bine pe partea cealaltă, spuse Justin.

Pe bancheta din spate, lîngă echipamentul fotografic voluminos rămăsese doar atîta loc cît să se poată aşeza.

Toate lucrurile acestea trebuie să fi costat o avere, gîndi ea devenind şi mai nesigură. Nu va reuşi niciodată să se ridice la înălţimea aşteptărilor lui Justin.

Cu un oftat adînc, se lăsă pe spate şi încercă să nu se mai gîndească la nimic. Chiar dacă, pentru scurt timp, pătrunsese într-o lume total nouă, îşi propuse să-şi dea silinţa pentru a face cît mai bine ce i se cerea.

La începutul drumului, încercase să deschidă o discuţie. Dar, pentru că nu primea decît cel mult răspunsuri monosilabice, în timp ce Justin părea ocupat cu aparatul de fotografiat, renunţă repede şi se bucură de frumuseţea peisajului.

— Îmbracă-ţi costumul de baie, comandă el cînd ajunseră la Stîncile lui Venus şi-şi făcu iar de lucru la aparat.

Plecă, pur şi simplu, înainte, fără s-o aştepte, nicidecum s-o ajute să iasă din maşină.

Pare să uite că eu îi fac un hatîr şi nu invers, îşi spuse ea enervată şi se gîndi să-l pună la

punct dacă se va mai comporta aşa în continuare.

La adăpostul maşinii, se dezbrăcă şi-şi puse costumul de baie. Apoi îşi strînse ordonat lucrurile şi le aşeză pe bancheta din spate, înainte de a înconjura Mercedes-ul pentru a merge spre Justin care avea mai multe aparate agăţate după gît şi privea în obiectivul unuia dintre ele.

Se comporta ca şi cum ar fi uitat complet de Sarah. Nehotărîtă, ea stătea lîngă marginea stîncii aşteptînd începerea lucrului.

— Putem începe odată? întrebă el brusc, de parcă ea ar fi fost aceea care nu era pregătită pînă atunci.

Apoi, el şi-a început munca. I-a făcut nenumărate fotografii. Declicul aparatului se auzea fără întrerupere şi, tot la fel de des, soseau comenzile lui.

— Capul sus, capul jos, profilul drept, profilul stîng, mîinile în şolduri, o mînă pe cap.

Deşi se străduia în mod sincer, Sarah avea impresia că nu le executa exact cum trebuia. Deseori, Justin venea lîngă ea şi o aşeza el însuşi în poziţia pe care şi-o imaginase. Ba o prindea de bărbie, ba o trăgea de mînă, ba îi aranja părul. Iar ea avea sentimentul descurajant că este un obiect de care el se foloseşte după dorinţă. Era bucuroasă că, în afară de şofer, nu se mai afla nimeni în apropiere ca să-i poată vedea. Omul stătea la volanul Mercedes-ului şi citea ziarul. Era vizibil că mai avusese de-a face

cu străini nebuni şi nu se mai mira de nimic.

Mai tîrziu, merseră mai jos, pe plajă, unde, de asemenea, Justin o solicită fără încetare şi fără a o întreba măcar o dată cum se simte.

Pe măsură ce trecea timpul, zîmbetul de pe faţa ei era tot mai forţat, ajungînd împietrit ca o mască, iar muşchii întregului corp începură să o doară. Pe Justin părea să nu-l intereseze. Comenzile sale veneau direct şi nemilos în continuare.

Dacă înainte Sarah invidiase fotomodelele, acum îşi cerea, într-un fel, scuze în gînd. Dacă fetele îşi cîştigau banii astfel şi trebuiau să pozeze zilnic aşa, atunci această muncă nu era plătită suficient.

— Aş vrea să intri în apă, îl auzi spunînd după un timp.

Venea spre ea fără a-i acorda măcar o privire, fiind atent doar în jos la obiectiv şi apoi la apa mării. Sarah simţea cum îi creşte furia împotriva acestui bărbat.

— Dincolo, spuse el, acolo unde valurile se sparg de stînci. Dar ai grijă să nu-ţi uzi părul.

El porni repede în direcţia arătată, iar ei nu-i rămase altceva de făcut decît să-l urmeze. Îşi scoase cămaşa şi, astfel, în timp ce mergea în urma lui, putu să observe jocul muşchilor de pe spatele lat. Dorea să-i poată atinge pielea şi-i venea greu să-şi aducă aminte că, acum, Justin nu mai vedea în ea femeia, ci doar un obiect de fotografiat.

Apa era rece şi înviorătoare. Pielii ei înfier-

bîntate i-ar fi prins bine să se arunce în apă şi să se scufunde, dar într-o clipă se gîndi că Justin nu voia să-şi ude părul.

— Mergi puţin mai departe şi apoi vino spre mine, îl auzi ea.

Stătea periculos de aproape de marginea stîncii şi, pentru o secundă, Sarah îşi dori ca el să cadă în apă şi să-şi piardă măcar astfel un pic din autoritate.

Sarah simţi cum, în apa răcoroasă, i se întăresc vîrfurile sînilor. Materialul subţire al costumului nu putea ascunde acest lucru. Oare asta voia să obţină el în aceste fotografii? Sau dorea numai să surprindă soarele strălucind în stropii de pe pielea ei?

Puţin mai tîrziu, trebui să iasă din mare şi să se aşeze pe stînca pe care stătuse el mai devreme. Trebui să privească peste umeri, spre aparat, cu un zîmbet provocator, aşa cum îl numise el.

— Trage-ţi costumul de baie puţin mai sus, peste şolduri, îi indică el.

Sarah ezită. Materialul ud şi aşa îi stătea ca o a doua piele. Prinse de margine şi trase în sus foarte puţin, dar îi fu clar că pentru Justin nu era suficient.

Cu fruntea încreţită, veni spre ea şi îi ridică costumul destul de mult peste şolduri.

Sarah se înroşise, dar nu protestă. Nu avea nici un chef ca, în urma unei noi certe, să fie tot ea cea care pierde.

— Da, aşa e bine, spuse el cu ochii la aparat

deja. Rămîi aşa!

Cînd ea abia mai reuşea să-şi aducă trupul în noi poziţii nenaturale, el lăsă jos, în sfîrşit, aparatele de fotografiat.

— Asta a fost tot pentru azi şi pentru locul acesta. Cîteva poze utilizabile trebuie să fie aici. Apoi acoperi cu grijă obiectivele aparatelor şi se întoarse la maşină fără să-i mai pese de Sarah.

Ea îşi încălţă din nou sandalele şi-l urmă încet. Nici măcar o dată nu avusese un cuvînt care s-o înveselească sau, cel puţin, s-o laude pentru că a făcut exact ce i se ceruse. Şi apoi... acel gest pentru a-i aranja costumul de baie! O prinsese de parcă ar fi fost un obiect şi nu o fiinţă umană din carne şi sînge; mai ales că ea reacţiona la fiecare atingere a lui ca o proastă.

După ce se îmbrăcă, se lăsă obosită pe banchetă şi porniră.

— Templul lui Apolo nu este departe de aici, i se adresă el. Mergem într-acolo, dar mai întîi vom mînca ceva pe undeva.

Sarah nu se gîndise deloc la masă şi era mirată să afle, privindu-şi ceasul, că deja trecuse de ora douăsprezece şi jumătate. În timpul tuturor acelor eforturi, uitase complet că s-ar putea să-i fie şi foame. Abia acum, stomacul îi dădu un semn. Desigur că în apropierea templului vor găsi un restaurant.

Totuşi, cînd au ajuns, şoferul a tras maşina sub un copac, iar ea fu nevoită să constate că se înşelase. În lung şi-n lat, nu se vedea nici urmă de restaurant. În timp ce Justin cobora din ma-

şină, ea îşi reproşă că nu se gîndise să ia ceva de mîncare de la hotel.

Nu i-a mai acordat atenţie lui Justin şi de aceea rămase foarte uimită cînd îl văzu, dintr-o dată, întorcîndu-se cu un coş pe care i-l întinse şi îi trase deoparte şervetul ce-l acoperea.

— La ordinele dumneavoastră, Madame, spuse el şi zîmbi. Ce doriţi să serviţi?

Faţa ei uluită păru să-l amuze. Deşi comportarea lui de pînă acum nu-i dăduse nici un prilej, neaşteptata lui voioşie era atît de molipsitoare încît Sarah surîse.

— De unde ai făcut rost de toate astea?

— Din bucătăria hotelului, răspunse el. Fetele de acolo au fost foarte amabile şi m-au aprovizionat cu tot ce putea oferi bucătăria.

Te cred, gîndi Sarah. O fi existînd oare vreo persoană de sex feminin care să nu fie amabilă cu el şi care să nu-i împlinească dorinţele?

Ruinele templului erau cel mai înalt loc de pe coastă. Chiar şi în decăderea lor, fragmente izolate de construcţie erau încă aşa de falnice că puteai închide pentru o clipă ochii şi reuşeai să-ţi imaginezi cum trebuie să fi fost acest templu la apogeul său.

Erau aduse aici ofrande zeului soarelui? Chiar erau sacrificaţi şi oameni? Sarah îşi închipui că vede înaintea sa chipul neîndurător al preotului şi începu, dintr-o dată, să tremure.

— Ţi-e frig? întrebă Justin şi se apleacă spre ea.

Cu dosul palmei îi atinse mîngîietor şi tandru obrazul, buzele umede şi pleoapele

Părea că ar fi vrut să-i spună ceva, dar a renunţat în ultimul moment, înlocuind cuvintele cu aceste mîngîieri.

—Nu... nu, nu mi-e frig, ezită ea.

Îl ajută să strîngă înapoi în coş resturile prînzului.

— Aşa, spuse el după ce aşeză coşul în portbagaj. Acum poţi să-ţi schimbi hainele ca să pornim treaba; e bine că n-a venit încă nimeni aici. Te aştept la intrare.

Sarah se furişă pe bancheta din spate. Îşi ţinu respiraţia un moment şi privi către bancheta din faţă. Şoferul era întins comod şi sforăia uşor. Îşi scoase şortul şi pălăria de soare. Sper că nu-i vine tocmai acum ideea să-şi ia un alt aparat de fotografiat din maşină, gîndi ea. Îşi trase repede pe deasupra o îmbrăcăminte moale şi uşoară pe care şi-o adusese de la hotel.

Cînd Sarah sosi, Justin era adîncit în conversaţie cu bărbatul de la casa de bilete. Rămase surprinsă auzindu-l vorbind greceşte — sau, cel puţin, i se păru că era limba greacă pentru că îl auzi spunînd *epharisto*, ce însemna *mulţumesc* şi era singurul cuvînt din această limbă pe care ea îl cunoştea.

Justin merse înainte atît de repede încît Sarah nu avu timp să privească mai bine ruinele templului. El dădea impresia că ştie exact locul unde ar vrea să facă pozele, iar cînd ajunseră acolo, calvarul reîncepu — numai că acum era şi mai obositor, soarele fiind în înaltul cerului.

Fotografiatul părea să dureze o veşnicie şi, de

la un timp, Sarah avu senzaţia că nu-şi mai simte nici picioarele, nici braţele; nu mai simţea nimic din cauza oboselii.

— Încă o serie, spuse el în final, după care am destul material pentru azi. Într-un sfert de oră sîntem gata.

Ultimele poze trebuiau făcute la coloane. Sarah trebuia să se sprijine de una dintre ele şi să privească înapoi peste umăr.

— Aş vrea să văd un licăr de foc în ochii tăi.

— Un licăr de foc? întrebă Sarah uimită.

— Expresia unei femei care tocmai a fost sărutată, o lămuri el şi veni mai aproape. Şi care ar dori să fie sărutată iarăşi, adăugă el.

— Acest... acest lucru nu este simplu...

Justin îi prinse faţa în mîini şi o sărută. La început cu delicateţe, apoi din ce în ce mai apăsat, lăsîndu-şi limba să se mişte cît mai erotic cu putinţă. Mîinile ei ajunseră parcă singure pe umerii lui şi apoi îşi duse braţele în jurul gîtului. Buzele i s-au deschis şi a răspuns sărutului cu multă pasiune.

Sarah uită de toate. Corpul ei îl dorea pe Justin, iar cînd el o cuprinse în braţe apropiind-o de el, îşi împinse şi ea trupul spre al lui pînă îi simţi peste tot muşchii tari.

Mîinile lui îi alunecară pe spate pînă la şolduri. Materialul subţire al hainelor ei nu putea opri căldura palmelor.

Sarah gemu încetişor; plăcerea şi dorinţa pro-

vocate de sărutul şi mîngîierile lui nu mai puteau fi ascunse.

Însă exact atunci, Justin întrerupse brusc sărutul şi merse cîţiva paşi înapoi. Buzele ei erau încă întredeschise şi sclipeau umed în lumina soarelui. În ochi îi era zugrăvită încă dorinţa pe care bărbatul o aprinse în ea.

De ce se oprise? Credea că dorinţa lui era la fel de puternică. De ce i-a făcut pe amîndoi să fie atît de excitaţi, pentru ca apoi să se retragă brusc?

Primi foarte repede răspunsul. Justin avea iarăşi aparatele în faţă, iar butoanele se răsuceau făcînd un zgomot uşor. Mai trecu un timp pînă ce Sarah înţelese că sărutul a fost numai un pretext pentru a crea efectul dorit de el, pentru a obţine expresia pe care şi-o imaginase.

— Tu... tu ai făcut totul doar din calcul! strigă ea încleştîndu-şi pumnii. Cum ai îndrăznit?

Încet, Justin îşi lăsă jos aparatul. Ochii albaştri îi sclipeau reci. Nici o urmă de dorinţă şi pasiune.

— Trebuia neapărat să fac şi această fotografie, iar atunci ai avut exact expresia urmărită de mine.

Justin vorbea stăpînit şi convingător. Nu exista nici o îndoială în privinţa faptului că pentru el munca era mai importantă decît sentimentele ei. Cum de m-am putut amăgi că acest bărbat m-a sărutat din pasiune? se întrebă ea.

Îl privi pe Justin care îşi împacheta în linişte echipamentul fără să-i mai pese de ea. Furioasă, Sarah se întoarse şi merse în interiorul ruinelor.

Cu cîte modele mai făcuse astfel de lucruri? reflectă ea şi simţi cum îi apar lacrimi în ochi. Cîte alte femei sărutase aşa, fără a avea vreun sentiment pentru ele?

O duru să recunoască asta, dar trebuia să accepte că pentru Justin nu era decît o prelungire a echipamentului său. O piesă vie, de fapt; dar el nu făcea nici o deosebire şi o manevra ca pe un obiect.

Cu mine n-o să mai facă asta! îşi jură înghiţindu-şi lacrimile.

Sarah plecă de acolo val-vîrtej fără a fi atentă încotro merge. Acum se afla din nou în partea cea mai bine păstrată a templului care era protejată cu un gard din plasă de sîrmă, astfel că puteai doar privi fără a avea voie să te apropii prea mult.

Mozaicul de pe podea era parţial distrus, dar chiar şi aceste rămăşiţe erau atît de frumoase încît i se tăie respiraţia.

Deşi mînia pentru Justin nu-i trecuse încă, era puternic estompată datorită minunatei privelişti a

templului. Un cadru de portal destul de bine păstrat o impresionă în mod deosebit. Ornamentele şi basoreliefurile fin lucrate îi atraseră atenţia. Îşi trecu peste ele vîrfurile degetelor şi încercă să-şi imagineze cum arătase sculptorul ce le realizase.

Totuşi, nu avu la dispoziţie prea mult timp pentru a admira aceste lucruri.

— Domnul şi stăpînul meu mă cheamă, îşi murmură cînd auzi vocea lui Justin.

— Aici erai! Mă întrebam unde te-ai fi putut duce.

Vocea sa nu avea deloc un ton binevoitor. Nimic nu dezvăluia faptul că tocmai o ţinuse în braţe şi o sărutase cu pasiune.

Sarah simţi un ghimpe în inimă. O.K., gîndi ea şi se mustră: dacă el n-a fost tulburat de toate acestea, am să mă port ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, oricît îmi va fi de greu!

— A, doar m-am uitat puţin în jur, răspunse ea zîmbind. Acest vechi templu este fascinant, nu găseşti?

— Acum trebuie să plecăm. Justin îşi privi ceasul. Dacă ne întoarcem în Paphos la timp, pot lăsa filmele la developat încă de astăzi, iar mîine dimineaţă putem vedea împreună pozele.

Drumul înapoi a decurs în linişte, iar Sarah n-a făcut nici o încercare de a sparge această tăcere. Era obosită şi se simţea jalnic. Privirea îi era aţintită asupra încîntătorului peisaj fără a vedea, cu adevărat, ceva.

În drum spre hotel, Justin opri maşina lîngă un

magazin cu articole foto în care intră. Reveni după cîteva minute.

— Probele sînt gata mîine dimineață devreme, spuse el după ce mașina porni iar. Ce-ar fi dacă ai veni în camera mea la micul dejun? Am putea să admirăm fotografiile împreună.

— Încă nu știu dacă voi avea timp mîine.

Mașina oprise în fața hotelului, iar Justin devenise foarte preocupat să-și scoată aparatura. Surprins, își ridică privirea.

— Dar tu, vrei, desigur, să vezi cum au ieșit, nu? Bineînțeles că vrei, își răspunse singur. Deci, mîine dimineată în camera mea, numărul 140.

— Eu... Sarah ar fi vrut să-i explice că pozele n-o interesau cîtuși de puțin, că putea face cu ele ce dorea și, mai ales, că n-ar mai vrea să-l vadă vreodată. Dar nu putu să-i spună toate astea.

— Justin, ești iar aici!

Meg și Lynda veneau în fugă dinspre intrarea hotelului către mașină, ambele fiind vizibil bucuroase de întoarcerea lui.

— Ei, cum a mers? întrebă bruneta, în timp ce se întorcea ostentativ cu spatele la Sarah, privindu-l doar pe Justin.

— Vom avea probele mîine dimineață, Lynda, răspunse el cu un zîmbet larg. Sînt sigur că vei avea o surpriză.

— Să sperăm că va fi una plăcută, spuse femeia cu o privire piezișă spre Sarah, privire ce arăta clar că era mai degrabă sceptică în legătură cu ea.

— Vai, nici nu v-am făcut cunoştinţă.

Şi Sarah află că avea de-a face cu bruneta Lynda Starritt şi cu roşcata Meg Andrews.

Meg îi zîmbi prietenos, în timp ce faţa Lyndei rămase împietrită ca o mască. Posesivă, îl luă pe Justin de braţ şi-l conduse spre hotel. Era foarte evident că dorea să-şi manifeste superioritatea faţă de Sarah şi că lui Justin îi plăcea aceasta întrucît şi el era de aceeaşi părere.

Ar fi putut să mă invite la un pahar, îi trecu lui Sarah prin minte, în timp ce intra în hol şi mergea către lift.

Scutură energic din cap. Nu, trebuia să-l vadă cît mai puţin posibil pe Justin. Acest om făcea cu ea un joc uşuratic ceea ce nu era prea bine pentru liniştea sufletească pe care ar fi dorit s-o găsească aici.

În afară de asta, Lynda era, în mod sigur, mai mult decît prietena lui de afaceri, iar Sarah nu avea în nici un caz de gînd să rivalizeze cu această femeie.

Eu mă aflu aici din cauză că vreau să-mi lămuresc sentimentele pentru Charles, îşi aminti ea hotărîtă, şi n-ar ajuta cu nimic un început de relaţie cu un bărbat ca Justin Lefevre, care oricum nu simte nimic pentru mine, ci doar mă foloseşte şi apoi mă îndepărtează rapid.

Şi totuşi, oricît de mult încerca să se convingă că Justin nu este potrivit pentru ea şi că n-ar vrea să mai aibă de-a face cu el, nu reuşea să şi-l alunge din gînduri.

Ambele momente cînd o sărutase îi lăsaseră o impresie deosebită, deşi ştia că pentru el nu însemnau absolut nimic aceste sărutări.

Strînse puternic din dinţi cînd îşi aminti cu ce scop o sărutase a doua oară şi cum o folosise.

Dar, în ciuda tuturor bunelor ei intenţii, nu era sigură că va putea face faţă unei încercări viitoare şi că va fi în stare să-l refuze dacă şi-ar fi dorit ceva de la ea.

Capitolul IV

Sarah a dormit foarte prost în noaptea aceea şi s-a trezit destul de devreme în dimineaţa următoare. Îl visase pe Charles împreună cu femeia cu care o înşelase. Apoi, la statura lui Charles apăru brusc faţa lui Justin, iar femeia de alături deveni dintr-o dată Lynda.

Sarah se ridică şi încercă să-şi facă ordine în gînduri. Să se ducă oare jos, în camera lui şi să privească împreună pozele? Dacă era cinstită, era mai mult decît curioasă să le vadă şi totul din ea dorea să-l întîlnească pe Justin, dar în acelaşi timp îi era teamă să dea iarăşi faţă în faţă cu el.

Chiar şi după ce făcuse duş şi se îmbrăcase, nu se putea hotărî. Stătea în mijlocul camerei, cînd cineva bătu deodată în uşă.

— Bună dimineaţa, Sarah, spuse Justin şi zîmbi, cînd ea deschise.

Arăta odihnit şi proaspăt cu pantalonii albi şi cămaşa bleu. Părul său des şi întunecat era încă ud din cauza duşului.

—Tocmai voiam să...

—Nu eram sigur, o întrerupse Justin, dacă ţi-am spus ora la care să vii. De aceea m-am gîndit că e mai bine să vin să te iau.

— Ai deja pozele?

Justin dădu afirmativ din cap.

— Da, au fost livrate la ora şapte şi sînt foarte bune. Zîmbi larg. Ne-au plăcut foarte mult.

Acest *ne-au* o străpunse iarăşi în inimă. Putea să însemne că ambele femei le-au văzut deja sau numai Lynda? Fireşte. Precis că îşi petrecuseră noaptea împreună şi astfel, ea a fost de faţă cînd au ajuns pozele.

Camera lui Justin era la primul etaj. Era situată pe colţul clădirii şi avea o fereastră uriaşă de unde se vedea o privelişte fantastică asupra litoralului.

Fotografiile erau prinse cu nişte mici agrafe pe o sfoară întinsă de-a lungul peretelui. Sarah ar fi vrut să meargă mai aproape şi să le privească, dar, deodată, dintr-o încăpere alăturată apăru Lynda.

Îşi aranja coafura şi îşi opri cu greutate un căscat. Arăta de parcă tocmai se ridicase din pat.

Sarah își văzu confirmată presupunerea și acest lucru o duru.

Cum putea un bărbat s-o sărute cum făcuse Justin, iar apoi să petreacă noaptea cu o altă femeie? Dar probabil că Charles avea dreptate și ea era într-adevăr de modă veche.

— Bună dimineața, mormăi Lynda și adăugă în treacăt, iată și cafeaua.

Cu mișcări obosite, excesiv de lente, merse spre măsuță și luă o ceașcă.

Sarah stătea înmărmurită și o privea fix. Justin era probabil un amant deosebit de priceput, din moment ce Lynda era așa obosită la această oră.

Grăbită, Sarah întoarse spatele femeii și privi pozele. Nu știa prea multe despre arta fotografică, dar imediat își dădu seama și singură că aceste poze erau de o calitate cu mult peste medie.

Cînd le privi pe cele făcute la Stîncile lui Venus, se înroși. Costumul de baie ud i se mulase strîns pe corp și nu ascundea nici cel mai mic detaliu al siluetei sale fără cusur, ci dimpotrivă, sînii aproape că i se vedeau, dînd o notă erotică fotografiilor.

— Sînt aprope sexy, *darling*, susură Lynda, care apăruse pe neașteptate lîngă Sarah, cu ceșcuța de cafea în mînă, privind și ea fotografiile

de la Stîncile lui Venus. Aproape sexy şi cam înfocate, mi se pare, adăugă ea.

— Cam feminine, Lynda, o corectă Justin foarte calm. Cred că am căzut de acord că nu şolduri înguste şi un corp zvelt, tineresc este ceea ce dorim, nu-i aşa? Feminitatea e o notă de strălucire erotică, asta am căutat şi am şi găsit.

— Feminitate, da, încuviinţă ea fără chef, dar în anumite limite, după părerea mea.

Sarah se stăpîni cu greu să nu iasă vijelios din cameră întrerupînd discuţia. Mai rămînea doar ca Lynda şi Justin, întocmai ca membrii unui juriu, să scoată cartonaşele cu note de evaluare.

În fine, au ajuns la pozele de la templu, făcute după ce o sărutase Justin. Sarah înghiţi în gol.

— Astea sînt foarte interesante, aprecie el şi arătă fotografiile lucioase. Exact strălucirea pe care am vrut-o.

Sarah îşi văzu faţa şi descoperi în ea dorinţa. Îşi imagină că simte iarăşi buzele lui şi patima provocată de acel sărut. Justin avea dreptate, toate acestea se puteau distinge pe cartonul lucitor, dar cu ce preţ!

Se jucase cu ea, folosind toate trucurile pentru a obţine ce voia. Lynda părea să-l cunoască bine. Precis ştia cum de i-a reuşit obţinerea strălucirii din ochii ei. Sarah simţea că intră în pămînt de ruşine.

Pentru a nu-şi dezvălui durerea, se îndreptă spre măsuţă să ia o ceaşcă de cafea. Justin şi Lynda erau atît de absorbiţi de contemplarea pozelor încît nici nu întoarseră privirea spre ea.

Cîteva momente mai tîrziu, Meg Andrews îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— O, sînteţi deja cu toţii aici, spuse ea zîmbind şi intră. Aruncă o privire spre fotografii şi veni apoi spre Sarah.

— Chiar n-aţi mai lucrat ca model pînă acum?

— Nu, niciodată.

— Dar acest lucru este cît se poate de evident, dacă priveşti pozele, interveni Lynda. Mă surprinde că nu-ţi sare imediat în ochi.

— E din cauza pozelor mele pline de măiestrie, spuse Justin bine dispus şi rîse. M-ai lovit în amorul meu propriu. Îmi consider genială munca, mai ales cînd mă gîndesc în ce condiţii dificile am făcut-o.

— Bine, normal că dacă ai fi avut un model potrivit...

Sarah se îndepărtă. Nu mai voia să audă ce spuneau cei trei. Era sătulă să tot facă pe smerita.

— Vai, este deja atît de tîrziu, spuse ea tare, astfel că întrerupse conversaţia. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mulţumesc pentru cafea.

— Mai stai puţin, strigă Justin după ea. Am, totuşi, nevoie încă o dată de tine în această după-amiază.

— Îmi pare rău, răspunse ea rîzînd, în timp ce mîna îi era deja pe clanţa uşii, dar pentru după-amiaza asta am alte planuri.

— Dar nu puteţi pleca aşa... de simplu, obiectă iritată Lynda. Justin şi-a dat atîta osteneală cu dumneavoastră! Acesta este felul dumneavoastră

de a mulţumi? Spune-i tu, Justin!

— Sarah, trebuie să facem cel puţin încă o serie, spuse el apropiindu-se. Astăzi după-amiază ar fi timpul potrivit. Trebuie să recunoşti că noi doi am colaborat foarte bine.

Lynda făcu un pas înainte şi, scrutînd-o ameninţător, îi spuse:

— De fapt, ne luaţi drept nişte idioţi? Ce credeţi? Că veţi specula acest lucru pentru a obţine mai mulţi bani? Nici să nu vă gîndiţi la asta!

Ochii ei verzi păreau că aruncă scîntei.

— Eu zic să mă laşi pe mine, mai bine, spuse Justin liniştit.

Sarah se încordă.

— Nu este nevoie ca nimeni să lase pe cineva în seama altcuiva. Eu plec. Şi, pentru a clarifica un lucru, nu mi s-a oferit nici o sumă pentru această treabă, spuse ea rece, aşa că nu am cum să solicit mai mulţi bani.

Lynda păru derutată. O fixă cu privirea pe Sarah, apoi se îndreptă spre Justin.

— Dar nu poate fi adevărat, nu-i aşa?

— Totuşi aşa este, confirmă el, deşi era clar că nu se simţea tocmai bine în pielea lui.

I-ar fi convenit mai mult să nu-i ia apărarea.

— Aşa, deci, spuse Lynda, evident nepregătită să se dea bătută atît de repede. Dacă-i aşa, atunci chiar că aş vrea să ştiu de unde au apărut deodată atîtea ifose de vedetă la dumneavoastră?

Sarah îşi păstră cu greu sîngele rece, dar

consideră că era sub demnitatea ei să se certe în continuare cu această femeie. Orice răspuns i-ar fi dat, Lynda l-ar fi folosit ca pe un avantaj şi ar fi găsit altă răutate pentru a o jigni.

— Vom continua această discuţie mai tîrziu, întrerupse tăcerea Justin, pe un ton ce nu admitea replică.

O prinse pe Sarah de mînă.

— Te conduc în camera ta. Ne vedem mai tîrziu, Lynda.

Justin o trase grăbit pe uşă şi de-a lungul coridorului astfel încît ea abia îl putea urma.

— Dă-mi drumul! scrîşni Sarah, stăpînindu-se cu greu.

— Vom discuta în camera ta, dar pînă ce ajungem acolo, am să te ţin bine.

Sarah rămase pe loc la începutul scărilor.

— Nu vreau să vii în camera mea şi nici să mă tragi după tine astfel!

Cu o smucitură rapidă se eliberă din strînsoarea lui şi se aşeză pe treapta de jos, cu privirea scăpărînd de mînie.

— Ei, dacă nu vrei să alergi...

Justin se aplecă şi, înainte ca ea să înţeleagă ce se întîmplă, el o luase deja în braţe şi urca scările.

Firele de păr creţ ce ieşeau prin cămaşa sa descheiată îi gîdilau nasul. Degetele de la mîna dreaptă îi cuprindeau coapsele, iar cu mîna stîngă îi susţinea spatele.

Rezistenţa ei cedă repede, acum că îl simţea atît de aproape. Braţul cu care s-ar fi putut apăra

de el îi înconjură gîtul, iar degetele se jucau în părul lui.

O, nu! gîndi ea în timp ce buzele lui Justin îi atingeau pielea parfumată a gîtului. La naiba! Ce se întîmplă cu mine? Îl urăsc pe acest bărbat!

Dar raţiunea parcă nu mai avea nici o putere asupra ei.

Justin o strînse şi mai mult lîngă el. Îşi apleca spre ea capul şi, pentru o clipă, îşi frecă obrazul de fruntea ei.

Au ajuns lîngă cameră mult prea repede, după părerea ei. Justin apăsă clanţa cu cotul şi deschise uşa.

Mă va trece pragul, îi trecu ei prin minte şi zîmbi. Pentru o fracţiune de secundă, îşi lăsă fantezia în voie şi-şi imagină ce frumos ar fi fost să aibă o rochie lungă de mireasă, cu trenă şi să fie purtată astfel de Justin în locuinţa comună...

Strigă cînd el o lăsă să cadă pe pat într-un mod grosolan. Se apleca peste ea şi, cu amîndouă mîinile, îi ţintui umerii în saltea.

— Aşa, şi acum ascultă-mă! porunci el. Ţi-a mai spus cineva că eşti prea sensibilă? Lynda lucrează pentru agenţia de publicitate, aşa cum ţi-am mai explicat şi se pricepe foarte bine la treaba asta. Părerea sa contează foarte mult pentru mine, înţelegi?

— Dar m-a jignit!

— Nu, n-a făcut asta!

Vocea lui Justin deveni mai înceată şi oftă adînc.

—Şi-a spus doar părerea despre una din fotografii. Tu ai luat-o ca pe ceva personal. Crede-mă că n-a avut intenţia să te ofenseze. Lynda ar fi fost la fel de critică şi dacă aş fi făcut pozele cu cel mai bun fotomodel din lume.

Faţa lui era doar la cîţiva centimetri, aşa că Sarah putea să admire fiecare detaliu. Gura avea mici riduri la colţuri şi ea îşi înnăbuşi cu mare efort dorinţa de a le atinge cu vîrfurile degetelor.

Genele lungi şi dese, ochii albaştri, luminoşi pentru care orice femeie l-ar fi invidiat, părul ondulat şi întunecat din care-i cădea un cîrlionţ pe frunte, faţa sa marcantă, sever croită, pe care i-o văzuse plină de entuziasm pentru munca lui, dar şi supărată cînd nu decurgeau toate conform aşteptărilor. Sarah nu avu curajul să se mişte.

Pe buzele lui se ivi un zîmbet uşor.

— Vei mai poza o dată pentru mine, nu-i aşa? Vocea îi era joasă şi seducătoare.

Sarah nu putu decît să dea din cap aprobator, privindu-i în continuare faţa. Era dureros de conştientă că el ar fi putut, în acel moment să ceară totul de la ea.

—Bine, murmură el şi veni mai aproape, iar Sarah nu-i mai putea vedea decît ochii strălucitori.

Buzele lui îi atinseră gura cu multă blîndeţe, aproape mîngîind-o încet. O străbătură fiori de

plăcere. Îşi înfipse degetele în cearşaf.

— Aşa e bine, îl auzi şoptind fără a-şi desprinde buzele de pe gura ei. Lynda vrea să vină cu noi. A propus ca decor Grota Afroditei şi...

Parcă i-ar fi turnat o găleată cu apă rece pe cap. Dorinţa îi dispăru la fel de rapid cum venise. Nu putea fi adevărat! Justin se jucase încă o dată cu sentimentele ei.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi dădu repede capul într-o parte, astfel că lacrimile căzură pe pernă. O durea că se lăsase astfel folosită. Trebuia să mărturisească faptul că el îi sucea minţile de fiecare dată, oricît îşi propusese ea să nu mai cadă în plasa lui.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el surprins şi se ridică. De ce plîngi?

Sarah se eliberă şi se sprijini de marginea patului.

— O, nu-i nimic, spuse ea încet. Doar o problemă sentimentală.

Nu-şi plecă privirea şi nici nu încercă să-şi şteargă ochii de lacrimi. El le provocase, aşa că putea să le vadă liniştit acum.

— Ce fel de problemă sentimentală? întrebă Justin stupefiat, cu o voce blîndă.

— E ceva foarte personal, răspunse ea.

Cum să-l facă să înţeleagă ce însemna pentru ea sărutul lui, din moment ce el nu avea nici un sentiment. Nu, n-avea chef deloc să se facă iarăşi de rîs.

— Te rog să pleci acum! spuse ea ridicîndu-se din pat.

— Bine, plec, dacă doreşti. Mai bine amînăm următoarea serie de poze pentru mîine sau poimîine.

Sarah era derutată. Nu ştia ce să aleagă între raţiunea care îi spunea că ar trebui să nu-l mai revadă şi dorinţa de a fi cît mai des posibil împreună cu el, să-i simtă îmbrăţişarea şi sărutările, chiar dacă exista pericolul ca, după aceea, durerea să fie de două ori mai mare.

Pentru moment, cîştigă raţiunea.

— Poate că ar fi mai bine să o iei pe Lynda pentru aceste fotografii.

În gînd, adăugă: oricum, ea este în patul tău, de ce n-ar fi şi în fotografiile tale?

— Nu!

Tonul său nu dădea posibilitatea niciunei replici.

Îi cuprinse mîinile, răsucind-o spre el.

— Am nevoie de tine. Mi-ai promis că îmi vei mai poza o dată, asa că te rog să-ţi respecţi promisiunea, Sarah!

Ezitînd, ea clipi aprobator, deşi în minte îi sunau clopote de alarmă. Totul în ea părea s-o împingă să-i spună că fusese de acord doar din cauză că atingerea şi sărutările sale au zăpăcit-o şi că, în această situaţie, ar fi spus *da* la orice rugăminte a lui.

Nu, nu putea permite una ca asta! Experimentat cum era, Justin ştia desigur, mai demult, ce putere avea asupra ei. De ce să i-o mai confirme şi ea? Nu, mai bine şi-ar muşca limba!

— Bine, atunci am să vin să te anunţ.

Pentru o fracţiune de secundă, Sarah crezu că vede o expresie mai blîndă în ochii lui, dar foarte repede îi reapăru pe chip acel zîmbet îngîmfat. După cîteva secunde, Sarah dispăru.

Intră în baie, îşi spălă faţa şi se pregăti de plecare. O schimbare i-ar prii acum şi ar ajuta-o să uite de el măcar pentru un timp.

Coborî cu geanta de plajă în mînă. Din holul hotelului îi veni în nări miros de cafea şi constată, dintr-o dată, că îi este foame. Era încă suficient de devreme pentru a comanda un mic dejun şi, cum nu exista pericolul de a-i întîlni acolo pe Justin şi pe cele două femei merse în sala de mese.

Domnul şi doamna Saunders tocmai se aşezaseră la masă. O salutară cu prietenie şi o invitară să ia loc lîngă ei.

— Cum v-au plăcut Stîncile lui Venus? întrebă doamna Saunders după ce Sarah dădu chelnerului comanda.

— Sînt minunate, se entuziasmă Sarah. Acum pot să vă înţeleg de ce vă întoarceţi mereu acolo. Am fost, de altfel, şi la Templul lui Apolo.

— Vă interesează ruinele antice? o întrebă domnul Saunders.

Sarah rîse şi îl lămuri că şi din punct de vedere profesional avea de-a face cu antichităţi.

— Tot ce este frumos mă fascinează, adăugă ea. Am citit în prospecte că prin apropiere s-ar face nişte săpături arheologice şi m-am decis să merg să le văd.

— Sînteţi singură aici, nu-i aşa? întrebă domnul Saunders.

Cînd Sarah dădu din cap afirmativ, el continuă:

— De ce nu veniţi cu noi? Asta doar dacă nu vă deranjează să mergeţi cu nişte bătrîni ca noi, spuse el şi-şi privi zîmbind soţia.

— Mulţumesc, vin foarte bucuroasă cu dumneavoastră, răspunse Sarah. Iar în ce priveşte vîrsta, să ştiţi că exageraţi un pic.

Doamna Saunders rîse.

— Trebuie să vă atrag atenţia în privinţa soţului meu, spuse ea punîndu-şi o mînă peste a lui. Este în stare să vă dea întîlnire, chiar dacă în acest timp sînt şi eu de faţă şi îl aud.

Bărbatul ei surîse.

— La această vîrstă nu-mi mai pot permite aşa ceva, draga mea. Şi în afară de asta...

Îi ridică mîna spre buzele lui, spunînd:

— Chiar crezi că te-ar putea înlocui cineva?

Sarah era mişcată de imensa dragoste şi prietenie dintre aceşti doi oameni şi îşi dădu seama uimită că îi invidia sincer.

Capitolul V

Sarah urmărea îndeaproape automobilul familiei Saunders, care semăna perfect cu al ei, singura diferenţă fiind o cifră la numărul de înmatriculare.

Încă de la hotel, stabiliseră să viziteze mai întîi mozaicul din apropierea portului, deasupra căruia era amplasată, pentru a-l proteja, o clădire mare, asemănătoare unei barăci.

Un afişier de la intrare informa că mozaicul fusese introdus recent pe lista monumentelor culturale de patrimoniu şi că s-au alocat în continuare fonduri pentru a permite înaintarea săpăturilor.

În interiorul clădirii erau podeţe de lemn deasupra mozaicului ce îşi conservase frumoasele culori. Sarah nu se mai sătura privind această operă de artă care reprezenta scene din mitologia greacă.

— Ce frumos trebuie să fi fost pe vremuri, cînd culorile erau şi mai vii, spuse domnul Saunders, fără a-şi lua privirea de la mozaic. Nu sînteţi de aceeaşi părere?

— Da, probabil că era minunat. Mă întreb dacă în zilele noastre mai există artişti care ar fi în stare să realizeze aşa ceva.

— Cred că nu, răspunse domnul Saunders cu părere de rău. În prezent, din păcate, totul trebuie să decurgă repede şi eficient pentru a îndeplini un scop.

Observaţia aceasta îi aminti de Justin. Cu toate noile impresii pe care le culegea aici, nu reuşea să îl alunge complet din minte. Se gîndea la cît de preocupat era de munca lui şi cum nimic nu-l putea abate de la problemele sale — nici măcar sentimentele ei.

Frămîntată de gînduri, privea fix înainte. Ieşi din acea nemişcare abia cînd domnul Saunders o atinse precaut indicîndu-i ieşirea.

Mormintele regilor — următorul popas — erau doar la mică distanţă pe şosea, chiar după coastă.

Sarah merse cu domnul Saunders să cumpere bilete şi se miră din nou că preţurile erau foarte scăzute. În mod cert, pentru autorităţile cipriote era important ca atît localnicii cît şi turiştii străini

să poată vizita fără mari cheltuieli rămăşiţele trecutului.

Sarah era copleşită de măreţia monumentelor. Fuseseră sculptate în stîncă împreună cu locaşurile pentru morminte.

— Unul din morminte este deosebit de interesant, spuse domnul Saunders şi o conduse dincolo de intrare pentru a i-l arăta.

— Vă voi îndruma bucuros. Întrebarea e dacă voi rezista şi anul acesta la aşa de multe trepte.

Rămase pe loc la marginea unei deschideri mari în formă de pătrat. De aici, se putea vedea jos intrarea în mormînt, aşa cum spusese domnul Saunders.

— Scara este dincolo, Sarah, zise el. Noi te vom aştepta aici, dacă doreşti să vezi mormîntul mai de aproape.

Coborî prudentă treptele. Avea un sentiment ciudat intrînd într-o încăpere construită de atîta amar de vreme ca ultimul loc de odihnă pentru un om. Trecu pe lîngă fragmente de coloane din mormîntul propriu-zis. Pereţii aveau mai multe nişe în care, odinioară, se depuneau morţii.

Sarah privi în jur cu mult interes. Era impresionată, dar fu, totuşi, bucuroasă cînd ajunse iarăşi sus şi văzu soarele.

— Mie personal mi-e foame, zise domnul Saunders după aproape o jumătate de oră. Ce spun doamnele?

Au servit un prînz uşor într-un restaurant mic şi drăguţ cu vedere spre port. În timp ce mîncau, Sarah află că familia Saunders călătorea destul

de des la Canterbury pentru a vizita acolo prieteni şi foşti colegi ai domnului Saunders din aviaţia regală. I se spuse că aceştia erau foarte interesaţi de antichităţi.

— Ei bine, cînd veţi veni, data viitoare, în Canterbury, va trebui neapărat să-mi faceţi o vizită, spuse Sarah şi rîse. Nu vă speriaţi, nu voi încerca să vă vînd ceva. Dar aş vrea să veniţi, pur şi simplu, la o ceaşcă de ceai.

Au rămas mai mult de o oră în micul restaurant. Familia Saunders dorea să revină la hotel după prînz pentru a dormi puţin. Sarah se despărţi de ei şi merse cam nehotărîtă spre maşină. Să-şi petreacă după-amiaza la plajă sau, mai bine, să se întoarcă şi ea la hotel şi să stea la soare în balcon?

Perspectiva unei sieste era aşa de ademenitoare, că se înapoie la hotel. În drum, cumpără o sticlă de vin roşu.

Dar va reuşi oare să înlăture gîndurile despre Justin şi să se concentreze asupra lecturii? Doar n-o să îndrăznească să vină în camera mea, îşi spuse Sarah în timp ce conducea maşina către parcarea hotelului.

Amintirea îmbrăţişărilor sale şi faptul că ea îi permisese să o sărute o făcu să i se înroşească obrajii. De acum înainte, va trebui să se stăpînească. Avea de gînd să nu se mai lase păcălită.

Eu sînt doar o aventură pentru el, o legătură neînsemnată între multe altele. Dacă mă încurc cu el, voi avea parte doar de tristeţe şi de neca-

zuri, cu mult mai multe decît cele pricinuite de Charles Forsythe.

De îndată ce intră în cameră, văzu un plic pe noptieră. Deschise plicul şi găsi un bileţel nesemnat, cu o singură propoziţie: *Vino, te rog, azi după-amiază în camera 320.*

Pentru un moment, Sarah cugetă dacă să întrebe la recepţie şi să afle cine locuieşte în acea cameră. Apoi ajunse la concluzia că nu putea fi decît Meg Andrews de la firma de cosmetice; bănuia că ar vrea să discute cu ea în legătură cu următoarea serie de poze.

Introduse biletul înapoi în plic şi plecă spre camera indicată ce se afla tot la etajul trei. La bătaia ei, uşa se deschise atît de violent de parcă ar fi stat cineva la pîndă în spatele ei.

— Mi-ai găsit, deci, biletul. Intră!

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. În faţa ei stătea Charles Forsythe.

— Charles! Pentru Dumnezeu, ce cauţi aici?

— Am venit să te văd, Sarah, răspunse el şi-i prinse mîna trăgînd-o înăuntru.

— Dar de ce?

— Pentru că trebuie să discutăm. Închise uşa şi se sprijini de ea. De aceea am venit.

— Cine ţi-a spus unde mă poţi găsi? întrebă Sarah.

Nu putea crede că tatăl ei ar fi trădat-o. Dar cine, atunci?

— Dacă îţi dai un pic silinţa, poţi afla orice.

Charles rînji şi, pentru prima dată, Sarah percepu acest rînjet ca insuportabil de arogant.

— Cine ţi-a spus? îl întrebă din nou, în timp ce îşi revenea treptat din şocul întîlnirii neprevăzute cu viitorul său logodnic.

— Uite ce e, Sarah, acum nu mai contează deloc asta, nu-i asa? spuse el. Important este să vorbim şi să punem iar în ordine totul.

— Dar eu nu vreau să stau de vorbă cu tine, îi strigă ea. Aş vrea ca tu nici să nu fi venit..

— Nu fi copilăroasă, Sarah. Totuşi, noi ne-am înţeles bine totdeauna şi nu văd nici un motiv pentru care să nu fie iar totul aşa cum a fost. Nu poţi să te opui unei discuţii cu îndărătnicie, ca un copil mic. Hai, aşează-te.

Sarah oscila între imboldul de a părăsi, pur şi simplu camera şi logica ce o făcea să-şi dea seama că Charles are dreptate. Odată şi odată, tot ar fi trebuit să discute cu el; şi, în fine, Charles străbătuse jumătate de lume pentru acest lucru. Îl urmă în balcon.

Charles se pregătise pentru sosirea ei. Pe masa din balcon erau două pahare şi o sticlă de vin..

— Nu mi-ai răspuns la telefoane şi nici n-ai vrut să-mi primeşti florile, îi reproşă el, în timp ce gusta din vin. Şi, pe lîngă toate astea, ai dispărut fără urmă. Îţi poţi închipui cît de mînios am fost cînd am aflat de plecarea ta? Nici nu-ţi mai

amintesc ce impresie a creat familiei mele acest fapt!

Îi întinse paharul atingîndu-i mîna.

Ea simţi atingerea şi văzu zîmbetul de pe faţa lui, dar ambele, o lăsară în mod straniu, rece. Era ca şi cum un om cu totul străin i-ar fi mîngîiat mîna — unul pentru care nu simţea nimic şi nici nu simţise vreodată ceva.

—Îmi trebuie timp să mă lămuresc singură în privinţa acestor lucruri, spuse ea şi bău puţin vin.

—Dar pentru asta ai avut destul timp pînă acum.

Charles se aşeză în faţa ei, la măsuţă şi o privi pătrunzător.

—Sper că nu mai eşti supărată pe mine. Şi...

Purta pantaloni sport şi o cămaşă albă cu mîneci scurte. Era suplu şi arăta aproape ca un adolescent — ceea ce ei îi plăcuse foarte mult înainte. Faţa palidă i se înroşise deja din cauza soarelui.

Fără să vrea, Sarah îl compară cu celălalt bărbat — unul cu umeri laţi, bronzat şi, la a cărui atingere, oricît de uşoară, îi treceau fiori pe spate...

— ...ei, în orice caz, m-am gîndit că cel mai bine ar fi să vin aici la tine şi să petrecem cîteva zile împreună, încheie Charles fraza, prinzîndu-i mîna pe deasupra mesei.

— Poftim? Îmi pare rău, Charles, dar mă gîndeam cu totul în altă parte.

— Mă laşi să vorbesc şi iar să vorbesc şi nici măcar nu mă asculţi.

Furios îşi retrase mîna.

— Îmi pare sincer rău, Charles. Sînt puţin obosită şi apoi surpriza de a te vedea aici...

Sarah se întrerupse neavînd nici un chef să se justifice în faţa lui.

— Ai fi putut, cel puţin, să spui că a fost o surpriză plăcută, zise el încă morocănos, dar apoi faţa i se lumină încet. Ei da, poate că întradevăr totul a fost prea neaşteptat pentru tine. Propun să te întorci în camera ta, să te odihneşti ceva timp şi după aceea să ne întîlnim, jos la masă, la ora şapte.

— Charles, eu..., se bîlbîi Sarah, neştiind sigur ce ar vrea, de fapt, să-i spună.

Charles îi dezvăluise o parte a fiinţei sale de a cărei existenţă nu aflase pînă atunci şi care-i displăcea. Deodată, înţelese pe deplin că nu mai putea avea încredere în el niciodată.

— Aşadar, ne întîlnim la şapte, mai spuse el şi se ridică. Sper ca bucătăria de aici să ofere ceva bun.

O conduse pînă la uşă şi se aplecă pentru a-i da un sărut. Mirată, constată că nu simte nimic — doar că buzele lui erau aspre şi uscate. Sarah şi Charles nu avuseseră niciodată o relaţie neobişnuit de pasionantă, dar măcar sărutările lui au emoţionat-o întotdeauna în mod plăcut.

Cînd se întinse în şezlongul din balcon, îşi dădu seama că era realmente obosită şi închise ochii. Ce zi! Orele frumoase cu familia Saunders, după cearta din camera lui Justin şi după vizita acestuia în camera ei, iar acum, brusca apariţie a

lui Charles.

Abia aţipi şi, în vis, gîndurile începură să i se învîrtească toate în jurul lui Justin. O ţinea în braţe în patul din camera ei. Braţele şi picioarele li se împleteau, respiraţia era întretăiată, iar mîinile şi buzele lui o atingeau pe tot trupul...

Iar şi iar îi şoptea cuvinte de dragoste la ureche, în timp ce se apropiau amîndoi de extaz, iar pasiunea ei ajunsese într-un punct în care credea că se va topi în braţele lui.

Dar el se desprinse brusc şi, cîteva secunde mai tîrziu, ţinea în mînă un aparat de fotografiat.

— Rămîi aşa, Sarah, spunea el foarte emoţionat. Îmi trebuie exact această expresie a pasiunii pe faţa ta.

— Nu, Justin, nu! striga ea plîngînd. Nu poţi face asta! Nu mă poţi părăsi aşa!

Ca şi cînd ar fi speriat-o propria ei voce, Sarah se trezi. Visul i se păruse atît de real, încît se răsuci să vadă dacă nu cumva Justin era prin apropiere.

Ar face asta şi în realitate, şopti ea şi se întinse iarăşi în şezlong. Ar face-o chiar dacă i-aş spune că îl iubesc.

Ce feste ciudate le putea juca unora imaginaţia. Nu, ea nu-l iubea pe acest bărbat. Cum putea să iubească pe cineva care doar o folosea şi pe care, nici măcar în vis, nu şi-l închipuia împărtăşindu-i afecţiunea.

Sigur, se simţea atrasă de Justin, dar acest lucru se întîmpla doar din pricina erotismului din mişcările, zîmbetul şi ochii lui. Era într-adevăr

foarte sexy. Putea s-o scoată din minți numai cu un zîmbet sau cu o privire, iar Sarah visa ce frumos ar fi fost să poată face dragoste cu el — nu şi-ar fi dorit nimic mai mult!

Aruncă o privire la ceas şi-şi întrerupse visarea. Era deja trecut de ora şase. Dormise cam trei ore, dar se simțea groaznic.

Se ridică iute, făcu un duş şi se îmbrăcă pentru întîlnirea cu Charles. Alese o pereche de pantaloni de culoare galben-deschis care se potriveau cu tenul ei şi o bluză asortată. Luă cu ea şi o jachetă tricotată pentru a o îmbrăca dacă Charles va dori să se mai plimbe puţin după cină.

Aruncă o ultimă privire în oglindă şi oftă. Nu avea nici un rost să se mintă. Prefera să-şi petreacă seara singură şi nu cu Charles.

Capitolul VI

În timp ce cobora scările, Sarah se întrebă cum de prezenţa lui Charles o bucura atît de puţin. Pînă acum cîteva zile, era încă sigură că îl iubea. Se pot schimba sentimentele atît de rapid? Se pot pierde atît de uşor? Nu, nu este posibil! Precis îl mai iubeşte încă, doar că este aşa de zăpăcită în acest moment, că nu este conştientă de acest lucru.

Charles o aştepta deja în hol.

— Arăţi bine, spuse el şi o luă de braţ. Şi, de asemenea, eşti punctuală.

— Mulţumesc, răspunse Sarah glacial.

Bucuria datorată complimentului îi dispăru

repede la cea de-a doua observaţie a lui.

Treceau prin bar spre sala de mese, cînd cineva o strigă pe nume. Justin şi Lynda erau aşezaţi la o masă lîngă fereastră.

— Staţi cu noi, îi chemă Justin, cînd Sarah privi spre el. Imediat se ridică pentru a aduce alte două scaune la masă.

— Cine este acesta? întrebă Charles suspicios.

— A, doar un bărbat cu care am făcut cunoştinţă în hotel, răspunse Sarah cu uşurinţă şi adăugă, e cu prietena sa.

— Mi se pare că nu ne rămîne altceva de făcut, mîrîi Charles, deşi am sperat să fiu singur cu tine.

Sarah tocmai voia să-l prezinte pe Charles, dar Lynda o întrerupse:

— Un moment, aţi spus Charles Forsythe? Faţa ei drăguţă radia. Sînteţi avocat în Londra?

— Da, răspunse surprins Charles. Dar de unde ştiţi... A, da, îmi amintesc. Ne-am cunoscut cam cu un an în urmă, la un banchet, cînd am lucrat cu firma dumneavoastră. Devenise neliniştit şi-şi frămînta mîinile.

— La banchet? chicoti Lynda. Nu, prostuţule, era la petrecerea lui Cicely...

Se opri, observînd că Charles era jenat. Privi de la Charles la Sarah şi apoi de la Sarah la Charles.

— O, da, acum îmi amintesc. Fireşte că era la banchetul firmei, se grăbi ea îndatoritoare.

— Nu mi-ai spus nimic despre faptul că te va

vizita prietenul, întrerupse Justin tăcerea penibilă.

Vocea îi suna liniştită, dar Sarah crezu că recunoaşte o nuanţă de descurajare în privirea lui. Doamne, de-ar fi aşa!

— Nici Sarah nu ştia, răspunse Charles în locul ei. Am aşteptat cu nerăbdare să pot primi cîteva zile libere şi m-am hotărît să-i fac o vizită.

— Să sperăm că nu vă veţi plictisi, fu Lynda de părere şi le dărui unul din cele mai strălucitoare zîmbete ale sale. Aici nu poţi face nimic altceva decît să stai întins la soare.

— Ba dimpotrivă, este minunat aici. Şi sînt multe locuri încărcate de mister şi stranii de văzut, explică Sarah şi se lăsă purtată de entuziasm. Azi dimineaţă am vizitat mozaicul din Paphos şi...

Se opri cînd observă surîsul condecendent al Lyndei.

— Eu m-am referit la un alt gen de distracţii, o lămuri ea îngăduitor. În afară de asta, este de neînchipuit să cad în extaz datorită unor coloane vechi.

Radioasă, se întoarse spre Charles.

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

Charles ridică din umeri, dar Sarah bănui că pe cei doi îi unea ceva mai mult decît o masă comună.

— Povesteşte-mi ce ai făcut dimineaţă, spuse Justin întorcînd aproape demonstrativ spatele Lyndei şi lui Charles. A fost mozaicul la fel de interesant ca Templul lui Apolo?

Lynda strîmbă din nas şi i se adresă lui

Charles:

— Aţi văzut-o în ultima vreme pe Clarissa Lowe? Sînt sigură că o cunoaşteţi.

Lynda îşi apropie şi mai mult scaunul de al lui, astfel că arătau ca două cupluri ce nu se cunoşteau şi stăteau împreună la masă, doar că îşi schimbaseră partenerii.

Sarah avea sentimentul că Justin a pricinuit în mod intenţionat această separare. Dar de ce? Ar putea fi gelos pe Charles? Nu, era exclus. Poate că se certase cu Lynda, iar acum voia să se răzbune flirtînd cu ea. Dacă aceasta era intenţia lui, atunci nu avea succes deloc. Lynda rîdea şi părea să se distreze excelent cu Charles.

— Charles, mi-e foame, spuse Sarah după un timp, dar regretă îndată, înainte de a primi răspunsul.

— Da, fireşte, Sarah, zise el fără să o privească. Cum facem Lynda? Ne ţii companie?

Simţindu-se vinovat, îşi întoarse privirea spre Justin.

— Şi dumneavoastră, desigur, adăugă el în grabă.

După cină, au ieşit cu toţii pe terasă pentru a bea o cafea. Faţa palidă a lunii pline aruncă o lumină ireală asupra mării.

O noapte cum nu se poate mai potrivită pentru iubire şi romantism; dar nu acesta era motivul pentru care Sarah propuse o plimbarea de-a lungul ţărmului.

În timpul mesei, Lynda acaparase, cu ajutorul *inteligenţei* sale, cea mai mare parte a conver-

saţiei, întrecîndu-se pe sine şi excluzînd-o, pe cît posibil pe Sarah. Aceasta era din ce în ce mai prost dispusă.

Justin îi arunca din cînd în cînd priviri amuzate. Dădea impresia că ghicise jocul Lyndei. Charles, dimpotrivă, părea să nu observe nimic. Fiecare cuvînt al Lyndei îl vrăjea în mod vădit.

— Este o noapte minunată, Charles, spuse Sarah. Hai să fugim de-a lungul plajei. Trebuie să fie splendid să mergi acum prin apa de lîngă mal.

— Dar nu sînt îmbrăcat potrivit pentru asta, spuse el ezitînd. Îşi luă cu greutate privirea de la Lynda.

— Din ce carte ai luat această minunată idee, *darling*? o întrebă Lynda şi zîmbi. Nu, Charles, chiar nu mi te pot închipui alergînd pe plajă cu pantalonii suflecaţi.

Rîzînd, îşi scutură părul.

— Nu corespunde imaginii tale. Eu propun să rămînem aici, pe terasă şi să ne comportăm civilizat.

— Pe mine m-ar tenta.

Justin se ridică făcînd din ochi către Sarah.

— Vino, Sarah!

O prinse de mînă şi o trase în sus de pe scaun.

— Dar Justin, nu cumva vrei să..., îşi încruntă Lynda sprîncenele, dar Justin nu-i lăsă timp să continuie.

— Presupun că tu şi Charles aveţi încă multe de povestit. Ne întîlnim după aceea sus, în camera mea. În definitiv, cineva trebuie s-o

protejeze pe Sarah; nu poate merge singură. Cine ştie ce pericole o pîndesc acolo, în noaptea întunecată...

— N-am nevoie de protecţia ta, se răsti Sarah de îndată ce nu mai puteau fi auziţi de pe terasă. Dă-mi drumul. Îi îndepărtă mîna şi îşi frecă locul de unde el o prinse.

— Dar eşti sub protecţia mea, fie că vrei sau nu, îi replică Justin cu seninătate.

După ce au depăşit împrejurimile hotelului şi au ajuns pe plajă, Sarah se opri, îşi scoase pantofii şi îi ascunse după un mănunchi de iarbă. Justin făcu la fel şi o urmă prin nisipul umed.

Minute în şir au rămas tăcuţi alături.

— Îmi place să simt nisipul ud printre degete, spuse Sarah într-un tîrziu.

— De ce nu mi-ai povestit despre prietenul tău? întrebă Justin în mod brutal şi îi prinse mîna.

O ţinea atît de strîns, încît nu făcu nici o încercare să se elibereze.

— Dar eu...

Sarah voia să-l întrebe de ce îl interesa acest lucru, dar ceva o reţineai.

Merseră mai departe într-o linişte deplină. Justin încă o strîngea de mînă şi, din cînd în cînd, o atingea cu braţul. Sarah se înfioră. Îi era teamă să fie singură cu Justin şi ar fi vrut să nu fi

avut ideea de a se plimba pe plajă.

Justin o conduse pînă la marginea apei care, odată cu fluxul, înainta tot mai mult pe plajă şi le uda picioarele. Apoi, valurile se revărsau în mare, pentru a reveni după scurt timp, reuşind de fiecare dată să ajungă puţin mai departe pe nisip.

— Pare o invitaţie îmbietoare, nu găseşti? o întrebă el.

— Dar, ar fi splendid să poţi plonja acum în valuri.

— Şi de ce nu? O privi în ochi. Hai să înotăm!

— Dar nu avem cu noi costumele de baie, protestă ea nu prea convingător.

— Noaptea ne va învălui, şopti el şi o trase mai aproape mîngîindu-i tandru spatele. Să nu-mi spui că niciodată n-ai făcut baie dezbrăcată.

— Dar sîntem atît de aproape de hotel.

Îşi duse mîinile la piept şi se uită în jur. Spre surprinderea ei, observă că au ajuns cu mult mai departe decît ar fi crezut.

Justin îi dădu drumul şi, din cîteva mişcări se dezbrăcă de pantaloni şi de cămaşă şi apoi le lăsă să cadă lîngă ea pe nisip. Ei i se tăie respiraţia.

— Să te ajut să te dezbraci?

Mai făcu un pas înainte şi întinse braţul spre ea.

— Nu, nu, mă descurc şi singură, îngăimă Sarah şi îşi scoase pantalonii.

Nesigură, îi ţinea în mîini şi evita să-i întîlnească privirea.

— Te ajut.

Vocea îi sună aspru şi, înainte de a se putea apăra, braţele lui o curpinseră şi îşi strecură mîinile sub bluză.

Fără un cuvînt, i-o desprinse de pe umeri, schiţînd sărutări uşoare pe gîtul ei. Plin de încîntare, îi privea sînii plini şi vîrfurile tari care trădau, mai mult decît orice vorbe, cît de puternic o excitase apropierea şi atingerea mîinilor lui.

— Şi acum şi asta, spuse el încet şi degetele îi alunecară sub bata îngustă a slipului ei.

Îl împinse lent, în jos, peste şolduri şi coapse, pînă ce Justin se aşeză în genunchi în nisip, în faţa ei şi începu să-i atingă abdomenul cu buzele.

Sarah îşi simţea picioarele tremurînd. Fără suflare, aştepta următoarea mişcare a mîinilor şi buzelor lui, incapabilă să dea ascultare restului de raţiune ce o sfătuia să fugă de acolo cît o mai ţineau picioarele.

— Ai un corp minunat, îl auzi pe Justin murmurînd.

Îşi frecă obrazul de abdomenul ei şi apoi îi atinse buricul cu limba. Sarah fu nevoită să-şi înfigă degetele în părul lui des pentru că, altfel îşi pierdea sigur echilibrul.

Nu era conştientă de faptul că mîinile ei îi aduceau capul şi mai aproape, în timp ce ea se scufunda într-un val de dorinţă cum nu mai simţise pînă atunci.

Dar Justin voia să-i dăruiască şi mai mult. Blînd, îi îndepărtă mîinile din părul său şi, în timp ce se ridica încet, atingea cu limba şi cu buzele fiecare părticică a corpului.

Ea gemu înfundat cînd buzele îi înconjurară vîrfurile sînilor şi cînd, în sfîrşit, ajunseră la gura ei care i se oferi supusă.

Sărutul lui era pătimaş şi provocator, iar Sarah îi răspunse fierbinte şi plină de dorinţă.

Mîinile lui Justin alunecară tot mai jos pe spate pînă la rotunjimea moale a feselor pe care le împinse atît de puternic spre corpul lui, încît ea îi simţi foarte clar excitarea.

Sarah îşi trecu lin palmele peste muşchii încordaţi ai spatelui său lat, peste şoldurile înguste şi simţi, în sfîrşit, sub degete, materialul moale al slipului.

Ezită pentru un moment. Era conştientă că renunţarea nu mai era posibilă dacă va dispărea şi această ultimă piedică. Totuşi, degetele aveau propria lor voinţă. Ele împinseră slipul în jos. Acum nu mai exista nici o bucăţică din pielea lui pe care ea să nu o poată atinge. Îi înconjură cu palma dovada tare a bărbăţiei şi respiraţia i se acceleră.

Justin scoase din adîncul gîtului un geamăt ce o făcu pe Sarah să tremure. Cu o mînă în jurul taliei, el îi atinse cu cealaltă partea interioară a coapselor. Degetele urcau tot mai mult pînă ce, în fine, îşi atinseră ţelul.

Sarah simţea cum mîna lui îi mîngîia feminitatea umedă şi caldă şi cum degetele îi sporeau dorinţa atît de tare încît credea că-şi va pierde cunoştinţa.

Îşi dorea ca el s-o posede aici, pe nisipul scăldat de razele lunii. Trupul ei nu mai putea

îndura tensiunea. Tînjea după o eliberare.

De multe ori își imaginase noaptea în care va face dragoste pentru prima dată cu acest bărbat. Visase acest lucru, dar în realitate era mult mai fermecător decît și-ar fi putut închipui vreodată.

— Justin, Justin, murmură ea și se strînse puternic lîngă el. Iubește-mă, te rog, șopti ea, sărutîndu-l.

Justin îi înconjură coapsele și o trase aproape de el. Cînd o pătrunse, ea își lăsă capul pe spate și strigă ușor. Mișcările lui deveniră mai repezi și mai ample. Sarah îi simți încordarea și începu să-și plimbe mînile pe mușchii spatelui, le coborî apoi pe fese și-l trase mai adînc în ea. Își ridică șoldurile nerăbdătoare să-l primească, plină de dragoste. Curînd, simți că nu mai poate suporta plăcerea provocată de trupul acestui bărbat și-și înfipse unghiile în spatele lui. Cînd atinseră punctul culminant al plăcerii lor sălbatice, stelele îi păreau o imagine confuză.

Deodată, un val mai mare se sparse de stîncile din apropiere și spuma acestuia ajunse pînă la ei. Amîndoi se străduiau din greu să respire și se despărțiră.

— Ce a fost asta? Ce ai făcut? întrebă Justin complet derutat.

Își scutură capul și-și dădu, cu ambele mîini,

părul umed pe spate.

— Asta te-a mai răcorit, spuse Sarah şi Justin se alătură rîsului ei.

— Hainele noastre, strigă el brusc şi fugi pentru ca, în ultimul moment să salveze lucrurile de următorul val.

— Cum rămîne cu înotul? întrebă cînd Sarah veni lîngă el. Ţi-e frig?

— Poate ţie, îi strigă ea rîzînd şi fugi în apă, de unde îl stropi pînă îl udă de tot.

— Aşteaptă, am să ţi-o plătesc eu!

Din cîţiva paşi mari ajunse şi el în apă şi se aruncă în direcţia ei.

Sarah încercă să scape, dar evident că el era un înotător mai bun, aşa că nu dură mult pînă ce o prinse, o luă în braţe şi o sărută.

Capetele lor ajunseră sub apă şi, cînd ieşiră iarăşi la suprafaţă, Sarah abia mai putea să respire. Înainte de a încerca să scape, el o îmbrăţişă din nou, din spate de data aceasta, cuprinzîndu-i cu ambele mîini sînii. Îşi apăsă trupul de al ei, iar Sarah simţi cum dorinţa se aprinde iarăşi.

Reuşi să se îndepărteze de el scufundîndu-se şi înotînd spre mal. Cu două degete, îşi culese hainele şi porni spre hotel, înainte ca el să iasă din apă.

Tocmai voia să respire uşurată, crezînd că de data asta reuşise să fugă, cînd, deodată, Justin îi apăru rîzînd în faţă. Nu se gîndise că el ar putea înota încă o porţiune de drum şi că astfel i-ar tăia calea.

— Afrodita, zeiţă a iubirii, te salut!

Rîzînd, făcu o plecăciune şi îi cuprinse umerii, aducînd-o spre el..

— Eu cred că Afrodita purta veşminte albe, lungi şi nu numai lenjerie intimă, răspunse Sarah cu o voce puţin mai aspră. Totuşi, mulţumesc, adăugă ea. Trebuie să plecăm înainte ca ceilalţi să trimită după noi paza de coastă.

— Nu-ţi place cumva aici? În ceea ce mă priveşte; n-am nici un chef să mă întorc.

Gura îi alunecă de-a lungul gîtului ei.

Gîndurile i se învălmăşiră. Nu, nu trebuia să se mai întîmple încă o dată. Oricît de minunat fusese — şi precis că ar fi fost iarăşi — erau prea multe obstacole între ei. Era Lynda, era Charles... Iar ea fusese doar o aventură pentru Justin. Toate acestea îi dădeau forţa de a i se opune.

— Hai Justin, fii băiat bun, spuse ea şi rîse chinuit. Sîntem uzi amîndoi, iar nisipul are prostul obicei de a se depune în cele mai imposibile locuri.

Îşi duse un deget la buze şi apoi, apăsă cu el gura lui.

— În afară de asta, într-adevăr trebuie să ne întoarcem.

Mîinile lui îi strîngeau şi mai puternic umerii.

— Vrei să te joci cu mine, Sarah, nu-i aşa? Dar te avertizez că este un joc periculos. Apoi îi dădu drumul brusc şi ea se clătină ameţită.

— Eu sînt de părere să-ţi economiseşti forţele pentru Lynda, mai degrabă, spuse Sarah încet în timp ce-şi îmbrăca hainele pe corpul umed.

— Lynda? întrebă Justin. Ce vrei să spui cu asta?

— Arăta destul de obosită cînd a ieşit azi dimineaţă din dormitorul tău.

— Lynda şi cu mine sîntem.., începu furios Justin, dar apoi se întrerupse şi începu să rîdă. Ei, dar asta înseamnă că... în orice caz, un lucru este sigur.

— Şi care ar fi acela?

El îşi băgă cămaşa în pantaloni şi se uită calm la Sarah.

— Că nu trebuie să-ţi economiseşti energia pentru acest Charles. Sînt sigur că i-am făcut o favoare prin faptul că am satisfăcut astăzi o parte a pasiunii tale.

Sarah simţi cum i se ridică părul în vîrful capului.

— Lynda ta era cam vrăjită de Charles, spuse ea în speranţa că l-ar putea cumva răni.

Justin rîse tare..

— Lynda se distrează totdeauna cu cine este

disponibil şi, în afară de asta, dacă-mi aduc bine aminte, Charles al tău era acela care fusese cu totul cucerit de şarmul ei.

Sarah ştia că el avea dreptate, dar asta nu-i micşora furia. Călca apăsat prin nisip în direcţia hotelului, fără să o mai intereseze ce face Justin.

Acela care, cu o oră înainte, părea că ar fi singurul mănunchi mare de iarbă, se dovedi acum, unul din multe altele. Sarah stătea nedumerită în faţa mărăcinişului. Căutase după toate smocurile, dar degeaba.

— Dar nu aici, Sarah, spuse Justin cînd o ajunse din urmă.

Merse drept la ţintă către un tufiş şi aduse pantofii.

— Mulţumesc, bombăni ea supărată şi vru să şi-i ia.

— Îi primeşti înapoi, dacă mă asculţi un moment, îi propuse el şi ascunse încălţămintea la spate.

Sarah suspină.

— O.K.

— În legătură cu ce s-a întîmplat mai devreme pe plajă... începu el cu un rînjet. Sîntem amîndoi destul de experimentaţi, nu-i aşa?

Se uită la ea întrebător.

— Da, fireşte. De ce? întrebă Sarah şi spera ca minciuna să fi sunat cît mai credibil.

Cum ar fi reacţionat el aflînd că o femeie de douăzeci şi doi de ani nu avusese decît un amant pînă acum?

— Ei bine, cred, continuă el, că n-ar trebui să

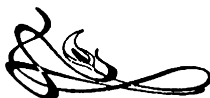
acordăm prea multă importanţă acestui fapt, nu? Ştim amîndoi prea bine că a fost vorba doar de o necesitate sexuală.

Îşi adună toate puterile pentru a-i răspunde cu un zîmbet.

— Dar desigur, Justin. Lucruri ca acesta se mai întîmplă uneori, fără a însemna nimic, totuşi.

Te urăsc, bastard arogant ce eşti! îi strigă în gînd.

Sarah fu bucuroasă cînd se aplecă să se încalţe. Cel puţin pentru un moment, el nu putea să-i vadă faţa şi, astfel, nu trebuia să se mai prefacă.

Capitolul VII

Ajunsă la hotel, Sarah dispăru o clipă în baie pentru a se putea examina în faţa oglinzii. Părul îi era aproape uscat, aşa că îl aranjă cu cîteva mişcări.

Îşi observă foarte atentă chipul în oglindă, dar nu constată nici o schimbare. Nici o urmă că se îmbogăţise cu o experienţă de neuitat şi, de asemenea, nici o urmă a emoţiei pe care o simţise doar cu puţin timp mai devreme.

Lynda şi Charles stăteau unul lîngă celălalt pe canapeaua din camera lui Justin. Cînd Sarah şi Justin intrară, se îndepărtară speriaţi, iar Lynda sări în sus. Îl salută pe Justin cu exaltare de

parcă nu l-ar fi văzut de multe săptămîni.

— Ei, cum a fost plimbarea sub clar de lună? întrebă ea şi îl sărută pe obraz. Dar eşti foarte ud, darling. Ai căzut cumva în mare?

Ridică mîna şi îi îndepărtă de pe faţă o şuviţă umedă.

— Nu, asta nu, răspunse el rîzînd. Doar ne-am apropiat de valuri, mult prea încrezători, asta a fost tot.

Sarah răsuflă uşurată. Pentru o secundă, crezuse că el va povesti ceva despre ce s-a întîmplat.

— Ne-am uitat la pozele tale, se făcu Charles auzit pentru prima dată acum.

Se ridică şi veni spre el.

Părerea proastă ce şi-o formase despre Charles a împiedicat-o pe Sarah să-l privească mai cu atenţie, pînă acum. Totuşi, cînd ea făcu acest lucru, văzu, cu uimire, că el se mişca deosebit de nesigur.

— Şi ce aţi remarcat la fotografii? îl auzi pe Justin întrebîndu-l.

Înainte ca Charles să se pregătească pentru a spune ceva, răspunse Lynda în locul său.

— Este greu pentru Charles să se pronunţe, deoarece el cunoaşte modelul aşa... ei, să zicem, aşa de intim!

— Nu mă pricep prea bine la arta fotografică, dar cîteva poze sînt nemaipomenite, spuse Charles. O prezintă pe Sarah într-o nouă lumină.

Spunînd aceasta, o privi pătrunzător.

— Bine, dar era la lucru un maestru, răspunse

Justin rîzînd. Aşa, şi acum putem să bem cu toţii. Nu sînt sigur că voi putea prepara un Brandy Sour la fel de bine ca barmanul, dar mă voi strădui.

— Dar Meg unde este? întrebă Sarah cînd Justin servi băuturile.

— A trebuit să zboare înapoi la Londra, azi dimineaţă, răspunse iarăşi Lynda. Justin, tu ştii cît de încîntată este Meg de ideile tale. Este convinsă că prima noastră expoziţie va avea foarte mult succes.

Lynda întinse mîna şi o aşeză, cu un gest posesiv, pe genunchii lui Justin.

— Aşa sper şi eu. Mîine am să fac ultimele fotografii şi apoi mă voi întoarce la Londra, spuse el, fără să-i dea mîna deoparte. Mă gîndesc mai ales la unul din satele de pe deal ca decor. Ai văzut deja: străzi înguşte, case văruite în alb, bătrîni în costume tradiţionale şi cu toate uneltele agricole.

— Da, ştiu ce doreşti, răspunse Lynda. Şi o să ai nevoie de Sarah pentru acest lucru?

O, Doamne, nu! gîndi Sarah care nu voia să fie din nou singură cu Justin. Se uită la Charles şi speră că va ridica obiecţii, deoarece va fi nevoită, altfel, să-şi petreacă toată ziua pe drumuri şi nu s-ar mai putea vedea. Totuşi, el privea în pahar, pierdut în gînduri şi rămase mut.

— De ce să nu mergem toţi patru? propuse Lynda în locul lui. Aceşti bătrîni munteni sînt, cu siguranţă, interesanţi.

Spunînd aceasta, îl privi pe Charles care îi

acceptă propunerea cu un zîmbet voios.

— Bine, aprobă Justin, dar în acest caz, vom avea nevoie de două maşini.

— Nici o problemă, spuse imediat Lynda. Eu v-aş propune ca Sarah să meargă în maşina ta fiindcă vei avea nevoie de ea tot timpul.

— Da, este o idee bună.

Justin se ridică pentru a umple din nou paharele. Ar fi din cale afară de neplăcut dacă aş găsi un decor potrivit, iluminaţia ar fi cea corectă, dar n-aş avea-o acolo pe Sarah.

Sarah îşi încleştă fălcile. Totul era bine şi frumos, numai că nimănui nu i-a venit ideea să-i ceară şi ei părerea. Decepţionată de Charles, mai rezistă tăcută pînă la ora unsprezece, după care se ridică şi spuse că era obosită.

Charles o conduse pînă la camera ei, deşi ar fi dorit ca el să nu fi plecat cu ea. În faţa uşii, el îi luă cheile din mînă şi descuie.

— Nu pot spune că acest Lefevre mi-e simpatic, începu el morocănos. Şi cîteva din pozele pe care ţi le-a făcut sînt aproape la limita bunului simţ.

— De ce nu l-ai rugat să nu mai fiu luată drept fotomodel? întrebă calm Sarah. Probabil ai observat că nu-mi convine să fac treaba asta în continuare.

Charles îşi feri privirea.

— Firma pentru care lucrează Lynda este un foarte bun client al nostru, Nu strică să îi faci plăcerea şi să pozezi pentru încă o serie.

Ezită înainte de a continua.

— Ce mică e lumea; nu mă aşteptam să găsesc tocmai aici pe cineva care lucrează pentru un client din Londra. Ce părere ai?

Sarah se miră că el îi evita privirea şi se sprijinea nervos cînd pe un picior cînd pe celălalt.

— Lynda şi Justin par să fie foarte apropiaţi, spuse ea doar pentru a întrerupe tăcerea ce devenea apăsătoare. Dar în cercul lor nu se acordă prea multă importanţă acestor lucruri.

Charles tresări ca şi cum i-ar fi dat o palmă.

— Şi chiar dacă ar fi adevărat, ce contează? o întrebă el. Asta-i problema cu tine. Ai o concepţie atît de înapoiată şi demodată, încît aşa ceva te şochează.

Sarah făcu un pas înapoi. Nu vorbise niciodată astfel cu ea.

— Dar n-am spus decît că cei doi se culcă împreună, încercă ea să se apere. Nu i-am judecat în nici un fel.

— Dar nu-ţi dai seama că ai mereu aceeaşi atitudine care ne-a provocat şi nouă mică noastră... ei bine, mica noastră divergenţă?

Îşi strînse pumnii pînă cînd i se albi pielea de pe oase.

— În zilele noastre, oamenii schimbă foarte des partenerii sexuali. Dacă ai înțelege, în sfîrşit, acest lucru, atunci n-ai mai face atîtea scene în legătură cu colega mea.

Sarah îl privi lung, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată în viaţă.

— Charles, mîine dimineaţă trebuie să ne trezim foarte devreme, iar tu abia ai sosit după un

drum lung. Desigur, din cauza asta ești atît de întărîtat. Ar trebui să ne spunem *Noapte bună* acum. Somn ușor, Charles.

— Noapte bună? repetă el. Chiar așa de simplu? După ce am făcut atîta cale să te văd?

Făcu un pas spre ea și o luă în brațe atît de violent încît Sarah se sperie. Totuși, apoi o sărută blînd ca și cum ar fi dorit să-și ceară scuze în acest fel, pentru comportarea sa.

Sarah își duse, fără prea mare interes, brațele pe după gîtul lui și-i răspunse la sărut. Uimită, constată iarăși că nu-i crea nici cea mai mică emoție. Genunchii nu-i tremurau, respirația nu i se accelera. Nu era nici o urmă din imperioasa dorință pe care o trăise cînd un alt bărbat o ținuse în brațele sale pe plajă...

Charles își îndepărtă, în sfîrșit, gura de pe buzele ei.

— Poate că ar fi mai bine să plec, îl auzi spunînd. Nu pari să fii într-o dispoziție prea bună în această seară.

Se dădu puțin înapoi și îi privi cercetător fața.

— Se vede că ești sub influența farmecului acestui Lefevre.

Îl privi furioasă.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că sînt orb? o întrebă furios. Nu era necesar să-mi spună Lynda cum te ții după el. Putea oricine să remarce acest lucru. Ochii i se îngustară. Dar să îmi iei în nume de rău mica mea aventură ți se pare corect, nu?

Sarah deschise gura să îi răspundă, dar ade-

vărul era că el avea dreptate şi asta o făcu să tacă.

— Şi apoi... această propunere de plimbare nocturnă pe plajă! Erai sigură că eu n-aş fi venit cu tine şi sperai ca Lefevre să se ofere în locul meu, nu-i aşa?

În sfîrşit, îi reveni glasul.

— Nu-i adevărat, se răsti la el.

Charles îşi schimonosi gura într-un zîmbet.

— Cu cît negi mai tare, cu atît mai mult mi se confirmă presupunerile. Dar eu vreau să trec peste asta, adăugă el cu sinceritate, de dragul viitorului nostru comun.

— Ce drăguţ din partea ta, Charles! Impulsul de a-i da o palmă devenea din ce în ce mai puternic. Sînt foarte mişcată de mărinimia ta.

— Sarah, sarcasmul tău nu-şi are, deloc, rostul aici.

Apoi o privi, deodată, cu atîta tandreţe, încît ea rămase înmărmurită.

— Sînt sigur că putem rezolva totul. Mîine o luăm încă o dată de la început. Abia după ce vei termina cu munca aceasta în faţa aparatului de fotografiat şi vom fi, în fine, doar noi doi, totul va merge iarăşi bine.

— Nu ştiu..., murmură ea şi-şi plecă derutată capul. Pe moment, nu ştiu, deloc, ce să spun.

— Ai încredere în mine, Sarah!

O sărută pe frunte. Vocea lui părea blîndă şi convingătoare.

— Acum plec. Ne vedem mîine la micul dejun.

După încă un sărut fugar, Charles dispăru.

Sarah răsuflă uşurată şi se întinse în pat. Plecase în concediu să-şi clarifice sentimentele faţă de Charles, iar acum a ajuns la o concluzie. După întîmplările acestei zile, a înţeles că nu-l mai iubea şi că, probabil nici nu-l iubise, cu adevărat vreodată.

Gîndul la Charles dispăru rapid şi făcu loc chipului lui Justin. Dacă pentru Lynda şi Charles a fost evident ce simţea ea pentru acest bărbat, cu siguranţă că — versat cum era — a observat şi singur de mult timp acest lucru.

Îşi înfipse degetele în cearşaf închipuindu-şi cum el se amuza acum copios pe seama ei.

Se vedea stînd iarăşi în faţa lui, în nisipul luminat de razele lunii şi crezu că simţe din nou tulburarea pe care i-o provocaseră acela atingeri. Amintirile erau atît de vii încît i se părea că mîinile şi buzele lui îi ating pielea.

Nu mai putustă să stea culcată în pat. Sări în sus şi începu să se plimbe încolo şi încoace fără încetare. Se opri în faţa ferestrei şi privi fix fără a se uita la ceva anume.

A fost mai mult decît un imbold sexual, se

gîndi, apăsîndu-şi obrajii cu palmele. *Îl iubesc*!

Nici măcar faptul că el nu-i împărtăşea iubirea şi că, probabil, chiar în acea clipă, se afla în braţele Lyndei nu micşora cu nimic eliberarea din sufletul ei, acum, după ce îşi mărturisise deschis dragostea.

— Îl iubesc pe Justin Lefevre, spuse ea cu voce tare şi se învîrti rîzînd.

Capitolul VIII

În noaptea aceea, Sarah n-a mai putut găsi, mult timp, nici o fărîmă de somn. Bucuria pentru sentimentul nou şi profund pe care îl descoperise o tulbură puternic.

Doar după multe ceasuri, reuşi să adoarmă. În dimineaţa următoare, se trezi uimitor de proaspătă şi de plină de energie pentru a întîmpina noua zi.

Făcu un duş şi îmbrăcă un şort strîmt şi o bluză de vară asortată, înainte de a alege ce să-şi mai ia cu ea pentru lucru. Deoarece Justin nu-i mai dăduse indicaţii, de data aceasta, împachetă cît mai multe haine în geanta de voiaj şi coborî la

micul dejun.

Lynda şi Charles se aflau deja în sala de mese. Ambii erau atît de adînciţi în conversaţie încît păreau să nu observe deloc ce se întîmpla în jurul lor.

Sarah rămase lîngă uşă să-i privească. Avu din nou impresia că îi lega mai mult decît un prînz de acum un an.

Constată mirată că în aceste speculaţii ale ei era numai pură curiozitate, fără urmă de gelozie.

Era şi mai sigură decît în seara precedentă că nu-l iubea pe Charles. În fond, şi el ţinea la ea la fel de puţin. Altfel, de ce ar flirta cu Lynda atît de intens? Cu siguranţă, doar mîndria lui rănită îl adusese pînă aici după ea.

— Chiar, Charles..., o auzi pe Lynda spunînd. Îmi vine foarte greu să înţeleg cum de ai întîlnit aşa o femeie de treabă.

Erau doar puţini turişti în sala de mese şi nu era de mirare că Sarah auzi această observaţie pînă la uşă. Însă mai probabil era faptul că Lynda o văzuse deja şi îşi manifesta maliţiozitatea la adresa ei.

— Bună dimineaţa, spuse Sarah cu un zîmbet prietenos.

Sclipirea cinică din ochii Lyndei trădă faptul că avusese dreptate.

— Justin îşi duce echipamentul în maşină, zise Charles. Se întoarce imediat.

Sarah nu acordă atenţie supselor lui.

— Doreşti să iei maşina mea, Charles?

— Lynda are o maşină. Merg cu aceea!

Vocea lui sună atît de indignată încît Sarah regretă că îşi mai făcuse griji pentru el.

— De fapt, cît mai staţi aici? o întrebă brusc Lynda, adresîndu-se, cu această ocazie, pentru prima oară direct către Sarah.

— Două săptămîni, răspunse ea. Sper că e suficient timp pentru a mă bronza şi, pe cît posibil, pentru a mă odihni.

Se întreba ce plănuia pe ascuns Lynda.

— Desigur că aveţi nevoie de recreere. Este foarte dificil, desigur, să stai toată ziua în magazin şi să le povesteşti oamenilor bîrfele pe care nici măcar nu vor să le asculte, zîmbi Lynda fără amabilitate.

Sarah fu bucuroasă că, tocmai în acel moment, Justin apăru la masă şi ea nu mai fu obligată să răspundă.

— Aţi comandat toţi?

Parcă adiase deodată o briză proaspătă în încăpere, care îi dădu posibilitatea să respire iarăşi normal. Privirea îi era îndreptată spre Justin şi ochii ei scînteiau, dar nu reuşea să se împotrivească acestui lucru.

Era aproape mulţumită că Justin nu-i acordă deloc atenţie, putînd astfel să-şi vină în fire. Una era să-şi mărturisească singură, în camera ei, dragostea pentru acest bărbat, şi cu totul alta era să-şi trădeze sentimentele de faţă cu oameni ca Lynda şi Charles.

— Sarah tocmai încerca să-mi spună ceva despre serviciul ei, spuse Lynda, după ce Justin se aşezase la masă. Chiar îi explicam că pot să-

mi închipui cît de obositor este jocul de-a vînzătoarea într-un magazin de antichități.

Surîse, întorcîndu-se iar către Sarah.

— Unde anume este magazinul despre care mi-a povestit Charles?

Sarah stătea pe scaunul ei rigidă de parcă înghițise o scîndură.

—Magazinul nostru se află în Canterbury. Nu are nimic deosebit, dar îmi iubesc munca.

— Cît de interesant! Așa se explică faptul că vă interesează atît de mult toate monumentele antice de pe aici. Pot să-mi imaginez că, pentru dumneavoastră, Cipru trebuie să pară un paradis, din moment ce vă ocupați cu plăcere de lucruri așa plictisitoare.

Îi oferi lui Justin un zîmbet strălucitor.

—Darling, mă vezi stînd în spatele unei tejghele prăfuite și vînzînd vechituri și mai prăfuite? Cred că aș muri de plictiseală.

—Nu, Lynda, chiar că nu-mi pot închipui așa ceva, o aprobă Justin și se alătură rîsului ei. O astfel de profesie nu ți-ar mai oferi prilejul să-ți folosești talentele.

Încetă să rîdă și-și lăsă privirea să cutreiere în voi pe sînii ei plini.

— Deși, de fapt, dacă stau și mă gîndesc bine, chiar și stînd după o tejghea, ai putea avea succes. Cel puțin, cu farmecul tău, ai suci capetele tuturor clienților și apoi i-ai întoarce pe degete după bunul tău plac.

Remarcile lui răutăcioase au rănit-o pe Sarah. Izbuti, cu mari eforturi, să nu lase să se observe

ceva. Nu numai faptul că el vorbea astfel despre profesia ei îndrăgită, ci, mai ales, faptul că el colabora cu Lynda pentru a o face de rîs o duru mult.

Acest incident, oricît de mic şi neînsemnat ar fi fost în realitate, îi dovedi că Justin nu ţinea la ea absolut deloc. Probabil că uitase demult scena, întîmplătoare pentru el, petrecută ieri seara pe plajă. Chiar dacă inima o îndemna să-i spună, Justin nu trebuia să ştie niciodată că ea îl iubea!

Charles, de asemenea, a dezamăgit-o încă o dată. Deşi ştia foarte bine că serviciul ei nu era nici pe departe aşa plictisitor cum încerca Lynda să îl prezinte, el nu spusese nimic. Cînd, în fine, a deschis şi el gura, a făcut-o doar cu intenţia de a schimba subiectul.

— Încotro vom merge astăzi? întrebă el. Aveţi în vedere o anumită localitate?

— Vom călători spre Troodos. Acolo vom găsi precis ceva potrivit.

— Şi dacă ne vom rătăci? obiectă Lynda. Pe străduţele acelea întortochiate, acest lucru s-ar putea întîmpla foarte uşor.

— În acest caz, ne vom reîntîlni în seara asta aici, în hotel, răspunse Justin şi se ridică. O luăm din loc acum. Aveţi ceva împotrivă?

Lynda urcă încă o dată în cameră şi după

aceea porniră la drum.

Sarah stătea lîngă Justin care se aşezase la volan fără a-i spune un cuvînt. Păru adîncit în gînduri în timp ce conducea maşina de-a lungul ţărmului pînă ce o luă pe drumul spre munţi.

Îl observă cu coada ochiului. Mîinile îi stăteau lejer pe volan. Muşchii coapselor i se încordau sub blugii strîmţi cînd apăsa cu piciorul pedalele maşinii.

Sarah oftă adînc. Nu-şi dădea seama cum va rezista toată ziua împreună cu el dacă va continua să îl admire şi dacă această tăcere neplăcută nu va lua sfîrşit.

— Aşadar, lucrezi într-un magazin de antichităţi? întrebă Justin dintr-o dată, iar ea se sperie aşa de tare încît tresări.

— Da, acesta este serviciul meu plictisitor şi neinteresant, răspunse ea cu o nuanţă uşor ironica. Toată ziua după o tejghea prăfuită de prăvălie...

Justin rîse.

— Aha, tînăra domniţă îşi scoate ghearele.

— Ba n-am nici un fel de gheare. Dar cred că nimeni nu ar suporta să fie mereu luat peste picior.

— Nu-mi amintesc ca galantul tău Charles să-ţi fi venit în ajutor. Greşesc cumva? Sau poate că numai simpla lui prezenţă a fost un suport moral suficient pentru tine.

— Poţi să-l scoţi, liniştit, pe Charles din joc, răspunse ea supărăcioasă. Cel puţin, în felul său este un gentleman.

— Ceea ce eu nu sînt. Asta ai vrut să spui, nu-i aşa?

Justin începu iar să rîdă.

— Ai uitat oare mica întîmplare de aseară, de pe plajă?

Îi aruncă o privire rapidă. Ochii îi scăpărară amuzaţi.

— Curios, eu n-am avut impresia că tu ţi-ai fi dorit să mă fi comportat ca un gentleman.

Sarah se înroşi.

— Ştiam eu că vei face glume pe tema asta.

Ce mult dorea să-i arunce în faţă acele cuvinte, dar ştia că l-ar amuza şi mai tare.

—Aşa cum deja ai spus, eu nu sînt un gentleman, îi aminti Justin. Dar dacă Charles este unul, atunci sînt sigur că n-aş vrea niciodată să fiu ca el.

Sarah tăcu.

— Cum? întrebă el mirat, arucîndu-i o privire piezişă. Nu vrei deloc să-ţi aperi iubitul?

— Nu.

— Sînt foarte dezamăgit. Vorbi apoi aproape serios. Eu m-aş aştepta ca femeia ce mă iubeşte să-mi ia apărarea.

Sarah nu dădu nici un răspuns şi merseră aşa tăcuţi mai departe. Se uita mereu, fără să vrea, la mîinile lui care, cu puţine ore înainte, îi provocaseră o plăcere cum nu mai simţise pînă atunci.

Justin surprinse una din privirile ei şi zîmbi.

— Facem pace?

Sarah clipi.

— O.K.

—Uite, acolo, peste drum este o plantaţie de bananieri, spuse el şi arătă în partea aceea. Acum ştii de ce fructele acestea galbene se oferă atît de generos prin hoteluri.

Nenumăratele rînduri de bananieri se vedeau pînă la marginea văii. Copaci îşi întindeau frunzele lor ascuţite spre cer şi se unduiau lin sub atingerea brizei ce venea din largul mării. În fiecare pom, Sarah observă pungi albastre de plastic, al căror rost nu putu să şi-l explice.

—În fiecare bananier se găseşte un singur ciorchine de banane, o lămuri Justin, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile. Presupun că sînt învelite în plastic pentru a nu se coace prea repede.

Sarah încuviinţă.

—Da, bananele sînt împachetate în containere frigorifice cînd sînt încă verzi şi se coc înainte de a ajunge în magazinele noastre.

—Dar pe acestea nu le vinzi peste tejgheaua ta prăfuită, nu-i aşa? o tachină el.

Dar, de data aceasta, îi apăru pe faţă un surîs copilăros şi Sarah rîse în hohote.

După ce au mai mers o bucată de drum, Justin luă piciorul de pe pedala de acceleraţie şi coti pe o străduţă laterală.

—Uite-i, strigă el privind în oglinda retrovizoare. Lynda ne urmează.

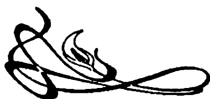
Străzile deveniră mai înguste şi cu mai multe curbe. Regiunea de coastă cu livezile ei rămăsese în urmă şi intrară într-un teritoriu destinat în majoritate viilor. Chiar şi în cele mai mici spaţii dintre stînci, frunzele de vie se întindeau

spre soarele firbinte.

—Aici te întrebi cum pot fi, de fapt, culeşi strugurii, se miră Justin. Pare puţin probabil ca cineva să se caţere pînă la ei, cu atît mai puţin să mai şi lucreze acolo.

Justin răspunsese iarăşi la una din întrebările ei nerostite. Părea să-i cunoască întotdeauna gîndurile. Sarah se înfioră. Dacă ştia ce îi trecea prin minte cînd îi privea mîinile sau buzele?

Nu putea decît să spere că el o crezuse ieri seară, pe plajă, cînd ea îşi dezminţise afecţiunea. Nu trebuia să afle niciodată că apropierea lui sau o uşoară atingere a mîinii sale o făcea să tremure.

—Vrei să te măriţi cu Charles?

Întrebarea a venit atît de neaşteptat, încît Sarah, răspunse fără a se gîndi:

—Eram ca şi logodiţi.

—Eraţi? Justin o privi dintr-o parte. Nu mai eşti sigură că vrei să te căsătoreşti cu el?

—Eu... mai bine să discutăm despre altceva.

—De ce? Dacă aş vrea să mă însor n-aş scăpa nici o ocazie să vorbesc despre femeia iubită.

Sarah nu mai zise nimic. Întrebarea lui prea personală tulburase atmosfera destinsă dintre ei. Tăcută, îşi aţinti privirea asupra peisajului.

Străbătură cîteva sate mici în care strada îngustă se strecura şerpuind printre casele zugrăvite în alb. Din cînd în cînd, vedeau trecînd bătrîne îmbrăcate în negru, dar, în rest, satele păreau pustii.

De cîteva ori, Justin trebui să se oprească pentru a face loc unui măgar încărcat cu lemne de foc condus de un bătrîn gîrbovit sau pentru a lăsa să treacă nişte cîrduri de păsări de curte.

— Asemenea locuri mă fascinează, spuse Justin într-un tîrziu, în timp ce conducea maşina pe străduţa îngustă. Aici, vremea pare că s-a oprit; şi nici măcar noi, turiştii nu putem schimba ceva din obiceiurile care de sute de ani au rămas aceleaşi.

Sarah aprobă clipind din ochi.

— Sînt de aceeaşi părere. Dar am impresia că pentru autohtoni este mai puţin fascinant. Am văzut foarte puţini tineri pînă acum; evident că ei preferă să trăiască la oraş.

— Probabil, dar este o problemă la care nu vreau să mă gîndesc acum, cînd mă aflu în locuri atît de pitoreşti. Nu vreau să-mi distrug iluziile romantice, adăugă el încet, uitîndu-se la ea cu o privire serioasă.

Voia să spună ceva anume cu asta? Dorea ca ea să priceapă că ceea ce se întîmplase ieri seară, pentru el a fost ca o iluzie romantică. Simţise şi el ceva mai mult decît un impuls

sexual? Ar fi vrut să-l întrebe dar îi era teamă de răspunsul lui şi nu îndrăzni.

După ce au trecut de ultimul sat, au întîlnit doi băieţi cu o turmă de capre cu păr lung. Amîndoi le făcură semn cu mîna şi se aşezară în mijlocul străduţei pentru a opri maşina.

Unul din ei, scund, cu o faţă veselă şi cu părul vîlvoi veni spre Sarah şi-i arătă prin geamul deschis cîteva şerveţele din lînă.

— Foarte buni afacerişti, rîse ea şi cumpără îteva.

În timpul acesta, Justin o privea tăcut.

Doar după ce au plecat mai departe, a rupt tăcerea.

— Cred că pe aici este, spuse el şi arătă înainte. Vom opri maşina şi vom căuta în jur.

Se opriră în faţa unei clădiri albe ce era mai mare decît celelalte din sat. Piaţa din faţă era denivelată, pietruită şi înconjurată de un zid întrerupt în unele locuri de trepte din piatră.

Sarah se aşeză pe zid, în timp ce Justin se învîrtea în jur, oprindu-se, în fine, lîngă nişte piese ruginite care aparţinuseră, odinioară, unui teasc.

În mijlocul pieţei, Sarah observă o roată de piatră pe un soclu. Deoarece se găseau în jur şi resturi de grinzi de lemn, presupusese că era vorba de o instalaţie cu ajutorul căreia se măcinau, pe timpuri, cerealele.

Îşi imagină cum, în vremurile de demult, măgarii erau obligaţi să alerge în cerc, pentru a învîrti roata grea şi a obţine astfel, făina de care aveau nevoie femeile satului.

Sosirea lor nu trecuse neobservată. Peste drum se afla o cîrciumă mică din care au ieşit cîţiva bătrîni ce urmăreau curioşi ce făceau cei doi străini în piaţa satului lor.

Sarah dorea să nu fi îmbrăcat tocmai şortul acela strîmt. Bărbaţii, în orice caz, erau vizibil entuziasmaţi. Rînjeau şi-i făceau semne cînd privea în direcţia lor.

— Acesta este locul potrivit, spuse Justin cînd veni lîngă ea, ocolind maşina. Voi încerca să fac rost de cîteva unelte agricole.

Nehotărît, rămase în fata ei şi o privi critic. Ridică mîna şi i-o duse la frunte aranjîndu-i puţin părul.

—Mmm, mormăi el gînditor, cred că aşa merge.

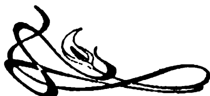
Sarah îşi dădu toată silinţa să nu tremure la atingerea degetelor sale. Ar fi vrut să-i evite privirea, dar nu reuşi.

— Da, murmură Justin. Exact aşa, cu o notă de nostalgie şi totuşi, plină de dorinţa de a încerca noi căi. Un strop de sălbăticie atenuată

de o visare romantică.

Îi prinse bărbia şi o privi în ochi.

Respiraţia ei se acceleră. Ce voia să spună cu asta? Era vorba despre expresia pe care dorea s-o obţină în poze, sau o descrisese aşa cum o vedea el?

— A, iată-te, Justin!

Vocea Lyndei rupse vraja dintre ei. Parcase maşina lîngă a lui şi traversa piaţa legănîndu-şi şoldurile, urmată îndeaproape de Charles.

— Îmi place locul ăsta, Justin, spuse ea şi se uită în jur. Exact cum am discutat ieri seară.

Lynda purta o pereche de pantaloni roşii aşa de strîmţi, de parcă erau lipiţi de piele. Mai avea o bluză decoltată care-i lăsa liberă talia. Ar fi putut îmbrăca ceva care să-i pună mai bine în valoare figura. Dar ceva care să se potrivească mai puţin cu aceste ţinuturi atemporale n-ar fi putut găsi.

— Am crezut că te-am pierdut, deja, zise ea apropiindu-se foarte mult de Justin, atingîndu-l, în timp ce o măsura cu o privire îngheţată pe Sarah.

Să nu cumva să încerci să mi-l răpeşti, părea să spună. El îmi aparţine.

— Mă duc să discut cu bătrînii.

Justin se desprinse de Lynda şi plecă spre

bărbaţii care stăteau încă în faţa tavernei.

—E atît de frumos şi pitoresc aici, nu găseşti, Charles? i se adresă Lynda cu un zîmbet.

Îl prinse de mînă, ca şi cum ar fi dorit să-i arate lui Sarah că ar putea să-l aibă şi pe el, dacă ar vrea.

—Este cam prea primitiv pentru gustul meu, răspunse Charles deşi Sarah putea să jure că el încă nu văzuse absolut nimic din împrejurimi.

Privirea lui era îndreptată doar spre Lynda şi, numai după un răstimp, păru să observe că era şi Sarah acolo.

În timp ce-i urmărea pe cei doi, Sarah înţelese, dintr-o dată, că *mica lui aventură*, cum o numise el, era numai una dintre multe altele şi că acestea, ar fi continuat, cu siguranţă şi în viitor, chiar dacă ea ar fi consimţit să se mărite cu el.

—Totul este în ordine, spuse Justin după ce se înapoie. Sătenii au exact uneltele agricole vechi de care am nevoie şi le vor aduce aici.

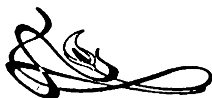
Tăcu şi se uită în jur.

— Eu cred că dincolo mai bine, zise, în fine, indicînd vechea piatră de moară. Cu presa pentru struguri în fundal.

Merseră toţi patru într-acolo şi Sarah ascultă cum Justin şi Lynda stabileau detaliile.

Puţin mai tîrziu, unul din bătrîni sosi în piaţă. Aducea o coasă veche şi o sapă cu o coadă lungă. Ceilalţi l-au urmat cu unelte pe care Sarah

nu le mai văzuse niciodată. Îi înmînaseră toate acestea lui Justin cu zîmbete prietenoase şi apoi se căţărară pe zidul de piatră să privească ce vor face străinii în continuare.

Lucrul începu, iar Sarah se simţea, sub ochii critici ai Lyndei, şi mai nesigură decît înainte. Avea convingerea fermă că femeia aceea abia aştepta ca ea să facă o greşeală.

Justin se purta cu ea —dacă aşa ceva era posibil —şi mai urît şi autoritar. Îi striga comenzi scurte şi directe şi, cînd ea nu reacţiona imediat, aşa cum voia el, nu făcea economie de remarci usturătoare.

De cîteva ori, i-a venit să ridice unul din obiectele ce o înconjurau şi să-l arunce spre aparatul de fotografiat. Dar faptul că era şi Lynda acolo a oprit-o. Nu voia să-şi trădeze nici o slăbiciune în faţa acelei femei şi se concentră să-i iasă totul cît mai bine pentru a nu dezvălui nici cea mai mică urmă de mîhnire.

Cînd Sarah se gîndea că această serie de fotografii nu se va mai termina odată, Justin, în sfîrşit, îşi lăsă jos aparatul. Merse înspre bătrîni punîndu-le în palmă cîteva bancnote şi apoi

părăsi încet piaţa, purtînd o discuţie animată cu Lynda.

—Te laşi foarte mult folosită, îi reproşă Charles şi se aşeză pe zidul de piatră.

—Ce vrei să spui?

—Poţi să-ţi dai seama cît ar fi trebuit să plătească Lefevre unui fotomodel —fără să mai pomenim de cheltuielile pentru biletele de avion şi toate celelalte.

Clătină din cap. Acest individ te foloseşte cu neruşinare, iar tu te prefaci că îţi place.

Pierdută în gînduri, Sarah se uită la faţa lui. Charles nu era partenerul ideal pentru a discuta despre Justin şi despre sentimentele ei. N-avea nici un rost să vorbească despre asta cu el, chiar dacă, reflectînd puţin, trebuia să-i dea dreptate.

—Ce crezi, cît ar trebui să plătească? întrebă ea.

Charles ridică din umeri şi-i spuse o sumă care o lăsă fără respiraţie.

—De ce ieri nu ai discutat nimic despre asta?

— Ai fi acordat vreo atenţie cît de mică părerii mele? răspunse el tot cu o întrebare. De fapt, cît ţi-a oferit?

Justin şi Lynda se întorceau iar Charles privi morocănos spre ei.

— Absolut nimic, răspunse ea puţin stînjenită.

Din pură curiozitate acceptase să pozeze pentru Justin. Vai, nici o clipă nu se gîndise că ar putea obţine din aceasta un avantaj financiar.

— Eu sînt convins că în contract va figura întreaga sumă pe care ar fi trebuit să o plătească unui fotomodel.

Vocea îi deveni mai înceată şi, în timp ce vorbea, privirea îi era deja atrasă de Lynda.

— Am ştiut de la început că ceva nu este în ordine cu acest individ. Dar tu n-ai vrut să mă asculţi.

Sarah era furioasă pe ea însăşi. Furioasă pentru că era folosită şi pentru că se lăsase înşelată de pălăvrăgeala lui Justin — care îi spusese că în ea o găsise pe cea mai potrivită femeie pentru reclamă — şi astfel îi uşurase acestuia calea spre succes. Precis că nu era prima pe care o păcălise în felul acesta. Fără a mai aminti despre banii pe care şi i-a însuşit numai pentru el.

— Sînt foarte curioasă cum vor ieşi pozele, o auzi pe Lynda cînd ajunse iar în piaţă. Ideea ta de a veni aici, chiar dacă nu-i aşa de nouă, a fost foarte bună.

Rîse şi aruncă rapid o privire piezişă spre Sarah.

— Şi, în afară de asta, trebuie să ţinem cont că ai fost nevoit să lucrezi în condiţii mult prea grele.

Sarah răspunse privirii ei. Vrăjitoareo! gîndi. Dar, măcar ştia la ce se putea aştepta din parte

Lyndei, pe cînd, din partea lui Justin, nu, acesta fiind imprevizibil.

Sarah se ridică, îndreptîndu-și umerii înguști; voia să le strige în față celor doi cît îi păsa de părerea lor, dar Charles o prinse de braț. Simțise că ea era gata să explodeze.

— Există un loc pe aici unde să servim o ceașcă de cafea sau o băutură? întrebă el și o strînse mai tare de braț.

— Peste drum, în tavernă, spuse Justin. Bineînțeles că nu vom primi acolo șampanie, dar precis au ceva mai bun.

Patronul era un bătrîn știrb care ieși repede să-i întîmpine, șterse cu un șervet una din măsuțe și îi invită cu un surîs să ia loc.

Justin îi vorbi în limba sa, ceea ce atrase din partea celorlalți clienți priviri prietenoase și un murmur de uimire.

— Ne aduce vin, pîine și *haloumi*, spuse el după ce omul ieșise într-o încăpere din spate.

— *Haloumi*? întrebă sceptică Lynda.

— Brînză de capră, o lămuri el. Puțin cam sărată dar foarte bună.

Sarah a fost tot timpul foarte retrasă, însă în mijlocul gălăgiei și veseliei generale — al căror erou principal devenise, foarte repede, Justin — nu a observat nimeni acest lucru. Deși era su-

părată pe el, nu putu să nu admire felul degajat în care cîştigase rapid simpatia bătrînilor.

— English?

Un deget arătător, gros, îi împunse umerii şi, cînd Sarah se întoarse, văzu faţa surîzătoare a unui alt bătrîn care abia venise. Purta pantaloni negri, ponosiţi şi cizme negre, înalte, pînă la genunchi.

— Da, răspunse ea nesigură, după care omul clipi şi tăcu.

Bagajul său de cunoştinţe de limbă engleză se dovedi, odată cu aceasta epuizat.

— Mai degrabă n-aţi permite acestor indivizi să se amestece cu noi, spuse Lynda încruntîndu-şi sprîncenele, altfel nu mai plecăm azi de aici.

Sarah se simţea, evident, penibil în această împrejurare neplăcută. Şi îi păru rău că se afla, chiar şi pentru o singură dată, în centrul atenţiei.

Abia după ce a venit ospătarul cu mîncarea, se alătură şi Justin celor trei însoţitori ai săi.

— A trebuit să stau de vorbă cu oamenii, spuse el ca o scuză, cînd văzu chipul Lyndei. În definitiv, aceşti bărbaţi mi-au dat de bună voie toate uneltele necesare. Aşa că n-am putu să fiu nepoliticos şi să-i ignor pur şi simplu.

Justin strigă ceva ospătarului şi, curînd după aceea, omul reapăru cu cîteva sticle de vin în mîini pe care le împărţi la celelalte mese. Charles aruncă spre Sarah o privire plină de înţeles, şi ea ştiu ce voia să-i transmită. Justin nu-şi putea

permite să fie atît de mărinimos; deci, își va primi, în fine, și ea banii ce i se cuveneau, de fapt.

După o oră, fiindcă se făcuse tîrziu deja, au plecat înapoi spre mașini.

— Încotro, acum? întrebă Lynda.

— Aș dori să mai merg puțin prin împrejurimi și apoi să mă întorc la hotel, răspunse Justin, prinzînd-o pe Sarah de mînă și conducînd-o spre automobil.

Ea se uită repede spre Charles, dar acesta avea ochi, ca de obicei, numai pentru Lynda. Nu-i rămase altceva de făcut decît să urce în mașina lui Justin. Pe de altă parte, nu ținea neapărat să-și petreacă restul călătoriei împreună cu Lynda, asa că se așeză oftînd în fotoliu.

— Justin, tocmai mă gîndeam..., se întoarse Lynda încă o dată.

— Da?

— Azi nu mai avem nimic de discutat, nu-i așa? întrebă Lynda. Și, deci nu mai este necesar să mergem în urma voastră.

— Corect, fu de acord Justin și apoi începu să rîdă. Nu vrei să ne mai vedem astăzi, nu? Am înțeles bine?

— Perfect.

Lynda chicoti și-i făcu din mînă încă o dată.

—Vom merge înapoi pe litoral şi ne vom revedea la hotel.

Sarah ar fi vrut să protesteze, dar Lynda pornise deja maşina. Un ultim semn cu mîna şi apoi plecară.

—Aşa, acum sîntem singuri, spuse Justin urcînd în maşină.

—Aşa se pare, răspunse Sarah monosilabic.

Justin i se adresă, zîmbind forţat:

—Charles nu s-a despărţit de tine prea amabil. Mă mir că priveşte totul cu atîta detaşare.

—Şi pe mine mă miră că Lynda pare aşa de indiferentă, îi reproşă ea. Nu prea s-a omorît cu firea să stea mai mult cu tine.

—De ce să fi făcut ea...

Justin se întrerupse. Părea surprins, dar nu-şi mai termină fraza.

—English, english, îl întrerupse o voce răguşită.

Un bătrîn trecea în fugă prin piaţă spre maşină cu un buchet mare de flori galbene în mînă.

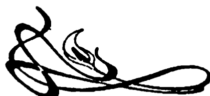
Bărbatul veni pe partea ei şi, cînd ea coborî, îi înmînă buchetul cu o plecăciune. Era atît de mişcată, încît îl sărută spontan pe bătrînel, pe faţa sa plină de riduri, ceea ce atrase aplauze din partea celorlalţi care stăteau în faţa tavernei.

—Se pare că le-ai făcut acestor oameni o impresie formidabilă, spuse Justin după ce porniră.

—Ah, chiar aşa? întrebă ea ironic. Sînt obiş-

nuită cu asta. Tuturor bărbaţilor care apar în faţa tejghelei mele prăfuite le fac aceeaşi impresie.

Justin îşi încruntă sprîncenele şi îşi continuară călătoria în linişte.

Capitolul IX

Cu cît înaintau spre munţi, strada devenea tot mai pietroasă şi mai îngustă. Peisajul era foarte variat. La fel şi satele care, aici la înălţime, erau tot mai mici şi mai risipite.

Uneori, cînd treceau prin cîte o vale, apăreau pe marginea drumului lămîi şi portocali a căror aromă se răspîndea în aer.

Chiar şi aici, la altitudine, Sarah descoperi case cu acoperiş plat, izolate, cu rezervoare cilindrice pentru apă şi cu cîte un acoperiş mare pentru solarii. Era ciudat să întîlneşti tehnică modernă în acea pustietate, dar acest lucru era

necesar din cauza vremii mult prea schimbătoare.

Ar fi discutat bucuroasă cu Justin despre toate acestea, dar chipul său posomorît o făcu să tacă.

El opri maşina de mai multe ori, privi în jur fără a spune un cuvînt, şi apoi merse mai departe.

— Vreau să pregătesc un loc şi apoi ne întoarcem la hotel, spuse el, în sfîrşit, revenind în maşină după încă o oprire. Satul este complet izolat, situat pe un platou şi este cu mult mai vechi decît toate celelalte pe care le-am văzut pînă acum. Cred că-ţi va plăcea.

Sarah surîse.

— Este uşor să-ţi imaginezi, în acest ţinut, războinici sălbatici care cutreieră munţii şi sînt în stare de orice.

Ce frumos ar fi să faci dragoste într-o asemenea pustietate, îi trecu prin minte şi-şi mută repede privirea, cînd observă că era cufundată iarăşi în contemplarea mîinilor lui Justin.

— Presupun că oamenii din timpurile străvechi se ascundeau aici din faţa năvălitorilor, îl auzi ea. Insula are, datorită poziţiei sale geografice, o istorie deosebit de tumultoasă.

Tăcu pentru un moment, apoi întrebă:

— Ţi-a plăcut *haloumi*?

— Ei bine, eu gust, de fapt, cu plăcere tot felul

de preparate din țările prin care călătoresc, dar această brînză a fost ceva deosebit pentru mine.

— Așadar, încerci totul cu plăcere? Ești mereu pregătită pentru noi experiențe?

Acum, vocea lui avea, din nou, o ușoară nuanță ironică.

—Trebuie să-mi notez.

— N-aș pune prea mult preț pe această interpretare a observației mele, spuse Sarah. Eu n-am vorbit decît despre mîncare.

— Dar s-ar putea să se potrivească și cînd nu este vorba de mîncare.

Îi aruncă o privire fugară dintr-o parte, iar ea văzu sclipirea amuzată a ochilor lui.

— Perfect posibil. Dar se observă imediat că nu doresc să fac din aceasta un obicei, replică Sarah cu promptitudine.

Să-și bată capul liniștit, încercînd să înteleagă la ce s-a referit ea!

Încă nu-i trecuse dezamăgirea că se folosise de ea pentru a economisi onorariile fotomodelelor, dar avea sentimentul că, în apropierea lui, toate acestea deveneau tot mai lipsite de însemnătate.

Au trecut de strada principală și au intrat pe un drum prăfuit, cu multe gropi adînci și presărat cu pietre mari. Întreaga atenție a lui Justin era îndreptată asupra drumului denivelat, astfel că Sarah avu timp să-l admire în tihnă pe bărbatul de lîngă ea.

Ar fi dorit să întindă mîna și să se joace cu

degetele în părul lui. Acum, buzele îi erau strînse de încordare, dar erau aceleaşi buze care, nu cu mult timp în urmă, se deschiseseră asupra gurii ei, blînd, delicat şi apoi cu o pasiune nemaiîntîlnită de ea, iar Sarah nu-şi dorea nimic altceva decît să le atingă iar.

— Ajungem imediat, o scoase dintr-o dată din reverie. Cînd sosim sus, pe platoul acela, vei putea vedea satul.

Puţin mai tîrziu, în timp ce maşina depăşi ultima curbă, Sarah reuşi să arunce o primă privire asupra aşezării omeneşti. Cîteva căsuţe albe se găseau — ca şi cum ar fi căutat protecţie — adunate pe lîngă biserică, a cărei turlă se înălţa spre cer. Justin conduse maşina pe drumul îngust pînă în sat, apoi opri motorul.

— Hai să ne plimbăm puţin, propuse el, după ce au coborît şi au răspuns la salutul unui preot care mergea cu pas domol spre biserică.

Justin o luă de braţ şi merseră pe uliţele strîmte ale satului. Sarah nu se feri, deşi atingerea mîinii sale o făcu să tremure.

— Ce este?

Se opri cercetînd-o cu privirea.

— Ţi-e frig?

Ruşinată îşi plecă pleoapele.

— Nu, este numai... De fapt, aici, la umbră este

mai răcoare decît la soare.

Era bucuroasă că tocmai scăpaseră de razele fierbinţi ale soarelui şi acum se aflau în umbra unei căsuţe. Spera ca Justin să creadă această explicaţie.

— Plecăm îndată. Dar vreau să mă mai uit puţin în jur. N-aş vrea să străbat aceste uliţe după lăsarea întunericului.

Vru să pornească mai departe dar rămase, totuşi, pe loc. O răsuci pe Sarah spre el şi îşi duse ambele mîini pe umerii ei.

— Eu, de altfel, ştiu ce te-ar putea încălzi iar, foarte repede.

— Ce? Îşi lăsă capul într-o parte. Trebuie cumva să alerg de cîteva ori în jurul bisericii?

În loc de răspuns, Justin o strînse în braţe şi o sărută.

Sarah simţi sărutul ca pe un fulger. Cînd buzele lui fierbinţi îi atinseră gura, închise ochii şi, involuntar, îi înconjură gîtul cu braţele.

Justin îşi lăsă palmele să alunece în jos, descriind cercuri pe spatele ei, pînă găsi pielea fină a coapselor ei dezgolite. În timp ce-şi prelungea sărutul pătimaş, îi apăsă trupul de al lui, astfel ca ea să-i simtă erecţia. Sarah suspină încet.

Asta era tot ce îşi dorise: să-l simtă iarăşi atît de aproape. Nimic nu mai avea importanţă şi ea uită complet că se găseau pe o cărare, într-un sat şi că putea să-i vadă oricine.

Îşi strînse în joacă, dinţii în jurul limbii lui, în

timp ce limba ei îi dezmierda interiorul gurii. Se îmbrăţişau cu pasiune, uitînd de ei, dorind parcă să rămînă veşnic aşa.

—Hei, protestă el cu un rîs grav.

Se desprinse de ea şi o împinse la o depărtare de un braţ. Respira greu, iar strălucirea din ochi trăda dorinţa pe care abia şi-o stăpînea.

—Nu crezi că ar trebui să ne căutăm alt loc? Dacă vrei, într-adevăr, să mă seduci sub cerul liber, nu este necesar să ne vadă toată lumea.

Sarah îl privi doar şi nu spuse nimic. Ochii ei străluceau, iar buzele umede îi erau întredeschise. A durat ceva timp pînă cînd pulsul, care o luase razna s-a mai liniştit într-o oarecare măsură, deşi mîinile lui Justin încă o ţineau strîns pe după umeri.

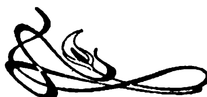
În fine, se chinui să rîdă şi spuse cît putu de calm:

—Cel puţin acum îmi este mai cald.

Se eliberă din mîinile lui şi înaintă cîţiva paşi. Fiori neaşteptaţi îi străbătură spatele cînd simţi privirea lui Justin îndreptată asupra ei. A înţeles că sărutul l-a tulburat la fel de mult ca şi pe ea.

— Aceasta este exact poziţia de care am nevoie, îl auzi deodată spunînd în urma ei şi tresări neobservat.

Iarăşi îi era dat să audă fraza care distrugea de fiecare dată atmosfera romantică dintre ei.

Se aflau aproape de piaţa din faţa bisericii şi, chiar ochii unui neprofesionist — cum erau ai ei — ar fi observat ce avea de gînd Justin.

Cărarea îngustă, cu casele înghesuite una într-alta, piaţa, uşa de lemn a bisericii scăldate în razele soarelui, turnul impresionant de deasupra, toate acestea constituiau, cum nu se putea mai bine, un decor demn de o reclamă.

— *Drumul spre paradis*, murmură Sarah.

— Da, exact. Sînt bucuros că înţelegi şi tu. Este unic şi are o atmosferă cum rar mai găseşti.

Avea, din nou, întipărită pe faţă acea expresie de entuziasm şi concentrare pe care Sarah o mai văzu de cîteva ori pînă acum. Şi-ar fi dorit să o privească şi pe ea, măcar o dată, astfel, dar ştia că o aşa însufleţire îi provoca doar munca lui. Femeile erau numai un mijloc în a-şi atinge scopul — pentru reclame sau în pat.

— Lumina este prea slabă, spuse el, deodată, dezamăgit, privindu-şi exponometrul. Trebuia să fi ajuns aici cu o oră mai devreme. La naiba!

Sarah stătea acolo împietrită şi privea fix înaintea ei.

— Trebuie să revin şi mîine aici.

Justin înjură şi îşi băgă exponometrul în buzunar.

— Hai, ne întoarcem la hotel.

— Nu ştiu dacă voi avea timp, spuse ea. Am acceptat crezînd că astăzi vom termina totul.

Dorea să-i explice că n-ar vrea să mai stea

mereu la dispoziţia lui, oricînd avea el nevoie — şi pe deasupra, pe gratis!

— Ce înseamnă asta, Sarah? Ce ai de făcut mîine? întrebă el nerăbdător. Nici nu va dura mult. Trebuie doar să venim aici şi apoi, după o oră, sîntem iar la hotel.

— Pur şi simplu, eu consider că am petrecut deja suficient timp în faţa aparatului tău de fotografiat. În definitiv, eu sînt în concediu aici.

Avea faţa îndreptată spre el, dar privirea îi era lăsată în jos.

— Ei, te-am întrebat dacă ai altceva de făcut.

Îi prinse mîna şi i-o strînse puternic.

— Sau poate Charles ţi-a interzis să-mi mai fii încă o dată fotomodel? Se teme cumva că i-aş putea deveni rival?

— Ia-ţi mîna de pe mine!

Cu o smucitură rapidă, se eliberă din strînsoarea lui.

— Nu-i din cauza lui Charles. Nu mai am chef să-ţi pozez. Pricepi sau nu?

Justin se dădu un pas înapoi şi o privi fără să spună un cuvînt.

— Nu văd de ce Lynda nu-ţi poate fi model. După cum comentează ce fac eu, ar trebui să se descurce foarte bine.

Furioasă, Sarah îşi strînse pumnii.

— Este o expertă, nu?

Încet, supărarea de pe faţa lui Justin dispăru făcînd loc unui zîmbet care se lărgi tot mai mult, pînă cînd, în fine, începu să rîdă tare.

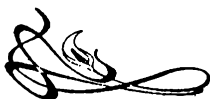
— Aproape că s-ar putea spune că eşti geloasă pe Lynda. Doar ţi-am explicat odată că îşi face treaba şi atît. Şi, dacă ai impresia că este prea severă cu tine, trebuie să îţi dai seama că asta se datorează numai faptului că tu nu înţelegi nimic din munca ei.

Rîsul lui o jignise pe Sarah.

Şi ceea ce spusese despre gelozie a nimerit, fără doar şi poate, drept la ţintă. Nu îndrăzni să răspundă ceva, de teamă să nu-i dea lacrimile.

— O.K., mai vorbim mîine dimineaţă despre asta, spuse Justin cu un oftat. Hai să mergem înapoi la maşină.

Trecu pe lîngă ea şi Sarah îl urmă lipsită de chef prin piaţa bisericii.

— Dar nu poate fi adevărat! îl auzi deodată, aproape strigînd de disperare. Tocmai asta ne mai lipsea!

Una din roţile din spate era complet dezumflată. Justin îşi lăsă cu grijă aparatul de fotografiat pe banchetă şi merse apoi la portbagaj pentru a scoate roata de rezervă. Mormăi o înjurătură cînd îi dădu drumul şi văzu că nici aceasta nu are aer.

— La naiba! Firmele de închiriere ar putea, cel puţin, să-şi verifice maşinile înainte de a lăsa

turiştii nepricepuţi să le conducă prin aceste locuri sălbatice. Pun pariu că în acest sat nu este nici măcar un atelier.

—Nici unul? întrebă disperată Sarah.

Reflectă puţin şi chiar că nu îşi aminti să fi văzut ceva asemănător cu un atelier.

— Cel mai bine ar fi să mergem la cîrciumă. Poate că acolo îmi va putea spune cineva dacă se poate repara aici măcar unul din aceste cauciucuri.

Era deja trecut de ora şapte seara. Călătoria nu fusese prea plăcută nici la lumina zilei, iar Sarah se gîndea cu frică la cît de greu le va fi să circule în întuneric pe acele străduţe. Dar nu aveau ce face. Chiar dacă cineva le-ar fi reparat cît mai repede cauciucul, tot s-ar fi întunecat, încă înainte de a părăsi satul.

Îl urmă pe Justin în partea cealaltă a pieţei, în faţa unei taverne, unde erau cîteva mese şi scaune pe pavaj. Justin vorbi cu proprietarul. Deşi ea nu înţelegea nici un cuvînt, îşi dădu seama, totuşi, din faptul că omul ridica neputincios din umeri, că nu existau speranţe de ajutor.

—În acest ţinut se găseşte un singur atelier de reparaţii, tocmai în satul următor. Proprietarul nu crede că vom putea primi cauciucul reparat, tot astăzi, îi confirmă Justin cele mai rele temeri.

— În acest caz, trebuie să luăm un taxi, iar firma de închiriere o să-şi ridice maşina după aceea, îşi făcu ea curaj.

— Nu există taxiuri aici, răspunse Justin clătinînd din cap. Va trebui să rămînem în sat, peste noapte.

— Peste noapte? repetă ea neîncrezătoare.

— Nu este nici o posibilitate de a pleca fără mașină.

Justin ridică brațele în semn de părere de rău.

— Omul ne poate oferi o cameră și cred că ar fi bine să o acceptăm. N-avem de ales.

— O singură cameră?

— Da, și... ezită și o privi abătut. Și pe aceea ne-o dă numai pentru că l-am asigurat că sîntem căsătoriți.

Sarah era atît de tulburată, încît, pe moment, rămăsese fără grai.

— Dacă tu crezi că eu..., se înfurie ea.

— Nu va trebui să dormim în același pat, fii fără grijă, o întrerupse Justin în mod brutal. Dacă vrei cu tot dinadinsul să-ți petreci noaptea în mașină, atunci poftim, n-ai decît.

— Dar de ce nu putem chema un taxi?

— Deoarece nu se află nici un telefon în sat.

Justin ridică din umeri.

— Eu sînt de părere că ar trebui să mîncăm ceva. Nu știu dacă ție ți-e foame, dar mie îmi este.

Sarah înțelese că n-avea nici un rost să se enerveze, așa că încuviință, în sfîrșit, și ascultă cum Justin dădu comanda. Mîncarea o făcu să uite o parte din necazuri. La cină,. au primit un kebab aromat, cu cartofi prăjiți, la care Justin a

mai cerut un vin roşu uşor. Sarah se gîndise că nu mai mîncase aşa de bine în viaţa ei.

Şi dispoziţia lui Justin se îmbunătăţise în timpul mesei. Povestea volubil despre muncă şi despre desele lui călătorii. Sarah află că el deţinea un studio în Londra, care îi mergea foarte bine şi în care plănuia să-şi desfăşoare, în viitor cea mai mare parte a activităţii.

— Dar nu-ţi vor lipsi călătoriile? îl întrebă ea.

— Trăind mereu din ce-ţi iei cu tine în geamantan, se pierde din farmec, după un timp, răspunse Justin şi o privi pe deasupra paharului de vin. Au fost ani foarte frumoşi, dar trebuie să recunosc că, în ultimul timp, visez tot mai des să am şi eu, în fine, o casă, o soţie şi copii.

Sarah şi-o putea închipui cu greutate pe Lynda în rolul de gospodină şi de mamă. Ce-ar spune dacă ar şti că Justin îşi va petrece noaptea împreună cu ea într-o cameră. Fără îndoială că nu ar fi prea încîntată. Charles — ce bine, Charles ar face, probabil, şi el gălăgie. Sarah sorbi din vin. Şi ei îi era teamă de această noapte; mai mult se temea, de fapt, de ea însăşi.

Un sărut, o atingere a corpului său erau de ajuns ca ea să nu mai poată garanta pentru nimic. Nu ştia cum, dar trebuia, pur şi simplu, să reuşească să-l ţină la o asemenea distanţă încît

să nu fie posibilă vreo atingere.

Şi totuşi, dorea să fie în braţele lui şi să i se dăruiască cu totul.

Savurează această noapte de iubire, îi şoptea o voce interioară, ce era apostrofată de o alta care o avertiza să nu se culce în acelaşi pat cu bărbatul acesta, care îi spusese că are de gînd să se însoare în curînd.

— Mai ai nevoie de ceva din maşină? întrebă el, întrerupîndu-i visul.

— Poftim? O da, geanta şi jacheta tricotată, răspunse iute Sarah.

Văzu un zîmbet ironic pe faţa lui şi se întrebă dacă nu cumva îi ghicise iar gîndurile.

În timp ce mergeau spre maşină, Justin îşi scoase inelul subţire de aur de pe degetul mic.

— Sper că ţi se potriveşte, şopti el. Soţia proprietarului se va uita, în primul rînd, la mîna ta şi, dacă nu va vedea nici un inel strălucind, s-ar putea să petrecem o noapte deosebit de neplăcută în maşină.

Sarah ţinea inelul în palma deschisă şi îl privea fix.

— Poate că ar trebui s-o facem aşa cum se cuvinte, zise Justin.

Luă inelul şi i-l puse pe degetul inelar.

— Cu acest inel vă declar... şi aşa mai departe, ce se mai spune în asemenea împrejurări.

Sarah îşi trase mîna înapoi, de parcă s-ar fi ars.

Justin avusese, totuşi, dreptate. Nevasta

scundă şi durdulie a cîrciumarului a fost, la început, foarte circumspectă, pînă cînd, ca din întîmplare, Sarah şi-a dus mîna la păr şi, cu această ocazie, i se văzu inelul sclipind.

Cu siguranţă că nu era pentru prima dată cînd îşi împrumuta unei femei inelul, îi trecu ei prin minte. Şi, dintr-o dată, avu o bănuială că Justin ar fi fost în stare să aranjeze intenţionat toate aceste lucruri. De unde putea ea să ştie ce anume spusese proprietarul tavernei? E posibil să se fi putut repara cauciucul şi să fie mai multe telefoane în localitate; şi poate că Justin l-a întrebat de la bun început dacă îi primeşte să înnopteze acolo.

Femeia îi conduse pe o scară de lemn, îngustă, care scîrţîia, sus, la primul etaj şi le deschise uşa camerei. Majoritatea spaţiului era ocupat de un pat mare ce avea pătura dată într-o parte ca o invitaţie.

Baia de la celălalt capăt al coridorului era vizibil curată şi femeia le-o arătă cu mîndrie.

— Spune că putem face baie amîndoi odată, traduse Justin. Poţi să mergi prima, dacă doreşti.

Stătea pe holul îngust atît de aproape de el, încît îi simţea căldura trupului.

— O, da, o baie este exact ce-mi trebuie, îngăimă ea fără suflare.

Era mai bine să fugă de lîngă el, dacă nu voia ca în următoarele secunde să i se arunce în braţe şi să-şi uite bunele intenţii.

— Să vin să te spăl pe spate? întrebă Justin cu

un zîmbet răutăcios.

— Mulţumesc mult, dar cred că mă descurc foarte bine şi singură.

Închise uşa şi oftă adînc.

În timp ce se afla în apa fierbinte, închise ochii şi-şi închipui că simte corpul lui lîngă al ei.

Iritată, Sarah se ridică atît de brusc, încît apa din cadă sări pe jos.

— Nu trebuie să se mai întîmple, mormăi ea ca pentru sine şi ieşi din apă. N-am voie să-mi pierd capul, altfel aş fi ca şi a lui.

Se şterse şi, pentru o clipă, îşi contemplă pielea bronzată în oglindă. Apoi îmbrăcă iar şortul şi bluza de vară. Sigur că nu va putea dormi prea bine cu această îmbrăcăminte, dar, oricum, ar fi fost mai rău să stea dezbrăcată în aceeaşi cameră cu Justin.

În drum spre cameră, Justin trecu pe hol, pe lîngă ea, zîmbind şi fără a spune un cuvînt — de parcă ar fi tras cu urechea cînd ea ieşise din cadă.

Cînd intră, constată că el nu stătuse degeaba în acest timp. Aşternuse două pături şi o pernă pe podea, în faţa patului. Întîi respiră uşurată, apoi fu dezamăgită. Nu era sigură că şi-ar fi menţinut hotărîrea de a-l îndepărta cu răceală dacă el ar fi devenit mai îndrăzneţ.

Se aşeză lîngă fereastra deschisă, îşi perie părul şi se uită în jos, spre piaţa bisericii scăldată în razele lunii. La mesele din faţa tavernei, mai erau doar cîţiva bărbaţi, ale căror voci se auzeau

pînă sus, la ea.

Poarta bisericii era deschisă şi o lumină caldă licărea, invitînd parcă la plimbare. Era atîta pace şi linişte în întregul cadru, încît mişcările ei deveniră involuntar mai lente, pînă ce mîna în care ţinea peria îi alunecă în jos. Oare cum se trăieşte aici, aşa departe de zgomotul şi aglomeraţia oraşelor?

— Pari atît de îngîndurată.

Vocea lui Justin răsună aproape, periculos de aproape. Nici măcar nu-l auzise cînd intrase în cameră.

— Tocmai admiram peisajul. Aici, totul arată de parcă timpul s-ar fi oprit.

— Da, spuse el încet.

Sarah simţi pe ceafă respiraţia lui şi închise buimăcită ochii.

—O privelişte minunată, atît afară cît şi înăuntru.

Îi luă peria din mînă şi-i înconjură talia cu braţele.

— La lumina lunii noi sîntem, întotdeauna foarte apropiaţi, Sarah, îi şopti el în ureche. Şi în noaptea asta este lună plină.

Mîinile îi alunecară spre pîntecele ei şi îi aduse spatele către pieptul lui lat, în timp ce buzele sale depuneau cu blîndeţe mici sărutări pe pielea gîtului, pînă jos spre umeri.

Apoi o întoarse spre el, îşi duse mîinile sub bluza ei şi i-o scoase pe deasupra capului.

Incapabilă să se opună, Sarah își ridică brațele și se jucă prin părul său des cu degetele.

Încet, foarte încet, fața lui se apropie. Îi simți pe piele, răsuflarea fierbinte și buzele i se deschiseră. Ușor și aproape în joacă, gura lui o atinse pe a ei și apoi, trecu delicat peste față.

Apoi îi simți mîinile pe abdomen. O dezbrăcă de șort și de slipul pe care-l mai avea pe ea, trăgîndu-le în jos, peste șolduri.

Acum, Sarah se găsea goală în fața lui și nimic n-o mai putea apăra de atingerea mîinilor sale. El îi mîngîie și-i frămîntă corpul, pînă cînd ea crezu că este curpinsă de flăcări. Dezmierdările sale o excitau, iar genunchii amenințau să-i cedeze. Sarah îi simți clar bărbăția apăsîndu-i pîntecele. Gemu și-și lăsă capul pe spate cînd Justin îi mîngîie cu mîna partea interioară a copsei. Degetele lui ajunseră în centrul cald și umed al dorinței ei.

— Justin, Justin, murmură neîncetat, aproape fără cunoștință.

Mîinile i se încleștară de gîtul lui, în timp ce-i trăgea capul în jos și își freca sînii de pieptul lui lat.

Buzele lui îi apăsară gura care se deschisese, oferindu-i-se, iar palmele îi cuprinseră fesele ca, astfel, să o poată aduce și mai aproape de el.

Mîinile cutreierau neliniștite peste corpul lui, pînă ajunseră la bata slipului și i-l trase peste coapse pentru ca, după aceea, să-i strîngă sexul

în palmă.

Îl auzi gemînd şi un sentiment de triumf o străbătu. Geamătul lui deveni tot mai profund, pînă cînd nu mai putu suporta şi, cu o mişcare rapidă, o ridică şi o întinse pe pat.

La atingerea mîinii sale, Sarah îşi desfăcu picioarele şi îl prinse trăgîndu-l deasupra ei, dar Justin se împotrivi acestei grabe.

— Încă nu, Sarah, şopti el, cu buzele doar la cîţiva milimetru de gura ei. Încă nu.

Buzele calde şi moi îi părăsiră gura şi-şi căutară drum în jos, spre sfîrcurile tari şi îndreptate în sus, ale sînilor ei.

Sarah se zbătea înfiorată. Închise ochii. Respiraţia i se acceleră şi mai tare, cînd Justin ajunse cu buzele pînă jos, pe partea interioară a coapselor.

Încet, de parcă ar fi vrut să-i guste fiecare centimetru al trupului, se mişcă peste ea, în sus. Sarah credea că se sfîrşeşte de plăcere.

Îşi ridică corpul spre el, pierdută şi nerăbdătoare.

— Justin, te rog, îl imploră ea cu voce joasă, răguşită şi suspină uşurată cînd simţi, în fine, corpul lui deasupra ei.

Justin părea încă suficient de stăpînit pentru a o penetra încet, aproape cu grijă. Sarah se undui către el, cînd îşi dădu seama că el se putea abţine doar cu mari eforturi.

Strigă încet cînd îl simţi în întregime înăuntrul

ei. El se opri o clipă şi o privi temător.

— Te-am rănit, iubito? o întrebă.

Sarah negă, scuturînd din cap şi-l trase pe Justin mai tare către ea.

Expresia îngrijorată de pe chip îi dispăru şi el începu să se mişte într-un ritm mai lent, abia stăpînit.

— Doamne, Sarah, cît de bine este cu tine!

— Da, da... este minunat...

Sarah făcu un efort pentru a-şi păstra controlul asupra vocii. Corpul îi tremura şi fremăta de dorinţă.

— Iubeşte-mă, te rog, Justin!

Mişcările lui deveniră mai rapide şi ea se sincroniză fără efort cu ritmul său. Cînd penetrările lui deveniră mai adînci şi trupurile lor se împingeau unul într-altul de la distanţe tot mai mici, Sarah simţea cum, în interiorul ei, începea să se aprindă un foc necunoscut pînă atunci.

Mai întîi lent, apoi în valuri din ce în ce mai repezi, corpul ei reacţiona la pasiunea pe care el o trezea în ea, pînă cînd ajunse la apogeu. Încleştată de el, Sarah ţipă.

— Te iubesc, te iubesc, scumpule, striga totul în Sarah.

Dar nu avu destul curaj pentru a rosti aceste cuvinte.

Stăteau strîns îmbrăţişaţi, mîna lui Justin se odihnea pe şoldurile ei, iar Sarah avea ochii în-chişi şi capul lipit de umărul lui.

— Ascultă-mă Sarah, îl auzi spunînd cu o voce răguşită. Sper să nu iei prea în serios ceea ce s-a întîmplat aici, cu noi. Vreau să spun că amîndoi sîntem maturi...

Ochii ei aproape se umplură de lacrimi.

— Da sîntem maturi; ceea ce se întîmplă aici, cu noi, se mai întîmplă ici şi colo, cîteodată. Ar trebui să savurăm aceste clipe şi apoi... să le uităm... pur şi simplu...

Sarah se opri şi îşi ascunse faţa în mîini. Nu trebuia să-i vadă tristeţea din priviri. Timp îndelungat, el îi mîngîie tăcut spatele.

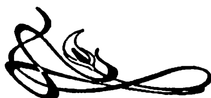
— Sînt bucuros că vezi totul aşa de simplu.

Sarah era rănită de vorbele lui, însă nu reuşi să se apere şi nici să lupte împotriva tulburării pe care mîinile sale i-o provocau din nou.

De această dată, el o iubi mai delicat şi mai tandru. Justin se purta cu trupul ei de parcă ar fi fost un instrument valoros ce trebuia acordat cu multă grijă pentru a cînta apoi cel mai frumos cîntec din lume.

Emoţia o făcu pe Sarah să fie oarbă şi surdă la toate, în afara mîinilor, corpului şi gurii lui... pînă cînd crezu că nu mai poate suporta dorinţa, iar el îi înăbuşi strigătul cu un sărut lung şi pătimaş. Agăţată cu disperarea dragostei de

trupul lui se gîndi că ar fi vrut să rămînă aşa, în ea, toată viaţa.

Sarah se trezi în zgomot de voci şi bocănituri pe pavaj. Deschise ochii şi, în primul moment, nu înţelese unde se află. Apoi îşi aminti. Obrajii i se înroşiră, iar faţa i se destinse într-un zîmbet strălucitor.

Probabil că adormise în braţele lui Justin. Surîzînd, se răsuci pe o parte pentru a-l trezi cu un sărut, dar constată că era totuşi singură.

Sări repede din pat să îl caute sub pătura pe care şi-o întinsese pe jos lîngă pat, dar descoperi biletul lăsat la uşă.

Cineva din sat a binevoit să-i sară în ajutor şi să-l i-a pînă în localitatea următoare, unde putea să lase ambele cauciucuri la reparat. Va rămîne acolo şi va reveni cît mai repede posibil.

Decepţionată, Sarah se întinse iar în pat. Cum a putut să plece aşa, pur şi simplu? Ea l-ar fi trezit cu un sărut şi apoi ar mai fi făcut încă o dată dragoste, înainte de a se ridica din pat.

Deodată i se aşternu pe chip o umbră întunecată. Fusese cumva dezamăgit de ea? Precis o comparase cu Lynda, iar Sarah nu avea nici o îndoială că era dezavantajată. În afară de asta, oricum, Justin se va căsători în curînd cu Lynda.

Pentru ea rămînea doar amintirea unei nopţi frumoase. Sarah rîse cu amărăciune.

Pentru a scăpa de aceste gînduri sumbre, se sculă, pînă la urmă, merse în baie şi făcu un duş prelungit. Apoi se îmbrăcă şi coborî pentru a lua micul dejun. Noaptea petrecută cu Justin îi făcuse foame.

Capitolul X

Era deja trecut de ora unsprezece cînd Justin se înapoie, în sfîrşit. Stătea în spatele unei camionete cu mobilă, iar cînd sări jos şi traversă piaţa ducînd ambele cauciucuri spre maşina închiriată, paşii îi erau grei şi tîrşîiţi.

Inima ei bătu mai repede cînd îl văzu. Zîmbi şi vru să se ridice pentru a-l întîmpina, însă el doar clipi scurt în direcţia sa şi apoi se ocupă numai de maşină.

După un moment de nedumerire, Sarah se simţi dispreţuită. Ei bine, dacă el voia asta, atunci ea se va comporta tot la fel de rece şi de indi-

ferent faţă de el. Se ridică şi se îndreptă încet spre maşină.

— Cauciucurile sînt iarăşi în ordine? întrebă ea în treacăt şi îşi aranjă un cîrlionţ pe frunte.

— Da, şi am fost norocos că s-a rezolvat aşa de repede, reuşind să vin înapoi cu aceeaşi maşină, îi răspunse el fără să o privească. Am sunat-o pe Lynda — de la atelierul de reparaţii — şi i-am povestit ce s-a întîmplat.

După o pauză, adăugă:

— Îl va informa şi pe Charles.

— Mulţumesc.

Sarah îl observa pe furiş în timp ce îşi aduna uneltele în portbagaj.

— M-am mirat că erai deja plecat cînd m-am trezit.

Ar fi vrut să adauge că s-ar fi trezit bucuroasă în braţele lui şi că ar mai fi făcut o dată dragoste cu el. Bineînţeles că nu avu puterea să adauge nimic.

— Am crezut că ar fi bine ca eu să fiu deja plecat cînd te vei scula, răspunse el, continuînd să-i evite privirea. Dimineaţa de după astfel de evenimente poate fi cîteodată... ei da, nu prea veselă.

— Ei bine, nu cred că ar fi fost aşa de neplăcut, spuse ea şi, în următoarea clipă, îi păru deja rău.

Prefera să-şi fi muşcat limba.

Dintr-un pas, Justin ajunse lîngă ea şi o privi pentru prima oară în acea dimineaţă.

— Eu am crezut că vei regreta, spuse el supă-

rat.

Se întoarse şi-i strigă peste umăr că merge să se spele.

Sarah mai rămase cîteva clipe lîngă maşină apoi îl urmă încet. De ce era atît de nervos şi de ce nu putea s-o privească? De ce n-a amintit deloc de noaptea petrecută împreună?

În timp ce prin minte i se învîrteau noi şi noi întrebări, pentru o clipă avu o bănuială că întîmplarea l-a impresionat pe Justin mai mult decît ar fi vrut el să recunoască.

După un sfert de oră, cînd el reveni, comandară ceva de mîncare şi rămaseră amîndoi tăcuţi. Justin fu cel care, în fine, întrerupse acea tăcere apăsătoare.

— Dacă tot sîntem aici, am putea să facem fotografiile pe care ar fi trebuit să le obţinem ieri. Ce părere ai?

Suna nesigur, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să nu fie de acord. Şi chiar acesta a fost primul ei impuls, dar se răzgîndi. Din moment ce erau aici, ar putea să pozeze pentru ultima dată în faţa aparatului de fotografiat al lui Justin. În afară de asta, avea astfel posibilitatea să mai rămînă puţin cu el.

— O.K., încuviinţă ea. Dar îmi voi schimba îmbrăcămintea, dacă n-ai nimic împotrivă. În hainele pe care le-am purtat ieri toată ziua nu mă mai simt prea bine.

Îşi aduse geanta din maşină şi urcă încă o dată scara îngustă. Patul nu era aranjat şi, în amintirea ultimei nopţi, nu putu rezista tentaţiei de

a mîngîia cearşaful dezordonat. Îşi aminti cu sufletul frînt de durere de pasiunea orelor petrecute cu el.

Justin o aştepta la maşină cu aparatele atîrnate, ca de obicei, de gît. Pentru prima dată în ziua aceea, îi apăru un zîmbet pe faţă.

— Sînt aceleaşi haine pe care le-ai purtat şi la Templul lui Apolo, nu-i aşa?

— Da, aşa este, răspunse ea şi-i întoarse zîmbetul.

— Foarte potrivit pentru poze, drăguţ, dar nu prea sofisticat.

Sarah îşi ridică mîna stîngă pe care mai sclipea încă inelul său şi îl scoase din deget.

— Poftim, ia inelul înapoi. Sigur n-o să mai avem nevoie de el, de acum înainte, spuse ea şi i-l dădu, în timp ce, în gînd, adăuga: poate îţi va fi necesar în curînd.

Justin luă inelul şi îl puse pe degetul mic. Apoi o privi şi colţurile gurii sale schiţară un zîmbet ştrengăresc.

— Dacă l-ai păstra am putea povesti Lyndei şi galantului tău Charles, cum noi am descoperit, deodată, că sîntem îndrăgostiţi lulea şi cum un preot ortodox ne-a cununat aici, sus, în munţi.

Justin rîdea din toată inima.

— Îţi poţi imagina feţele lor?

Rîsul lui o răni atît de tare, încît nu reuşi să-şi ascundă durerea.

— Ce este? întrebă Justin. Te gîndeşti că ei nu vor crede asta?

— Sigur că nu vor crede. În plus, nu vreau în

nici un caz să fac rău intenţionat logodnicului meu şi prietenei tale.

— Prietenei mele? o întrerupse Justin. Şi cine ar trebui să fie ea?

O privi vesel.

— Lynda, bineînţeles.

— Lynda?

Justin începu să rîdă şi mai tare.

— Cum de ţi-a venit această idee? Lynda şi cu mine lucrăm împreună la acest contract şi nimic mai mult.

Clătină din cap.

— Nici măcar nu este genul meu. Eu lucrez bucuros cu ea, dar în rest...

Iarăşi îşi clătină capul şi rîse.

Dar în rest te culci cu plăcere cu ea, ar fi vrut Sarah să-i răspundă, dar în loc de asta întrebă:

— Şi cum arată genul tău?

— Asta o ştii foarte bine. Cred că am găsit deja această femeie, răspunse Justin care devenise, dintr-o dată, serios. Este inteligentă, ştie exact ce vrea şi se potriveşte foarte bine în pat cu bărbatul ei. Are propriile ei preocupări, ceea ce eu consider foarte important. Nu pot suferi femeile care doar se agaţă de bărbaţii lor. În plus este foarte frumoasă şi sexy.

— Dar este, totuşi, important să o intereseze şi ce faci tu, nu? întrebă Sarah şi se feri de privirea ochilor lui albaştri.

Justin se culcase cu ea — şi ea era sigură că făcuse acelaşi lucru cu Lynda — iar acum i-o

descria tocmai ei, pe femeia visurilor lui, pe care deja o găsise şi cu care avea, cu adevărat, intenţii serioase.

— Fireşte că este important, dar nu este nevoie ca, pentru aceasta, să-şi neglijeze munca.

Justin tăcu un moment şi o privi gînditor. Apoi îşi drese glasul.

— Putem începe să facem fotografiile acum?

Sarah aprobă şi plecară către biserică. Indicaţiile lui Justin erau tot aşa de scurte şi de directe ca şi pînă acum. Înainte îi aranja părul sau îi aducea capul într-o altă poziţie, dar acum folosea numai îndrumări verbale şi se ferea să o atingă.

Sarah îi observă reţinerea şi nu ştia dacă să fie dezamăgită sau bucuroasă. Îşi dorea cu toată fiinţa să simtă atingerea mîinilor lui, dar tot la fel de mare îi era şi teama că se va îneca în infinite valuri de dorinţă.

— Asta a fost, îi întrerupse el, într-un tîrziu, gîndurile. Mulţumesc, Sarah. A fost foarte bine.

Îi zîmbi înainte de a se ocupa iar de aparatură.

— Aşteaptă să-mi împachetez lucrurile şi apoi vom putea merge înapoi la hotel.

Fără să mai răspundă zîmbetului său, Sarah urcă în maşină.

— Ce zi frumoasă! spuse Justin cînd se aşeză la volan. Să sperăm că vom ajunge la timp ca să pot sta la plajă o oră-două. Ai vreun plan pentru diseară?

Sarah îl privi cercetător, dintr-o parte.

— Nu, de fapt nu am, răspunse şovăind. Sînt puţin obosită. Cred că mă voi culca devreme.

Tăcură amîndoi.

După ce au început străzile asfaltate, nu mai trecu mult timp şi ajunseră la şoseaua de lîngă ţărm.

— Aici se află o plajă foarte frumoasă, spuse Justin întrerupînd, astfel, tăcerea prelungită. Putem face o pauză să bem ceva?

Luă piciorul de pe acceleraţie şi îi arătă un panou publicitar ce indica plaja Pissouri.

Sarah încuviinţă şi urmări mişcările lui Justin.

În largul mării străluceau pînzele colorate ale bărcilor, iar plaja întinsă parcă îi invita la o baie de soare.

Au coborît şi s-au aşezat la o măsuţă, la umbra unor copaci. În afară de ei doi, cît cuprindeai cu ochii nu se zărea nici un turist. Deoarece nu venea nimeni să-i servească, Justin se ridică şi merse înăuntru. O femeie în vîrstă ieşi din bar. Îşi şterse mîinile de un prosop ce avea un capăt prins în cordonul şorţului, schimbă cîteva cuvinte cu Justin şi dispăru iar.

Cînd se întoarse lîngă Sarah, Justin îşi ridică umerii în semn de părere de rău.

— Barmanul are liber cîteva ore, îi explică el.

Aşa că trebuie să ne servim singuri. Ce-ar fi să luăm cîte o bere rece? întrebă după ce deja plecase spre bar.

Sarah rîse.

— Şi ce-ai să faci dacă mai vin şi alţi clienţi?

— O să-i servesc şi o să cîştig astfel banii pentru bere, ce altceva? spuse Justin.

La puţin timp după aceea, se întoarse la masă cu două halbe de bere.

— Tu, de fapt, te pricepi la surfing? o întrebă privind marea.

— Nu, n-am încercat încă, dar mi-am propus să iau nişte lecţii la sfîrşitul săptămînii. În hotel este un instructor.

— Te voi învăţa eu. Ce-ar fi să începem chiar de mîine după-amiază? Păru entuziasmat de idee. Crede-mă, o să-ţi placă precis!

— N-aş dori să te deranjez.

Sarah tremura, în ciuda coniacului. Nu, era, pur şi simplu, prea periculos să mai stea în continuare împreună cu Justin.

— Nici nu e vorba de aşa ceva.

Sarah căuta cu înfrigurare un pretext pentru a refuza această propunere. Lui i se păru că faţa ei supărată exprimă altceva pentru că, deodată, deveni îngrijorat.

— Presupun că ţi-ai luat măsuri de siguranţă.

— Măsuri de siguranţă? Sarah îl privi uluită, dar apoi crezu că înţelege la ce se referă Justin. Da, desigur. Plecarea mea în călătorie a fost cam în grabă, dar am făcut, totuşi, înainte de asta, o asigurare împotriva accidentelor ce pot interveni

pe parcurs.

Justin îşi încruntă nemulţumit sprîncenele, în timp ce scutura din cap.

— Nu, nu asta am vrut să aflu. Eu spuneam de ultima noapte. Iei pilule anticoncepţionale, nu-i aşa?

Sarah se înroşi pînă în vîrful urechilor.

— A, la asta te referi... se bîlbîi şi îşi coborî privirea.

Deodată îşi simţi inima bătînd în gît. Nu luase pilula. Cum a putut fi atît de neglijentă? Nici măcar o secundă nu se gîndise că această noapte ar putea avea urmări.

— Se pare că nu, îl auzi spunînd morocănos. Să nu cumva să vii într-o zi la mine şi să-mi spui că eşti însărcinată. Nu trebuie să-ţi faci speranţe că mă vei constrînge să mă însor cu tine.

Îl privi fix, îngrozită. Durerea, decepţia şi furia duceau în ea o luptă aprigă, pînă cînd, în final, răzbătu doar furia. Îl privi fix şi aproape că strigă:

— Şi ce fel de măsuri de siguranţă ai luat tu? Tu eşti cel mai deştept, mai umblat prin lume şi cel mai versat dintre noi doi, nu? De ce nu te-ai gîndit la asta înainte?

Îşi impuse să nu-i evite privirea. Cum de se gîndise că ar putea iubi un asemenea om?

— Nu încerca acum să arunci răspunderea asupra mea, se răsti el. În definitiv, eu nu aveam cum să ştiu că tu nu iei pilule, dacă n-ai spus nimic.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă; n-ai să mă mai

întîlneşti vreodată, îi răspunse cu înverşunare. Nici la tribunal, pentru stabilirea paternităţii şi nici în altă parte.

Îşi luă geanta şi se ridică brusc.

— Ba, dimpotrivă, sper să nu te mai văd niciodată în viaţa mea.

— Unde vrei să pleci?

Justin sări de pe scaun şi o prinse atît de brutal de mînă, încît ea ţipă încet.

Sarah îl fulgeră cu privirea.

— Ştiu că eşti mai puternic decît mine, aşa că n-o să-ţi fac plăcerea să mă lupt cu tine, spuse ea cît putu de calm. Ia-ţi mîinile de pe mine.

— Dar unde vrei să pleci? întrebă Justin încă o dată. Nu poţi să dispari pur şi simplu. Trebuie să mai discutăm cîteva lucruri.

— Nu mai am nimic de discutat cu tine.

Sarah izbucni în lacrimi.

— Ei, asta-i bună! se răsti el. De ce oare toate femeile cred că plînsul ar putea să le ajute, chiar şi cînd nu se mai poate face nimic?

În acel moment, femeia în vîrstă apăru iarăşi în cadrul uşii.

— *Lefta parakalo*! strigă ea şi întinse palma deschisă.

— Bine, mormăi Justin şi dădu drumul braţului ei pentru a scoate portmoneul din buzunar.

Sarah nu stătu mult pe gînduri. Se întoarse şi fugi în stradă. Avu noroc. Un taxi tocmai venea hodorogind.

— Pophas, îi spuse dintr-o suflare şoferului şi

se lăsă moale pe bancheta din spate.

Se uită înapoi şi-l văzu pe Justin repezindu-se cu paşi mari către stradă. Îi strigă ceva, dar ea nu reuşi să-l înţeleagă deoarece, în aceeaşi clipă, soferul porni.

Uşurată, Sarah închise ochii şi se sprijini de banchetă. Prea multe i se întîmplaseră în ultimele ore. Cum se putea ca un om care o iubise atît de tandru şi de pătimaş să fie, doar cîteva ceasuri mai tîrziu, atît de rece şi de necioplit?

Lacrimi mari îi izvorau de sub pleoapele închise.

— Dar îl iubesc, murmură ea. Ce trebuie să fac? Oricum ar fi, tot îl iubesc.

N-o deranja că şoferul îi putea vedea în oglindă faţa plînsă.

Capitolul XI

Sarah era bucuroasă că, trecînd prin holul hotelului spre camera ei, nu se întîlnise cu Charles sau cu Lynda. Se dezbrăcă şi intră sub duş, dar apa caldă nu avea cum să-i spele şi necazurile.

Se simţea pustiită cînd, mai tîrziu, stătea înfăşurată într-un prosop de baie, periindu-şi părul în faţa oglinzii. Încet, lăsă prosopul să lunece în jos şi îşi examină trupul care, nu cu mult timp în urmă, a tremurat şi s-a supus unei dorinţe sălbatice. Abătută, Sarah îşi duse palma pe abdomenul plat.

— Ce-ar trebui să fac dacă, într-adevăr voi avea un copil cu el? şopti şi simţi cum ochii îi înoată în lacrimi.

În sfîrşit, se îndepărtă şi-şi pregăti hainele. Nu avea nici un rost să îşi facă, aşa devreme, gîn-

duri în legătură cu acest lucru. Se îmbrăcă încet și ieși afară pe balcon.

Mesele din jurul piscinei erau ocupate și rîsetele voioase ale turiștilor străbăteau pînă sus, în balconul ei. O pereche ce venea de la plajă spre hotel, strîns înlănțuită, îi atrase atenția.

Își duse mîna la ochi și se uită concentrată. Da, nu era nici o îndoială. Lynda și Charles veneau împreună de la plajă.

În timp ce Sarah îi privea, aceștia se opriră și se sărutară. Chiar și de la această distanță, se putea observa că nu era vorba de un sărut fugar. Charles mîngîia delicat spatele Lyndei și apoi, își așeză palmele pe formele rotunde ale fundului ei.

Dar ce vrea totuși, de la Charles, din moment ce îl are pe Justin? murmură Sarah pentru sine, fără a simți vreo urmă de gelozie.

Încă strîns îmbrățișați, cei doi merseră spre o masă. Sarah încă se gîndea dacă n-ar fi fost mai simplu să părăsească hotelul și să plece cu mașina către o plajă mai dosnică, cînd îl văzu venind pe Justin.

Cu geanta ei în mînă, el se îndreptă spre masa lor. Lynda se ridică și îl întîmpină cu un sărut. Justin își înclină scurt capul spre Charles și-i întinse geanta. Repede, Sarah făcu un pas înapoi pentru a nu putea fi văzută, dar Charles nu se gîndi, nici măcar o clipă, să se uite în sus.

— Ei, deci asta a fost, șopti ea și își dădu drumul în șezlong.

Cu un oftat adînc, Sarah își îngropă fața în palme. Era ușor să-și propună să îl uite, pur și sim-

plu, pe Justin şi să se poarte de parcă el n-ar fi existat niciodată în viaţa ei. Dar a transforma aceste lucruri în realitate era mult mai greu.

Un ciocănit nerăbdător în uşa camerei sale o scoase din gînduri. Se ridică şi apoi ezită. Dacă era Justin? Nu, dacă ar fi fost aşa, el nu i-ar fi dat lui Charles geanta ei.

— Ai reuşit să ajungi înapoi?

Fără ca măcar să o salute, Charles se năpusti, pe lîngă ea, în cameră.

— Nu ţi-a povestit nimic Justin despre pana de cauciuc?

— Tu chiar crezi că o să înghit o asemenea minciună? se răsti el. Ar fi trebuit să născoceşti ceva mai original!

Sarah îşi strînse buzele. Era sătulă de aceste eterne certuri. Se încordă.

— Ştii ceva, Charles? Nu-mi pasă ce gîndeşti. Dă-mi înapoi geanta şi lasă-mă în pace. Aş vrea să rămîn singură acum.

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

O prinse atît de tare de umeri încît o duru.

— E de-ajuns să te privesc şi îmi dau seama că ţi-ai petrecut noaptea cu el.

Sarah se înroşise toată. Nu era nevoie să-i mai spună vreun cuvînt; acest lucru era pentru el o dovadă suficientă.

— Ştiam eu!

O expresie de triumf îşi făcu loc în ochii lui Charles.

— Pari să uiţi că tu însuţi, cu cîteva minute mai înainte, o sărutai cu pasiune pe Lynda, îi strigă

Sarah mînioasă. Lasă-mă în pace. În fond, n-ar trebui să te mai intereseze deloc ce fac eu.

Strînsoarea lui deveni şi mai puternică şi o trase mai aproape de el.

— Cînd mă gîndesc de cîte ori m-ai respins pe mine, iar un individ ca acest Lefevre nu trebuie decît să pocnească din degete!

Ochii i se îngustară iar faţa lui se apropie tot mai mult.

— Nu voi îngădui să mi se fure chiar aşa de simplu ceva ce îmi aparţine.

Sarah încercă deznădăjduită să-i evite gura. Bătu cu pumnii în pieptul lui, dar el nu se lăsă intimidat.

— Dă-mi drumul, Charles! NU vreau asta!

— Dar vreau eu, Sarah! Eu te vreau aici şi acum!

Cu o smucitură bruscă, îi rupse bluza şi îi fixă cu privirea sînii goi.

— Încetează, Charles!

Deodată, i se făcu frică de el. Mîinile lui păreau să fie simultan peste tot. Degeaba încerca ea să îşi acopere sînii cu rămăşiţele bluzei.

— Între noi totul s-a terminat, înţelege totuşi!

— Va fi terminat după ce voi lua eu ceea ce doresc.

Ochii lui sclipeau cînd încercă s-o prindă iarăşi în braţe.

O bătaie în uşă îl opri la jumătatea mişcării. Înjură şi vru să-i pună lui Sarah o palmă peste gură, dar uşa se deschise cu o asemenea forţă încît se izbi de perete.

— Aşadar, am auzit bine, şuieră Justin după ce aruncă o privire asupra bluzei rupte.

— Lefevre, ce ţi-a venit să intri, pur şi simplu, cu forţa aici? se răsti Charles, dar, în acelaşi timp, făcu un pas înapoi. Asta este o problemă între mine şi Sarah; nu te priveşte. Am să te reclam dacă...

— Ţine-ţi gura! îl întrerupse grosolan Justin. Tot ce o priveşte pe viitoarea mea soţie, mă priveşte şi pe mine. Şi acum dispari dacă nu vrei să te dau afară!

Charles aruncă spre Sarah o privire buimăcită. Dar singura ei preocupare, în acel moment, era să-şi ascundă cît mai repede goliciunea. Părea că nu a auzit ce spusese Justin. La uşă, Charles mai rămase o clipă.

— Nu uita, Sarah, să-l întrebi despre onorariul tău. Şi nu te mai lăsa dusă de nas, chiar dacă, pînă acum, asta ai făcut!

Apoi rîse şi trînti uşa ieşind.

Sarah plîngea în hohote.

— Sînt aşa de bucuroasă că ai venit, spuse ea şi se lipi de Justin, după ce acesta o îmbrăţişă. Chiar avea intenţia să mă violeze.

Justin o strînse mai tare şi îi mîngîie, încet şi liniştitor, părul.

— Am avut o presimţire, îl auzi ea. Cînd am văzut din camera mea că Charles intră în hotel, m-am gîndit că îţi va face, probabil, o scenă.

În braţele lui, Sarah aproape că se liniştise iarăşi. Cînd, sub atingerea sa, simţi în ea fiorii dorinţei, se împotrivi şi se desprinse de el. Merse

spre dulap pentru a-şi lua altă bluză.

— Charles a zis ceva despre bani, începu Justin prudent. Precis ţi-a amintit de nişte sume ameţitoare.

Sarah şovăi.

— N-am vorbit prea mult despre asta.

Justin îşi înfipse mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Presupun că ţi-a spus că aş fi un cîine demn de dispreţ care te foloseşte fără ruşine; că eu mi-am însuşit banii care, de fapt, îţi aparţin, nu-i aşa?

Vorbea cu cinism. Se aşeză pe pat şi îşi întinse în faţă picioarele lungi.

— Da, cam aşa ceva, admise Sarah.

Se rezemă de dulap şi îl privi pe Justin.

— Şi nu are dreptate?

— Eu, pentru început, am venit aici numai ca să cercetez împrejurimile. Fotografiile finale voiam să le fac doar mai tîrziu. Dar ţi-am mai povestit asta o dată. Ei bine, te-am văzut şi am înţeles că tu eşti cea mai potrivită pentru această serie. N-am vorbit de onorariu, dar fireşte că te voi plăti pentru orele pe care le-ai petrecut cu mine.

Sarah îl privi provocator şi afişă o expresie răutăcioasă. I-ar fi plăcut să-i tragă o palmă să-i mute fălcile din loc.

— Nu am nevoie de banii tăi, îi spuse ea în loc să-l plesnească. Nu m-am gîndit nici o clipă la bani.

— Şi atunci, de ce ai fost de acord să îmi po-

zezi?

— Pentru... pentru că eu...

Sarah se întrerupse. Nu, această satisfacţie nu i-o va acorda!

— Pentru că m-am gîndit că ar fi interesant, murmură ea în sfîrşit, uitîndu-se la el, dar fără a-l privi în ochi.

Sarah aprobă.

— Mai ales, a fost interesant de văzut prin ce mijloace obţine un fotograf expresia dorită pe faţa modelului său, adăugă ea sarcastic.

— A, dar nu fac acest lucru cu toate modelele, ci numai cu acelea care au nevoie de ceva ajutor. Şi trebuie să spun că, în cazul tău, sprijinul acordat a fost încununat de succes.

Felul cum vorbea o făcea pe Sarah şi mai furioasă.

— Mă bucur că ai fost mulţumit de mine.

— Mai mulţumit decît cu oricare model, spuse deodată serios. Într-adevăr, Sarah. Tu eşti atît de proaspătă şi de naturală, cum nu mai există nimeni în această profesie.

— Numai în pat îţi place mai mult cineva care nu este aşa de proaspătă şi de naturală, nu-i aşa? Cineva ca Lynda presupun că îţi place mai mult.

Justin pufni în rîs.

— Lynda împreună cu mine în pat? Cum de ţi-a venit ideea asta. Clătină din cap.

— Dar a ieşit din dormitorul tău în dimineaţa aceea, cînd ne-am uitat la poze.

— Pentru că fusese la baie şi acolo se poate

merge doar prin dormitor, o lămuri Justin. şi-am mai spus o dată că Lynda şi cu mine colaborăm doar în plan profesional. Deveni iarăşi serios. Dar ce este, de fapt, între Lynda şi Charles?

Sarah ridică din umeri.

— Asta nu mă mai interesează.

— În acest caz, pot să ţi-o spun, Sarah. Ei doi au avut cu cîţiva ani în urmă, la Londra o relaţie amoroasă. Şi, din cîte mi-a povestit Lynda, ar exista încă multe alte femei în viaţa lui Charles. Este bine pentru tine să ţi-l scoţi cît mai repede din minte.

Desigur, Justin avea dreptate. Dar cum se făcea că tocmai el îl judeca pe Charles? În fond, nici el nu era mai breaz.

— Chiar aşa, tu nu vrei să-i povesteşti prietenei tale despre mine? îl întrebă ea şi îl privi drept în ochi.

— Care prietenă? Justin îşi ridică mirat sprîncenele. N-am nici una.

— Chiar nu ai? Şi cum rămîne cu femeia pe care mi-ai descris-o dimineaţă? N-ai spus tu că vrei să te căsătoreşti în curînd?

El o privi aiurit, dar apoi îi apăru pe chip un zîmbet.

— Te-am descris atît de rău încît nu te-ai putut recunoaşte singură?

— M-ai descris pe mine? Ce tot vorbeşti?

— Dar n-ai auzit ce i-am spus mai devreme lui Charles? întrebă Justin.

— Lui Charles? Nu. Eram aşa de îngrozită şi tulburată că n-am mai auzit nimic.

— I-am spus că mă interesează tot ce are legătură cu viitoarea mea soţie. Şi viitoarea mea soţie eşti tu, Sarah.

Ea îl fixă neîncrezătoare cu privirea.

— Eu? Viitoarea ta soţie?

Chiar ştia el ce spune?

— Ascultă, m-am săturat de jocurile tale. Ce expresie doreşti să mai obţii acum pe faţa mea?

Pentru prima dată, Justin îşi pierdu calmul său neclintit şi o privi implorînd-o.

— Dar, Sarah, începu el, eu vorbesc serios. Te rog, crede-mă! Te iubesc şi vreau să devii soţia mea. Ştiu că şi tu mă vrei.

Sarah încă mai ezita.

— Pari foarte sigur pe ceea ce afirmi, Justin. De ce nu-ţi vine ideea să mă întrebi şi pe mine ce sentimente am?

— Nu am nevoie, Sarah. Ştiu că tu mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc şi eu. Şi n-are nici un rost să ne contrazicem asupra acestui lucru.

Ochii lui albaştri îi zîmbiră.

— Cum de poţi fi aşa de sigur?

Vocea ei sună nesigură şi Sarah trebui să-şi umezească buzele uscate cu limba. Precis că se va trezi imediat şi va vedea că totul a fost un vis.

— Sarah, nici nu trebuie să-mi mai spui ceva. În ultima noapte, corpul tău mi-a spus mai mult decît ar fi făcut-o mii de cuvinte.

Ochii săi căpătară o nuanţă mai întunecată.

— N-ai fi făcut niciodată dragoste cu mine astfel, dacă nu m-ai fi iubit. Un zîmbet îi jucă în colţurile gurii. Şi, în afară de asta, vorbeşti prin

somn şi, după cîte am auzit, nu trebuie decît să stabilim data căsătoriei.

Sarah suspină.

— Vino lîngă mine, iubita mea, o chemă el încet.

Sarah merse lîngă pat şi rămase în picioare în faţa lui.

— De altfel, în ceea ce priveşte onorariul tău, zîmbi Justin, cum ai dori plata? În bani sau în iubire?

— În iubire, şopti ea şi întinse o mînă, înlăturîndu-i delicat un cîrlionţ de pe frunte.

— În acest caz, vino, iubito, şi ia-ţi ce îţi datorez! murmură el.

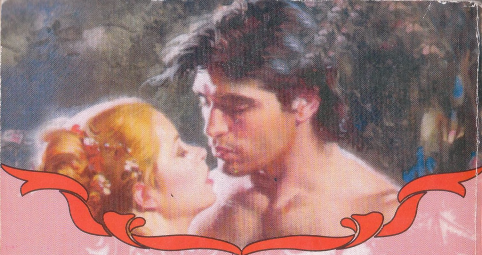
Sarah zîmbi.

— Te avertizez că va trebui să plăteşti mult, mult mai mult decît valorează fotografiile, pentru că eu voi avea pretenţii foarte mari.

Justin o prinse şi o trase în jos spre el, pe pat.

— Nu-mi pot imagina altceva mai frumos decît să-ţi fiu dator pentru tot restul vieţii.

SFÎRŞIT

Colecția

Rubin

Justin îi prinse fața în mîini și o sărută. La început cu delicatețe, apoi din ce în ce mai apăsat, lăsîndu-și limba să se miște cît mai erotic cu putință. Sarah uită de toate. Corpul ei îl dorea pe Justin. Însă, exact atunci, Justin întrerupse sărutul și făcu cîțiva pași înapoi.

De ce se oprise? Credea că dorința lui era la fel de puternică. Primi foarte repede răspunsul. Justin avea iarăși aparatele de fotografiat în față, iar butoanele se răsuceau făcînd un zgomot ușor. Sarah înțelese că sărutul a fost numai un pretext pentru a obține expresia dorită de el.

BEST SELLER

Preț: 1200 lei